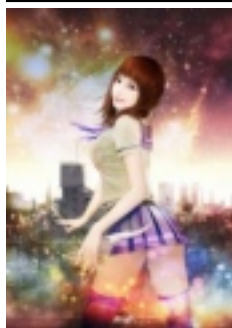

Ác Ma

Contents

Ác Ma	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	35
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	58
11. Chương 11: Kết Thúc	62

Ác Ma

Giới thiệu

Một cô nhi không nơi nương tựa không được ăn no mặc đủ, đối với cô ai cứu giúp mình thì mình sẽ l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma>

1. Chương 1

Theo đuổi

Cô giúp hắn trở nên hoàn mỹ.

Đêm đông,gió Bắc vù vù thổi tới.

Trần nhỏ kẻ bờ biển cuồng phong đang thổi quét , mấy con phố náo nhiệt duy nhất trên đường cũng không người nào, chỉ thấy trong góc có hai bóng dáng nhỏ gầy co rúm lại.

“Chị Tiểu Dạ, em đã đói bụng.” Nhìn chằm chằm mấy cái bánh bao cô bé đứng bên cạnh vang lên tiếng nói yếu ớt, đôi mắt trông mong nhìn cô bé lớn hơn đứng trên mặt đất phía trước.

“Tiểu Tuyền, Chị biết! Nhắm miệng lại”

Đứng ở đằng trước Hường Thiên Dạ cắn chặt đôi môi, không muốn em gái đem tình trạng nghèo khổ lộ ra, chẳng qua thật chăm chú nhìn cửa hàng bánh bao góc đối đường chưa đóng cửa.

Hường Thiên Dạ biết vợ ông chủ này rất dữ hôm nay không đi ra ngoài, có lẽ bà ấy không tới cửa hàng.

Đôi mắt mong chờ trừng mắt nhìn bánh bao ấm áp dưới ánh đèn, Hường Thiên Dạ nắm chặt quả đấm nhanh chóng đi qua đường lớn, hai tay duỗi ra, nhích tới gần cửa dùng sức lấy một cái bánh bao, sau đó quay đầu bỏ chạy.

“Có trộm! Trả ta bánh bao !” Nhân viên cửa hàng thấy thế liền lớn tiếng hét.

Hường Thiên Dạ cố nén đói bụng liều mạng chạy về phía trước.

Cô đem cháo còn dư lại ngày hôm qua toàn bộ để lại cho em gái ăn, cả ngày cũng chưa ăn bất kỳ vật gì chỉ có uống nước sôi, nhưng cho dù đói bụng đến choáng váng, chỉ cần nghĩ tới lỗ như bị nhân viên cửa hàng bắt được, em gái Hường Thiên Toàn sẽ phải đói bụng, cô liền cắn răng chạy thẳng phía trước.

“Đứa trẻ chết tiệt này!” Nhân viên cửa hàng ở sau cô vừa mắng vừa đuổi theo.

Tim đập như trống Hường Thiên Dạ vẫn chạy. Chỉ cần chạy qua đèn xanh đèn đỏ đằng trước , nhân viên cửa hàng sẽ bắt không được cô, cho nên cô không ngừng chạy về phía trước, một lòng chỉ muốn mang bánh bao về nhà.

“A!” Chạy trốn quá vội cô căn bản không có chú ý tới ven đường có một tảng đá lớn, không cẩn thận vướng chân, cô lập tức lao đảo về phía trước đâm đầu vào người thanh niên đi tới , tay cầm chặt bánh bao bơ dánh lên áo khoác mới tinh đối phương.

Thanh niên cau mày, trở tay lập tức bắt được Thiên Dạ.

“Tên trộm đáng ghét này.” Nhân viên cửa hàng lập tức nhào tới bắt được Thiên Dạ nhỏ gầy, tiếp theo chính là một trận chùy đánh.

“.” Thiên Dạ đem bánh bao giấu thật chắc trong ngực, cúi đầu một câu cũng không nói để cho nhân viên cửa hàng chùy đánh, chết cũng không chịu đem bánh bao trả lại cho nhân viên cửa hàng.

“A Mỹ, làm tốt lắm! Đánh chết con bé!” Bà chủ Bặc Lai cũng từ phía sau đuổi theo chạy đến thở hồng hộc, hận không thể đem cô bé trộm bánh bao đánh chết.

“Các người dừng tay.” Một tiếng nói già nua mà uy nghiêm từ phía sau thanh niên vang lên.

“Con bé là kẻ trộm, còn trộm đồ đặc của chúng ta!” Nhân viên cửa hàng vừa mới vung quả đấm lên bị hai người trước mắt trừng không dám đánh xuống.

“Đúng vậy! Con bé trộm đồ đặc của chúng tôi!” Nữ chủ tiệm không cam lòng yếu thế lập tức trừng trở lại.

“Bất quá chỉ một bánh bao, cần đánh như vậy cho thành như vậy không?” Ông lão đi theo phía sau thanh niên lắc đầu, kéo Thiên Dạ gầy yếu sang bên cạnh.

Giúp cô vuốt ve bụi bặm trên người mới phát hiện cô bé gầy đến đáng sợ, chỉ có cặp mắt trong suốt vừa tròn vừa lớn. Đại khái là đói quá mới trộm bánh bao sao? Bị đánh thành như vậy. Thật là tội!

“Cám ơn.” Thiên Dạ thấp giọng nói cảm ơn.

“Trộm chính là trộm, một cái bánh bao cũng là trộm.” Nữ chủ tiệm không cam lòng nói: “Như vậy đủ chưa?” Ông lão lập tức móc ra tờ một trăm đưa đến trước mặt nhân viên cửa hàng, “Đứa bé này gầy như vậy, các người đưa cho cô bé một cái bánh bao cầm về nhà thế nào?”

“Ách. . . .” Nhân viên cửa hàng cầm lấy tiền mặt, xoay người nhìn về phía bà chủ.

“Không muốn thì rút lại! Áo khoác tây của ta giặt cũng phải cần tiền.” Thanh niên thừa dịp nhân viên cửa hàng do dự, thuận tay rút tiền mặt về.

Con người đen hừ thần trần đầy ghét, không nhìn được người đàn bà trước mắt này, hắn bắt đầu cảm giác mình quyết định đi đường tắt là quyết định ngu xuẩn.

“Ai nói ta không lấy! A Mỹ, lấy tiền đi.” Nữ chủ tiệm một trận om sòm.

“Còn ta!” Nhân viên cửa hàng đưa tay muốn lấy tiền mặt.

Thanh niên ở trước bàn tay trống rỗng của nhân viên cửa hàng lập tức đem tiền mặt giấu ra sau sau, “Một trăm đồng mua một cái bánh bao nát như sao?”

“Nhưng mà con bé. . . .” Nhân viên cửa hàng ngập ngừng mấy tiếng.

“Chỉ có bánh bao đó cũng tính sao, người chọn lựa hai trăm đồng bánh bao để cho cô bé mang về nhà đi!” Thanh niên vẫn không muốn bỏ qua.

Thấy tính muốn gây khó người khác của chủ nhân phát tán, ông lão chỉ đành thở dài móc ra tờ một trăm nguyên tiền mặt đưa cho nhân viên cửa hàng, thuận đường đi theo phía sau cô bé thất bím lấy bánh bao, thấy ánh mắt cô lo lắng nhìn...

Nghĩ cũng biết tướng mạo cô bé bị truy đánh và cô bé này rất giống nhau, bọn họ là chị em.

“Được rồi!” Nhân viên cửa hàng nhanh chóng đem tiền mặt nhận được nhét vào túi, xoay người rời đi.

“Coi như các người hôm nay gặp may, để xem lần sau còn dám tới cửa hàng lấy bánh bao nữa không?” Nữ chủ tiệm hung dữ trừng mắt nhìn cô bé được ông lão che trong ngực.

“Chị Tiểu Dạ. . . .” Nhìn Thiên Dạ, Thiên Toàn không chịu đi.

“Em cầm đi, chị muốn giặt cái áo dơ này!” Thiên Dạ nhìn áo khoác tây bị cô làm dơ, chân mày cau lại.

Cô làm sao có thể gây rắc rối cho ân nhân? Nhất định phải giặt sạch bơ trên áo khoác mới được.

“Ồ!” Thiên Toàn biết điều gật đầu đi theo nhân viên cửa hàng trước.

“Ha ha. . . .”

Thanh niên đứng ở bên cạnh nghe lời của Thiên Dạ không nhịn được lên tiếng cười to, không nghĩ tới cô bé đối bụng đến chỉ còn da bọc xương lại có chí khí như vậy?

Muốn giặt cái áo do cô làm dơ?

Nhưng áo khoác của hắn cũng không phải chỉ chà xát trong nước hai ba cái là được.

Lộ ra cốt khí này đặc biệt buồn cười!

“Tuần thiếu gia. . . .” Ông lão bất đắc dĩ nhắc nhở chủ nhân, mặc dù ông cũng biết cô bé này suy nghĩ viển vông nhưng người ta là có ý tốt cũng không cần cười đến như vậy?

“Dạ bá, ông muốn làm người tốt cũng không cần kéo ta xuống biển?” Bách Lý Tuần hờ hững khoát tay, ý đùa cợt không giảm.

“Cháu sẽ cố gắng giặt áo khoác sạch sẽ! Thật xin lỗi.”

Thiên Dạ cúi người chào Bách Lý Tuần toàn thân quý khí khó có thể đến gần, cô chỉ là muốn đền bù sai lầm hơn nữa dùng chút ít sức theo chân bọn họ nói cảm ơn.

“Không cần, cháu giặt không sạch.” Xin từ chối vì không đủ năng lực, Bạch Lý Tuần lạnh lùng cự tuyệt.

“Cháu. . . .”

“Lòng dạ Dạ bá luôn rất tốt, cho dù ông ấy thấy một con chó bị thương lưu lạc ở ven đường cũng sẽ nghĩ hết biện pháp đem nó về nhà, là ông ấy cứu cháu cháu không liên quan đến ta! Không cần theo nói cảm ơn.

.” Một câu châm phá suy nghĩ Thiên Dạ, “Áo khoác của ta nếu như cháu xử lý được thì những tiệm giặt ủi không cần làm làm ăn rồi.”

“VẬY.”

Ánh mắt lạnh nhạt nhìn con người chân thành, Bách Lý Tuấn không thể không nói tiếp , “Nếu như cháu thật muốn cảm ơn ta,vậy nhanh về nhà là được.”

“Lời này cũng đúng.” Dật bá nhìn đồng hồ đeo tay một chút,Tiểu Trần hẳn là lái xe đến trấn trên, bọn họ cũng nên về nhà.

“Cháu thật cảm ơn sự giúp đỡ của các chú.”

Mặc dù mới mười tuổi nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt có phần thành thực so với lứa tuổi của mình, chỉ thấy cô nho nhã lễ độ cong thân thể cúi chào chủ tớ Bách Lý gia,nhưng bởi vì cô cả ngày không ăn cơm,cộng thêm bị nhân viên cửa hàng chùy đánh,cô vừa gắng sức rời đi ông lão,cả người lập tức nghiêng đổ về phía trước.

“Trời ạ!” Bách Lý Tuấn trở mình xem thường, hẳn biết phiền toái dính trên người.

Cổ đạo quen thuộc Dật bá cũng mặc kệ phản ứng chủ nhân,lập tức kéo Thiên Dạ thể lực tiêu hao rơi vào choáng váng,hoàn toàn mất đi tri giác ngồi phịch ở trong ngực Dật bá.

“Ồ.”

Thiên Dạ còn buồn ngủ cố gắng mở ra mí mắt thăm nặng,ánh đèn nhu hòa ,chấn bông nhẹ ầm ập,không khí ầm ập Đây là nơi nào?

Cô tại sao nằm ở chỗ xa hoa như vậy?

“Cháu bé đã tỉnh rồi?” Ba lần năm lần cứ tới đây ngó nhìn tình trạng Thiên Dạ ,thấy con bé ngồi dậy gương mặt Dật bá liền hơn hớn.

“Bác,đây là nhà bác sao?” Thấy người quen Thiên Dạ mới yên tâm.

“Cũng kém không nhiều lắm!” Dật bá cười ha ha bưng súp nhân sâm đến trước mặt Thiên Dạ, “Cháu không nên lộn xộn,bác sĩ nói não cháu hơi chấn động,cần phải quan sát.”

“Cháu rất khỏe! Không cần làm phiền bác.” Thiên Dạ vội vàng ngồi thẳng thân thể.

“Ha ha. Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Ông lão vui vẻ gật đầu ông rất thích đứa bé lễ phép này,thật hy vọng đứa bé này có thể mỗi ngày xuất hiện ở trước mặt ông

Ông nhất định sẽ chịu trách nhiệm không công cho cô ăn đến mập mập!

“Nếu không có chuyện gì,có thể về nhà sao.” Bách Lý Tuấn tựa vào cửa,đẩy mắt kiếng viền vàng, khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ hiện đầy không nhận được .

Tại sao đến công xúng thị sát còn nhạt phiền toái này về nhà?

Hắn còn rất nhiều hội nghị phải chủ trì, được rồi, chuyện phiền toái không nên quá nhiều cùng nơi? Cũng lo lắng thể lực hắn có thể gánh được hay không.

Ngoại trừ là tổng giám đốc xí nghiệp Bách Lý,vợ ngoại tình, còn phải kiêm nhiệm bảo mẫu học sinh tiểu học? Khéo nửa năm kết hôn không có cách hoàn thành.

Hắn làm sao đau khổ như vậy?

Hết lần này tới lần khác Dật bá nhìn hắn từ nhỏ đến lớn,hắn không có biện pháp cự tuyệt ý tốt của lão quản gia,vẫn phải đưa cô bé về nhà.Nếu người nhà cô bé này báo mất nhân khẩu,bọn họ không phải biến thành người buôn lậu sao? Hết lần này tới lần khác không phải lão quản gia quen kiên trì làm người tốt sẽ không phát sinh chuyện như vậy!

Được rồi! Vẫn phải nhanh đuổi cô bé này ra cửa rồi nói.Trong lòng Bách Lý Tuấn quyết định chủ ý, gương mặt tuấn mỹ thực sự không có một tia dịu dàng, nhưng môi mỏng chính là muốn đuổi con bé đó đi.

“Đã gây phiền toái cho các người! Thật xin lỗi.” Nhảy cảm nhận thấy ánh mắt chán ghét của ân nhân đối với mình,Thiên Dạ tự ti cúi đầu.

” Tuần thiếu gia nhà chúng ta sắc mặt lúc nào cũng khó coi như vậy, thật ra thì trong lòng của hắn rất tốt.” Ông lão vội vàng bổ sung.

“Cháu biết!”

Bị cô cầm bánh mì bơ làm dơ áo tây cao quý cũng không có tức giận, còn đuổi theo để cho ông lão đưa cô về nhà nghỉ ngơi trong nhà,nghe cũng biết hắn là người tốt.“Cháu biết Tuần thiếu gia mặt ác tâm thiện.”

“Đúng vậy! Cháu thật thông minh nha!”

Đối mặt một già một trẻ khen ngợi mình mặt ác tâm thiện còn lớn tiếng hoan hô như sấm động,Bách Lý Tuấn cảm thấy không biết nên khóc hay cười,chỉ đành nghiêm sắc mặt,cứng rắn đưa mắt nhìn Thiên Dạ, “Người nào nói tôi như vậy?”

“Cháu.”

“Tuần thiếu gia,cô bé này thoát nhìn rất đáng thương,thiếu gia hãy nhận con bé vào giúp việc trong nhà, y theo dáng vẻ nghiêm túc ngày hôm qua con bé nhất định sẽ làm việc giỏi để báo đáp cậu.” Dật bá không đợi Thiên Dạ nói chuyện liền đề cử với Bách Lý Tuấn, “Có đúng không? Cháu bé?”

“Cháu.” Không nghĩ tới có thể làm việc bên cạnh người tốt,ánh mắt Thiên Dạ tròn tròn nói không ra lời chỉ mãnh liệt gật đầu.

Hơn nữa cô ra ngoài làm việc em gái sẽ có tiền dùng.

Thật sự là quá tốt!

“Dật bá!”

Phủ lấy cái trán Bách Lý Tuấn trong lòng một trận khóc thét, cố dùng trẻ em vị thành niên lao động là trái pháp luật,hắn không thể bởi vì đồng tình dùng tiểu học học sinh làm người giúp việc ở Bách Lý gia?

“Lão gia cho ta tới đây làm cũng rất nhỏ, không phải là đợi một cái liền đến hiện tại?” Dật bá ngoan cố không khác trẻ con là mấy.“Tuần thiếu gia,con bé này ngã vào ta đó là duyên,ta sớm muộn gì gặp con bé mới vui vẻ, ngài hãy thương xót để con bé này cho vào làm việc nhà chúng ta?”

“Dật bá,con bé là học sinh tiểu học, vẫn chưa tới tuổi làm công việc ngoài.” Bách Lý Tuấn kêu khổ thấu trời.

“Cháu đã mười tuổi.”

Mặc dù Bách Lý Tuấn phản ứng không lớn với cô,nhưng Thiên Dạ vẫn nhỏ giọng cung cấp việc có lợi để mình có thể làm việc,cô muốn kiếm tiền.

Nếu có người chịu dùng cô,cô cũng không cần trộm đồ nữa.

“Tuần thiếu gia, có thể! Ta chỉ có một tâm nguyện nho nhỏ như vậy,ngài giúp ta hoàn thành sao.”

Dật bá sử dụng kế sách buồn bã, ”Ta sẽ dạy con bé học rất nhiều chuyện,sau này giúp công việc của cậu,con bé sẽ không ở nhà ăn

Cơm rồi rãnh,cậu đã làm nhiều việc tốt như vậy không nên làm sai lần này,cậu sẽ giúp sao.”

“Cháu sẽ biết điều nghe lời.” Thấy lão gia gia giúp mình nói chuyện,Thiên Dạ cũng lên tiếng bảo đảm.

“Người biết điều nghe lời ta nói không phải chỉ một mình cháu!”

Không để ý Bách Lý Tuấn lạnh lùng cự tuyệt,Thiên Dạ khua lên dững khí trừng mắt nhìn người đàn ông không nhìn mình, “Cháu biết mình rất vô dụng nhưng chuyện gì cháu cũng sẽ đem hết toàn lực giúp chú làm.”

“Sao?” Con người lạnh như băng xuất hiện một tia tò mò .

“Cháu chuyện gì cũng làm!” Thiên Dạ không phục mở to mắt nhìn ân nhân cứu mạng của mình. Hắn tại sao không tin cô?

Móng khê nhếch hiện lên nụ cười đùa dai, “Nếu như ta muốn cháu chết thì sao?”

“Cháu đi!”

Bách Lý Tuấn kinh ngạc nhìn chăm chú hai con người của cô, hắn bắt quá dùng hai trăm đồng giúp cô vượt qua một bữa mà thôi, cô tự nguyện ý đem tánh mạng giao cho hắn?

Trên đời có loại giao dịch này sao? Cô bé có biết mình đang nói cái gì không?

“Được! Ta sẽ nhớ kỹ lời hôm nay của cháu.” Không tỏ rõ ý kiến chỉ cười lạnh, Bách Lý Tuấn không cho hứa hẹn này có thể thực hiện, nhưng chỉ bằng ánh mắt kiên định hôm nay của cô, hắn tạm nhượng bộ.

Không còn người có thể thuyết phục hắn tin tưởng phụ nữ!

Hắn không tin kỳ tích, cũng không cho là đứa bé trước mắt có thể hơn so với phụ nữ phản bội hắn, nhưng ít ra cô chỉ có hai bàn tay trắng, cô không có bất kỳ nơi dựa vào để rằm rĩ với hắn, cho nên hắn sẽ dùng thực tế ngăn cản ánh mắt kiên định tự cho là đúng kia.

Hắn sẽ để cô biết không nên tùy ý đồng ý lời thề nào.

Hắn sẽ thu hồi!

“Nhanh ngủ một chút, sáng mai còn phải đi học.” Lão quản gia đứng ở cửa dặn dò.

“Dạ!”

Thiên Dạ liên tiếp gật đầu, trong mắt lóe lên đều là mộng lung, không thể tin tưởng mấy ngày gần đây cuộc sống thật là lạ kỳ.

Sau khi gặp phải hai người này, cuộc sống của biến hóa hoàn toàn.

Hôm nay cô đã chuyển đến trường tiểu học mới, đó là trường học Bách Lý gia tài trợ ,bởi vì trên danh nghĩa cô đã được Bách Lý Tuấn thu dưỡng trở thành một thành viên trong gia tộc Bách Lý, cho nên tên cô từ “Hương Thiên Dạ” đổi thành “Bách Lý Thiên Dạ” , thân phận hoàn toàn không giống với lúc trước.

Tất cả hoàn cảnh đều giống như mộng.

Mặc dù Thiên Toàn không được nhận nuôi nhưng cô âm thầm thề cô nhất định giúp ân nhân làm việc thật tốt, sau đó nữa dư tiền nuôi được em gái.

“Ừ.” Bách Lý Tuấn đứng ở trước cửa sổ sát đất đưa mắt nhìn cặp già trẻ vừa gặp đã thân, buồn bực không lên tiếng. Có ai sẽ đoán được đi đến bước này?

Chiều theo Bách Lý Tuấn nghĩ, bất kể tuổi hợp pháp hay không, tất cả trình tự phải được người thay mặt Thiên Dạ đồng ý mới được.

Hắn không bao giờ làm ăn thua lỗ, muốn huấn luyện thích hợp người Bách Lý gia dĩ nhiên phải dùng phương thức giáo dục của gia tộc Bách Lý, một cô bé ở nông thôn kém kiến thức thì có thể dùng cái gì? Bồi dưỡng lâu dài tự nhiên hi vọng sau khi cô trưởng thành tiếp tục bán mạng cho gia tộc Bách Lý.

Nhân tại lúc nàng có thể bán đứt nhân sinh của cô, cũng chưa hẳn không phải là một cách hay!

Suy tư liên tục Bách Lý Tuấn liền quyết định dùng danh nghĩa của mình thu dưỡng cô bé nông thôn này, lấy điều kiện bán đứt cả đời đổi được người nhà ba bữa cơm ấm no, hắn cảm thấy cuộc giao dịch mua bán này đối với xí nghiệp chỉ kiếm tiền chứ không bồi thường, nếu như người trong cuộc nhận lời hắn cũng không có ý kiến gì.

Mùa đông chuyện gì cũng có thể phát sinh, thủ hạ hắn ít nhất không đói chết, cho nên Bách Lý Tuấn dùng hai trăm đồng mua một cô bé ngày sau cảm thấy không có nửa điểm tội ác.

Mà sự thật cũng như hắn lường trước.

Thân thích nhà họ Hường nịnh bợ mười phần khi biết được Bách Lý gia muốn thu nuôi Thiên Dạ đương nhiên là vui vẻ đáp ứng, ai muốn giữ lấy hai đứa bé không cha không mẹ ở nhà ăn không ngồi rồi? Chỉ cần Bách Lý gia nguyện ý, bọn họ nguyện ý dâng lên cả hai chị em.

Nhưng Bách Lý Tuấn cự tuyệt!

Xí nghiệp Bách Lý cũng không phải là công ty từ thiện, thu dưỡng một Thiên Dạ chẳng qua là trò chơi của hắn mà thôi, nhiều hơn nữa chính là ngu xuẩn,huống chi chờ giải quyết thỏa đáng thủ ly hôn của hắn và Uyển Nhi, hắn ngay cả tư chất thu dưỡng cũng sẽ tiêu mất, hắn không muốn người cục xã hội phúc lợi nhi đồng đến tìm hắn phiền toái.

Giương cao nụ cười vô tình, Bách Lý Tuấn cho vận mệnh là một thứ kỳ quái.

Thật ra thì hắn vừa ra đời đã chi phối được người trên đường cũng không phải là hắn nguyện ý ,chẳng qua là cha mẹ đều mất,sau khi hắn trưởng thành ông nội tùy hứng bỏ lại xí nghiệp một mình bay đi Thụy Sĩ dưỡng lão,cho nên hắn phải gánh tất cả hưng suy của Bách Lý gia.

.

Lót bên trong tính cách tàn ác không thể làm gì khác hơn là phát dương quang đại.

Sinh mạng người cũng xem là trò chơi đùa bỡn,nhìn đại học giáo sư kia thì biết, lão Đồng trong xí nghiệp lần lượt bị hắn thuận chọc gặt đến dựng râu trợn mắt.

Hắn biết sở thích của mình có chút kỳ quái, nhưng thân là trưởng nam Bách Lý gia không thể đùa vui,vậy cuộc đời hắn có cái gì thú vị? Ngoại trừ công việc chính là trách nhiệm,trọng trách trên vai hắn cũng không phải nặng bình thường .

Hắn ngay cả lòng tin nhiệm phụ nữ cũng không còn,thú vui cuộc sống lạc mất thì có thể nói?

Cho nên hắn không cần người khác nói cảm ơn với hắn!

Dĩ nhiên nếu có người muốn xem hắn như ân nhân quý lễ, hắn cũng sẽ không đánh vỡ tượng người ta —— tất cả mọi người đều có quyền mơ mộng!

Dương dương tự đắc kéo rèm cửa sổ,Bách Lý Tuấn cảm thấy thời gian nghỉ ngơi đã đến.

Mặt trăng lên,màn đêm dần dần buông xuống,đèn bên trong phòng bị một chiếc chén nhỏ dập tắt, tựa hồ hiểu tâm tư chủ nhân nên nghỉ ngơi.

“Ông cũng thiệt là tại sao gắng phải miễn cưỡng Tuấn thiếu gia thu dưỡng Tiểu Dạ? Ông thấy chuyện không đủ phiền sao?” Ở nơi này một hồi, lỗ tai dật bá lập tức tràn đầy tạp niệm thanh của vợ.

“Con bé đó rất biết điều! Đụng vào tôi đó là duyên phận.”

“Vậy thì lại càng không nên đưa con bé vào cửa! Tuấn thiếu gia do một tay ông nuôi lớn,ông cũng không phải không biết tính tình của hắn.Tính tình hắn rất khó ứng phó, trong nhà có thêm một Bách Thiên Dạ chẳng qua chỉ là cái túi trút giận,ông thương con bé, ngược lại hại nó.”

“Đúng nhưng Bản thân tôi không nghĩ tới.”

“Chờ ông nghĩ đến trời cũng sụp,tôi vốn muốn đợi ông trở về nhắc nhở một chút,nào biết trước mặt và sau tôi ngay cả cơ hội gặp ông cũng không có, các người đã thu dưỡng!”

“Tuấn thiếu gia nói tương đối rõ ràng.”

“Rõ ràng!”

Phúc thẩm chỉ đành lắc đầu,biết chuyện chồng mình làm bà tuyệt không cảm thấy bất ngờ,chẳng qua đứa trẻ đáng thương xấu số kia ,bị hai đứa trẻ lớn nhỏ làm nhân bánh bích-quy chơi.

Thích thì nhặt về nuôi?

Người chứ không phải là chó,hai người còn tranh đương nhiên mới thăm,còn tỏ vẻ” trò chơi nuôi dưỡng” chơi rất cao hứng,đối với tình cha con đàn ông nhất định đều có kế hoạch của mình,tính toán làm sao nuôi dưỡng cô bé này

Nghĩ tới đây Phúc thắm không khỏi lắc đầu.

Bà ngoại trừ niệm kinh cầu phúc cho“Bách Lý Thiên Dạ” ra thì không có biện pháp khác, ai bảo cô gặp gỡ “Thổ Phan” ? Nhưng may là thu dưỡng cho dù có “chơi chán” thì cũng không thể vứt bỏ.

Như vậy coi như may mắn sao.

Chẳng qua lẽ như cô bé biết mình bị biến thành một món đồ chơi không biết lúc đó sẽ có cảm tưởng thế nào? Nhìn cô cảm ơn hai người đàn ông này như vậy, sẽ rất khó khăn tiếp nhận sự thật?

Ai! Thật ra thì đàn ông ở Bách Lý gia có mấy người là thứ tốt ? Không nên nói giỡn, chữ “Tốt” này không quan hệ với Bách Lý gia.

Dĩ nhiên cũng bao gồm cả ông lão sống tới già ở Bách Lý gia lại là một dạng khác.

Ngàn vạn không nên hoài nghi!

2. Chương 2

Mười năm sau

Mùa hè chói chan,ánh mặt trời chiếu rọi.

“Bách Lý tập đoàn” vị thí thông với lượng lớn khu vực buôn bán hoàng kim,người đi đường đi qua tòa nhà tráng lệ này luôn không nén được muốn ngẩng đầu ngắm một chút tòa cao ốc cao vút trong mây này.

Mới từ đại học trở về Bách Lý Thiên Dạ cũng nhịn không được ngẩng đầu,nheo lại mắt nhìn kiến trúc cao vút .

Cô biết bên cạnh mình không có người nào , một mình theo phương thức Bách Lý Tuấn, có ai biết thân là bí thư tổng giám đốc cô đã từng là người nghèo còn là kẻ trộm? Là hấn thay đổi vận mệnh của cô!

Không có Bách Lý Tuấn cũng sẽ không có Bách Lý Thiên Dạ hôm nay .

Là hấn làm cho cô vứt bỏ máu vốn tự ti, ngẩng đầu ưỡn ngực cùng hấn ganh đua,cho nên hấn chẳng những là bố nuôi cô cũng là ân nhân của cô.

“Cảm tạ trời cao, Tiểu Dạ cuối cùng trở lại.” Lúc Thiên Dạ bước vào phòng bí thư, mấy bí thư già trẻ lớn bé toàn bộ vây đến bên cạnh cô.

“Chuyện gì?”

Tháo khăn quàng trên cổ, Bách Lý Thiên Dạ điềm tĩnh đưa mắt nhìn mấy cô gái tức giận trước mặt,cô biết có chuyện xảy ra, cô mặc dù là bí thư trẻ tuổi nhất cũng là sinh viên đại học,và là bí thư riêng của tổng giám đốc .

Huống chi Thiên Tồn khiêm tốn thích học hỏi, so với một đồng thiên kim nhà giàu dính lấy tổng giám đốc cô khá ái hơn bọn họ nhiều,cho nên bọn họ đương nhiên xem cô như là người mình.

“Cô không biết cái cô Bao Đình Na đáng ghét như thế nào đâu,tổng giám đốc vừa vào cửa cô ấy liền bám theo vào,đến bây giờ cũng còn ở bên trong không ra,thật là siêu cấp không biết xấu hổ!”

“Thật đúng đấy! Hết lần này tới lần khác cô vừa không trở lại.”

Mấy nữ thư ký xinh đẹp đều giận đến nổi gân xanh,lại không có dũng khí vào phòng tổng giám đốc quan sát kết quả,nguyên nhân đi vào, tổng giám đốc tuần mỹ tính tình sẽ âm thầm bắt định,cho nên ai cũng không

có can đảm đi nhổ tóc mai của hổ, nhưng Thiên Dạ lại không giống như vậy, đừng nói thân phận của cô dựa vào chức vị của cô đi vào đuổi người cũng vô cùng thỏa đáng.

“Tôi vào xem một chút.” Trên mặt Thiên Dạ lộ ra nụ cười ngọt ngào, khẽ gật đầu.

Thiên Dạ tận lực thu lại tâm tình của mình, cô sẽ vào phòng đưa cà phê đen cho bố nuôi, nhưng nếu có người hi vọng cô đuổi người vậy có thể bọn họ phải thất vọng, cô sẽ không đuổi bất kỳ cô gái nào — Bách Lý Tuấn thích, chẳng qua là mỗi lần cũng gặp phải phụ nữ của hắn

Cô hợp lẽ trở thành người phụ nữ lớn nhất với Bách Lý Tuấn! Cô rất muốn giải thích rõ nhưng tính cách đàn ông lơ đãng cho nên cô thường yên lặng.

Cô biết một tay chống đỡ sự nghiệp tập đoàn Bách Lý Tuấn đối với lời đồn của người ngoài căn bản không thêm để ý!

Nếu ân nhân cũng không để ý, cô cần gì để ý người khác ý kiến quan hệ giữa cô và bố nuôi trẻ tuổi? Nếu như hắn muốn cô ngay cả mạng cũng nguyện ý cho.

Bưng lên cà phê, Thiên Dạ xoay người đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

... ..

“Tuấn, anh nhanh lên một chút sao!”

“Bảo bối, em thật là gấp gáp.” Khóe miệng hiện ra độ cong hoàn mỹ, Bách Lý Tuấn đỡ lấy eo thon Bao Đình Na, ngón tay ngăn cách tất lưới màu đen gài vào chỗ kín của cô.

“A.” Trong miệng phát ra khoái ý rên rỉ, trên mặt Bao Đình Na hiện lên vẻ mặt khát khao, “Đừng giỡn nữa.” lốt bên trong tiếng nói cầu khẩn là âm thanh nức nở.

“Anh yêu em, mới trêu chọc em!”

Bách Lý Tuấn thích nhìn vẻ mặt hồn nhiên quên mình của phụ nữ, nhưng sáng sớm vận động không phải ham mê của hắn, tầm mắt mờ hồ nhìn đồng hồ trên tường đã đến giờ làm việc.

“Tổng giám đốc, thật xin lỗi.” Thiên Dạ quen thuộc bưng cà phê kèm theo tiếng gõ cửa, đồng thời vào phòng làm việc,

“Quấy rầy các người.”

“A!” Bao Đình Na hét lên một tiếng, toàn thân cũng co rúc ở trên thân nam nhân.

Bách Lý Tuấn lộ ra nụ cười hài lòng, gật đầu, “Bọn ta chờ cà phê đã lâu cuối cùng cũng tới.”

Thiên Dạ cúi đầu, tận lực không nhìn vào ánh mắt Bách Lý Tuấn.

Thiên Dạ đối với vì phụ nữ chết mê chết mệt Bách Lý Tuấn không có nửa điểm địch ý, ngược lại cô còn vô cùng kính nể dũng khí của các cô, bởi vì hắn ưu nhã giọng trầm thấp, mặc dù rất tự nhiên nhưng lại làm cho người khác bắt không được hàm ý chân chính, tính tình khó nắm lấy làm cho cẩn thận sợ nói ra lời không nên nói.

Cô không muốn chọc giận hắn.

“Thật là đúng lúc! Tiểu Dạ, bố mỗi ngày lúc này đều chờ con bưng cà phê.”

Thản nhiên cảm ơn, Thiên Dạ lại tiếp nhận ánh mắt oán hận của người khác.

“Cần gì phải khiêm nhường như thế? Khách của bố đều biết bí thư riêng của bố pha cà phê số một!” Hơi hợm khích lệ, không chút để ý tới phụ nữ dán tại trên người hắn, ngược lại để cho người phụ nữ chặt vật không chịu nổi oán hận tiểu nha đầu không biết điều này.

Bất quá chỉ đưa ly cà phê quen thuộc có cần khích lệ thành như vậy không?

“Hừ!” Bao Đình Na không cam lòng, không muốn từ trên người Bách Lý Tuấn bò dậy, mặc xong quần áo, vung vẩy mái tóc dài cuộn sóng, nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng làm việc Bách Lý Tuấn.

“Có chút mùi khét.” Chuyên tâm bình luận cà phê của Thiên Dạ, Bách Lý Tuấn căn bản không nhìn Bao Đình Na rời đi.

“Con biết, lần sau sẽ chú ý.”

Lời Thiên Dạ còn chưa nói xong, bên ngoài phòng làm việc liên truyền đến một trận tiếng hoan hô phụ nữ, phá vỡ sự yên lặng lúc trước.

“Tại sao âm ỉ như vậy?” Cặp con ngươi thần vận rõ ràng của Bách Lý Tuấn lóe lên nụ cười xảo trá.

“Con đi nói cho các cô ấy giảm thanh lượng.”

Đối mặt với người bố nuôi thỉnh thoảng thông minh, thỉnh thoảng nghiêm túc, Thiên Dạ chỉ có hết sức phối hợp hoàn toàn thích ứng, cô cũng không biết vì sao hần muốn để ọi người hiểu lầm, rõ ràng cô không có tác dụng gì, nhưng hần chính là muốn đắp nặn một giả tượng hư ảo, để cho tất cả mọi người hiểu lầm bọn họ xê xích mười hai tuổi——Không chỉ là quan hệ cha con bình thường.

Thật mệt chết đi!

Bởi vì Thiên Dạ lúc đi học đều có ký giả tạp chí Bát Quái theo cô, mà hần chẳng qua chỉ nhún vai, nói cho cô biết: hần chỉ để ý đường nữ cảm nhận bố nuôi thôi.

“Thế thì không cần,” Nâng mặt cô lên Bách Lý Tuấn nhìn chòng chọc cô, “Con tới công ty trễ, ta chỉ là muốn con thỉnh thoảng đừng....”

Bị ép ngựa mặt lên, đôi con ngươi trong suốt của Thiên Dạ nhìn vào ánh mắt sắc bén.

Cô biết tay mình đang run, từ mười tuổi năm ấy khi vào Bách Lý gia, cô cũng biết khuôn mặt tuần mỹ này oa oa thật đáng sợ, cô không dám cãi mệnh lệnh của hần, nhưng cô nắm chặt quả đấm, theo bản năng lộ ra chiêu bài nụ cười ngọt ngào, không để cho cảm giác sợ hãi lộ ra.

“Đừng có lần sau.”

“Con thường hay cười, cười đến vậy miệng không mệt sao?”

Đôi mắt Thiên Dạ nghi ngờ nhìn chăm chú bố nuôi, miễn cưỡng trả lời câu hỏi hần, “Con không cười chẳng lẽ phải khóc sao? Công việc như vậy không đúng à?”

“Không có gì không đúng, chẳng qua là quá chuyên nghiệp.”

“Ồ! Con không biết chuyên nghiệp cũng là sai.” Nhìn như bình thản trả lời nhưng bao hàm chút giễu cợt, Thiên Dạ lấy thái độ bình tĩnh đối mặt người gây sự.

“Không phải sai, chẳng qua sẽ khiến người thấy phiền chán ghét.”

“Như vậy con sẽ sửa!” Có qua có lại khi hần nhìn soi mói cô tận lực dễ thương trả lời tất cả vấn đề, không chọc giận hần nữa.

“Chuyên nghiệp” là điều kiện làm công việc, cô gái này là bí thư riêng của hần không phải sao?

Trừ dung mạo ngọt còn có năng lực siêu cường, các tạp chí nhỏ nói cô là nhờ có chỗ dựa tổng giám đốc mới sống tốt, cho nên cô cố gắng học tập tất cả anh chị ở phòng bí thư, cũng khó trách cô giao tiếp càng ngày càng tốt.

Vì trở thành người không thể thiếu trong Bách Lý gia, Thiên Dạ dùng toàn lực.

“Đúng!” Bách Lý Tuấn thất thần nhìn cô bé nhỏ hơn hần mười hai tuổi, này coi là khuất phục sao? Hần đối với việc cô không ngừng lột xác ứng đối cảm thấy hết sức tò mò, ban đầu cùng hần thực hiện công việc nhóc con này đã trưởng thành, năm đó kiêu ngạo, kiên trì hoàn toàn biến thành tuyệt đối vui vẻ dễ bảo.

Hần biết điều này có lợi với Bách Lý gia nhưng hần không vui, “Tại sao cười như vậy? Ta cho con có vẻ mặt khác.”

“.” Cũng nữa chịu không được áp bách vô hình, Thiên Dạ sau khi quay mặt, không muốn lại tiếp nhận cường ép của hần. Nét mặt của cô có liên quan gì đến hần?

Cô tất cả đều vì dễ dàng làm công việc cô mới như vậy na!

Bách Lý Tuấn cho cô sửa họ “Bách Lý”, học trường học quý tộc, học quản lý đẳng cấp, không phải là muốn cô đem năng lực, trí lực tất cả đều kính dâng cho hắn? Hôm nay chẳng qua cô tuổi tương đối nhỏ, biểu đạt còn chưa đủ độ lửa, mới có thể để cho hắn cảm thấy mất tự nhiên, vậy mà hắn cảm thấy chán.

Nhưng cô đã tận hết lực nha!

Tại sao hắn luôn không tin, không hài lòng?

Cảm giác giống như thử dò xét năng lực cao nhất của cô, hẳn bức cô đến đến góc, muốn cô thừa nhận cô vô lực báo ân, không đủ tư cách làm người nhà “Bách Lý”.

Cô sẽ không để cho hắn được như ý !

Cô sẽ làm cho Bách Lý Tuấn thừa nhận hắn nhìn lầm, cho dù cô chỉ là đứa trẻ xuất thân nghèo khó nhưng cô còn hiểu được báo ân, cho dù lấy mạng hoàn lại, cô cũng phải chứng minh bọn họ quyết định thu dưỡng cô là chính xác .

Nàng thề!

“Reng! Reng!”

Chuông tan học vang lên, giáo sư còn chưa bước ra cửa, chỉ thấy Thiên Dạ đã sớm cất xong toàn bộ sách, xách ba lô nhỏ muốn chạy ra ngoài.

“Chờ một chút! Bạn học Bách Lý.” Nam học sinh xa lạ ở ngoài cửa ngăn cản cô.

“Có chuyện gì sao?”

Mặt Thiên Dạ nóng vội nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, mặc dù gần đây Bách Lý Tuấn mới vừa mua xe ô tô cho cô, nhưng cô kỹ thuật vẫn không thuần thục, chuyển xe, quẹo cua đều có vấn đề, muốn đúng giờ đến công ty đã khó càng thêm khó, nam sinh không biết tên này muốn làm cái gì? Tại sao nhất định phải hiện tại ngăn cản con đường của cô?

“Cô có việc chúng ta có thể vừa đi vừa nói!” Nam sinh đó vô cùng thân mật, nụ cười của hắn làm cho Thiên Dạ cự tuyệt không được.

“Ừ, được rồi.”

Thấy Thiên Dạ mỉm cười ngọt ngào đến gần, nam sinh lớn đó không biết ở đâu ra dũng khí, mở miệng nói với mỹ nữ nổi tiếng đã lâu trong truyền thuyết: “Anh tên là Đoạn Quốc Luân, rất muốn kết bạn với em.”

“Có thể nói chuyện đã là bạn rồi!”

“Không phải, ý anh là muốn em làm bạn gái của anh.” Đoạn Quốc Luân khẩu khí kiên định mà hòa nhã.

“Sao?”

Thiên Dạ lau mồ hôi trên trán, con người trong suốt hiện ra cực độ khó xử, cô trừng mắt bạn học nam không biết từ đâu xuất hiện, “Anh biết tôi sao? Tại sao tìm tôi.”

“Anh từ năm nhất đã muốn quen em nhưng suốt hai năm mỗi lần tan lớp sẽ trông thấy bóng, anh mới nghĩ ra phương pháp ngốc nhất này để khiến cho em chú ý.” Đoạn Quốc Luân liên tục cười khổ, hắn và bạn bè hỏi thăm qua ý kiến nhưng người trong lòng cũng không dừng chân, lại không có tham gia đoàn thể, muốn thật “Tự nhiên” biết vấn đề, cho nên tuy bị mọi người cười ngốc ghêch nhưng hắn vẫn quyết định cắn răng tỏ tình.

“Như vậy.” Bước chân không có chậm lại nhưng nụ cười trên mặt Thiên Dạ ngọt hơn, chẳng qua không biết nên nói cái gì cho phải.

Phần lớn lòng cô đều đặt đều ở trên công việc, cho nên chưa từng nghĩ tới sẽ có người khác phải tỏ tình với cô.

Ở trường học Thiên Dạ vội vã qua lại cơ hồ không có bạn cùng lứa; mà công việc thăm thương hơn, mặc dù cô biết không ít đàn ông chuyện nghiệp thành công nhưng người ta ngại tạp chí Bát Quái đem lời đồn truyền đầy trời,dưới tình huống không muốn đắc tội Bách Lý Tuấn,cho nên người theo đuổi hết sức yên tĩnh,cô từ đầu đã không nghĩ tới sẽ có phái nam chú ý cô hai năm nay.

“Cô có thể từ từ suy nghĩ không sao.” Đoạn Quốc Luân vì gương mặt yên tĩnh tươi đẹp xuất trần của cô mê mẩn đã lâu, có thể đi với cô một đoạn đường,hơn nữa không có bị cự tuyệt ngay đã đủ làm hắn vui vẻ.

“Tôi.”

“Thật xin lỗi, Tiểu Dạ trước mắt không có thời gian nói chuyện yêu đương!”Tiếng nói trầm thấp của Bách Lý Tuấn đột nhiên xuất hiện ở phía sau hai người, con ngươi đen lóe lên kỳ dị.

Hai người nói chuyện thoáng chốc dừng lại.

Thiên Dạ chỉ ngậy ngốc nhìn bố nuôi đột nhiên nhô ra, hắn tại sao tới trường học? Là cô đã trễ quá lâu sao?

Vừa nhìn lên, quả nhiên thời gian so với dự định tới công ty chậm nửa giờ.

“Tổng giám đốc! Thời gian ngài đến Thương học viện diễn giảng chỉ còn mười phút đồng hồ.” Phụ tá đi theo phía sau Bách Lý Tuấn nháy mắt với Thiên Dạ,tinh tế nhắc nhở mục đích bọn họ tới đây .

Bách Lý Tuấn quan niệm nhất là đúng giờ nhàn nhạt liếc Thiên Dạ một cái, thấp giọng dặn dò: “Con về công ty trước ”

“Con biết rồi!”

Thiên Dạ ngay cả tạm biệt cũng không dám nói với Đoạn Quốc Luân,vội vàng chạy vào bên trong bãi đậu xe.Cô sắp bị vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng của bố nuôi dọa ngất,cô tại sao quên hôm nay mất hẳn có tràng diễn giảng khuyến hướng tài chính và kinh tế ở trường học? Mà vẫn còn ngờ ngác cùng nam sinh theo sát đứng ở ngoài bãi đậu xe để cho hắn bắt gặp?

Cô mỗi sáng sớm đều vào mười giờ rưỡi đến công ty, cũng là người đánh thẻ trễ nhất trong tập đoàn Bách Lý,hôm nay còn bị ông chủ bắt được cô trễ là có nguyên nhân khác,không biết hẳn sau này có thể không tin lý do đến trễ? Chân mày Thiên Dạ không nhận được quần quýt chung một chỗ.

Hôm nay vận khí của cô thật là đen đủi tới cực điểm!

... ..

“Tiểu Dạ, phần văn kiện này phiền cô đưa xuống giúp tôi.” Vương bí thư bộ kế toán đưa đến một phần văn kiện,kèm theo một tiếng thở dài cầu cô thương xót.

Thiên Dạ mỉm cười yên lặng nhận lấy đồng văn kiện đi lên.

Đó là văn kiện dự tính kế hoạch khâu tiếp theo, coi như một phần văn kiện quan trọng nhưng bởi vì buổi trưa lúc vào công ty mặt Bách Lý Tuấn không chút thay đổi,dưới tình huống dự cảm tâm tình của hắn không tốt,mọi người đều thức thời là tuần kiệt, đem toàn bộ văn kiện khẩn cấp đưa cho ái nữ tổng giám đốc,để tránh khỏi vô tình bị pháo nổ, đây là hiện tượng hay có trong Bách Lý tập đoàn.

Thấy Thiên Dạ nhận lấy văn kiện như mong đợi, Vương bí thư ngàn tạ ơn vạn tạ ơn rời đi.

“A!” Nhìn bóng lưng yếu điệu của Vương bí thư Thiên Dạ vô ý thức thở dài. Là ai nói cô không sợ Bách Lý Tuấn phát hỏa?Cô thật ra cũng rất sợ, chẳng qua là không cách nào nói ra khỏi miệng mà thôi.

Ai bảo cô là dưỡng nữ tổng giám đốc thương yêu ?

Hắn là không có ai tin cô sợ tính âm tình bất định của bố nuôi! Phải nói, từ một khắc được Bách Lý Tuấn cứu giúp,cô liền tôn kính cũng thấy sợ hãi hắn, nhưng cô cũng không muốn trở thành gánh nặng cho nên cô cố gắng bổ sung trở thành trợ thủ đắc lực của hắn,cô biết chỉ có như thế mới là cách báo ân tốt nhất, mà cô tựa hồ làm được.

Bởi vì Bách Lý Tuấn dần dần thừa nhận thực lực Bách Lý Ngàn Đêm, cũng nhìn nhận sự tồn tại của cô.

Nhưng mộng đẹp của cô dường như tựa hồ bảo vệ không dễ, đột nhiên xuất hiện một cuộc tổ tình làm hỏng cố gắng lâu dài của cô, trong lòng rất không cam lòng, rất không cam lòng.

Haiz! Thiên Dạ đóng chặt miệng, vuốt ve đóng văn kiện, cố nén buồn bực trong lòng gõ phòng làm việc Bách Lý Tuấn.

“Đi vào!”

Nghe được bên trong phòng truyền đến tiếng nói trầm thấp, Thiên Dạ cúi đầu thu lòng mày đi vào, đem toàn bộ văn kiện khẩn cấp đưa tới trước mặt Bách Lý Tuấn. “Những tài liệu này tương đối khẩn cấp, xin nhìn trước!”

“Con lại giúp người khác chạy chân?” Bách Lý Tuấn cau mày.

“Thuận tay mà thôi.”

“Con thuận tay, ta mừng người cũng không thuận, còn muốn gọi điện thoại mới có người vào để mừng; vậy thì con muốn thay bọn họ chịu mừng?” Bỏ xuống bút, khuôn mặt Bách Lý Tuấn không vui.

“Con lần sau sẽ không giúp bọn họ đưa đồ.” Thiên Dạ dè dặt tiếng nói.

“Hừ!”

Nghe được Thiên Dạ quen thuộc nhận lời, trong lòng Bách Lý Tuấn tích trữ tức giận đã lâu mới từ từ phát ra, mặc dù hắn không tính xem mà ở bãi đậu xe, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để cho người thuộc về hắn có bất kỳ giao tiếp với tên nhóc chưa từng thấy mặt.

Tuyệt đối sẽ không!

“Nếu không có việc gì con ra ngoài trước.”

“Ai nói không có chuyện gì?” Nắm lấy cổ tay Thiên Dạ, Bách Lý Tuấn không để cho cô rời đi.

“A.”

Tim cô đập như đánh trống, con người trong suốt đưa mắt nhìn Bách Lý Tuấn, hắn còn muốn hỏi cái gì? Hắn không phải để ý chuyện cô bị trễ buổi sáng chứ?

“Con và tên nhóc họ Đoàn quen biết bao lâu?” Cổ tay dùng lực cô chợt ngã vào trong lòng ngực hắn, đang ép hỏi sự việc luôn làm cho hắn cảm giác nặng nề.

“Chúng con không quen biết!” Thiên Dạ lắc đầu.

“Con biết ta ghét nhất phụ nữ nói láo.” Cường ép nâng cằm Thiên Dạ lên, ánh mắt Bách Lý Tuấn sắc bén nhanh chóng muốn xuyên thấu lòng cô, cô gái hắn khắc cốt ghi tâm lại phản bội làm cho thái độ hắn đối với phụ nữ vô cùng bất công. “Rõ ràng vừa nói vừa cười với tên nhóc kia, cần gì phải phủ nhận?”

Trong đầu khê hiện lên cảnh Thiên Dạ cười vui vẻ với tên nhóc kia. Bách Lý Tuấn liền vô cùng không vui!

Cô gái này sớm bán cho hắn, là thuộc về hắn, nụ cười của cô trong công ty có ý nghĩa với hắn, hôm nay lại để cho hắn nhìn thấy cô mỉm cười với tên đàn ông khác, làm cho sự phẫn nộ của hắn không thể ức chế.

May mắn có phụ tá ở đó ép buộc nhắc nhở hắn nên để cho Thiên Dạ về công ty làm trước, nếu không hắn nhất định sẽ một quyền đánh nghiêng sống mũi tên tiểu tử thói vọng tưởng ăn thịt thiên nga kia.

“Con không có.” Thiên Dạ ủy khuất phủ nhận.

“Con cho rằng con nói không có, ta sẽ tin tưởng con sao?” Lửa giận lần nữa bùng hực thiêu đốt trong ngực Bách Lý Tuấn, hắn tuyệt đối sẽ không cho phụ nữ thuộc về hắn giao du trước mặt đông đảo đàn ông.

“Con thật không có.”

“Hừ!Ta sẽ rất nhanh biết thật giả.” Không để cho cô giải thích,Bách Lý Tuấn dùng hành động để cho Thiên Dạ hiểu không thể liên quan với bất kỳ đàn ông nào,bởi vì cô là người của hắn ! Hắn đột nhiên ôm thật chặt vòng eo mảnh khảnh, để cho cô không thể động đậy dựa sát vào ngực hắn. . . .

. .

“A?”

Thiên Dạ vốn cho là lúc này chọc giận hắn kết quả sẽ thê thảm vô cùng, không có lường trước đối lấy bốn cánh môi nóng hổi không có chút báo trước dán lên! Cô trừng to mắt, yên lặng thừa nhận Bách Lý Tuấn hôn, lần đầu lĩnh hội giống như thiên tính động vật cướp đoạt làm trái lẽ thường,tàn khốc đến không chừa đường sống,thô bạo gần như muốn hơi thở yếu ớt của cô tan rã, trong đầu của cô một mảnh hỗn loạn.

“Tiểu Dạ, nụ hôn của ta so với hắn như thế nào?” Lưỡi hắn linh động khuấy trong miệng cô, cánh tay âm quen thuộc kéo áo khoác,thuận thể vuốt ve da thịt non mịn của cô .

“Không nên như vậy.” Thiên Dạ dùng sức chùi đánh vai bố nuôi.

“Con không muốn dạng này,vậy muốn loại nào?” Không quan tâm kháng nghị của cô, tay của hắn bò lên thân thể cô,thoải mái tiếp xúc non mịn,hắn muốn cô hoàn toàn đầu hàng.

“Ừm.” Thiên Dạ muốn đẩy bố nuôi ra,nhưng bởi vì sức lực hai người xê xích khá xa, chống đẩy không được thân thể cường tráng,Cánh tay bất lực rơi xuống bả vai bên chắc,ngược lại thành một loại mập mờ muốn mời đón, mà hắn cũng quen dùng lưỡi cướp đoạt, khẩn cấp thưởng thức mật ngọt tuyệt đỉnh thuộc về cô.

“Con cũng quyến rũ đàn ông như vậy sao?”

Nắm cầm Thiên Dạ lên cao,Bách Lý Tuấn quan sát phản ứng nhạy cảm của mỹ nhân,hắn sa vào trong đẹp để khó nói nên lời,không thể nào tin nổi cô thuần khiết.

“Không! Không nên đổ tội cho con.” Cô bị người đàn ông đó làm kinh sợ,mặt tái nhợt, nước mắt thành chuỗi giống như ngọc trai lăn xuống.

“Con đã kiên trì như thế, ta nhất định sẽ truy xét con rốt cuộc có nói láo hay không.” Hắn vâng vàng nâng hông của cô,cường lực mút môi cô, “Con trên danh nghĩa là dưỡng nữ của ta,chính là người của ta! Ở Bách Lý gia con phải nghe lời của ta, trừ phi rời khỏi ta.”

“A?”

Nhìn phản ứng người kia kinh hoảng ,khóe môi Bách Lý Tuấn lộ ra nụ cười đắc ý, thì ra muốn khống chế cô đơn giản như thế? Dĩ vãng hắn vẫn cho cô chỉ biết cười mà thôi, không nghĩ tới hôm nay một thí nghiệm nho nhỏ liền chứng minh hắn muốn thao túng lòng của cô đơn giản như thế.

Hắn vốn là nên nắm giữ linh hồn thuần khiết này,không có ai có thể ngăn cản sự thật.

Hắn muốn cô có thể sống hoặc chết vì hắn!

Cho dù tình hình bây giờ không giống lúc trước,hắn cũng không muốn để cô tự do,bởi vì cô phải là người của hắn.

Hắn muốn cô!

3. Chương 3

Vụn nhỏ nụ hôn rơi xuống cổ trắng Thiên Dạ .

“Không. Không thể.” Trong miệng phát ra lẩm bẩm nói mớ, quanh năm thành thói quen tuân theo bố nuôi ra lệnh cô, hôm nay trận cướp đoạt vô lý này vượt ngoài dự liệu phạm vi của cô, làm cho cô không biết nên phản ứng như thế nào.

Nhưng phản ứng bản năng của thân thể và lý trí là trái ngược nhau!

Hai tay Thiên Dạ vô lực treo lên vai chắc Bách Lý Tuấn, trức trặc thở dốc, phản kháng nhưng thân thể không cách nào khắc chế hấn khéo léo khiêu khích mà theo đó tự nhiên đang đưa.

“A.” Thiên Dạ không thể nào tin nổi rên rỉ dâm mỹ lại từ trong miệng mình bật ra. Chẳng lẽ trong xương cô không biết nhục nhã? Rất đau khổ.

“Ha ha! Con ngoan, con thật là phối hợp!” Trong suy nghĩ đàn ông bản tính cướp đoạt bị kích thích, Bách Lý Tuấn ham muốn nhìn bộ dáng Thiên Dạ bất lực, đây là cảm xúc tuyệt đối không thấy được trước mặt mọi người, Bách Lý Tuấn chăm chú vây quanh thân thể tinh tế mềm mại, trêu chọc dục vọng chưa bị khai phá.

“Đừng như vậy.” Ngắn ngủi phát ra tiếng gào thét, môi Thiên Dạ tiếp xúc bị cánh môi nóng bỏng Bách Lý Tuấn niêm phong, trở thành tiếng hừ lạnh mơ hồ ô.

Gượng gạo muốn từ chối hấn xâm phạm, nhưng thân thể cao lớn ép cô ở trên bàn làm việc, cô phản kháng chẳng qua là làm hấn sâu thêm đoạt lấy.

Khi hấn linh hoạt mở hàm răng cô, chui vào miệng đoạt lấy hơi thở mùi đàn hương không chút kiêng kỵ dù đồ non mềm của cô, thân thể của cô bởi vì thân mật tiếp xúc quá độ mà không ngừng run rẩy.

“A.” Cô xụi lơ trong ngực cường tráng của hấn.

“Con ngoan, muốn nói gì.” Lưỡi của hấn quăn rũ lôi kéo lưỡi cô để cho cô không còn đường lui, hai tay không an phận thăm dò vào bên trong áo khoác cô, ngăn cách bởi áo lót Lace thật mỏng, vỗ về chơi đùa bầu ngực đầy đặn, khi hấn ngón cái thô ráp vẽ lên đỉnh màu hồng phấn, cô không khỏi run rẩy rên rỉ.

“Ừm.” Thiên Dạ đóng lại hai mắt, cảm nhận da thịt bền chắc phái nam, cùng cô mềm mại khác nhau cỡ nào, hấn không cho cô phản kháng, kiên trì dùng xúc giác toàn thân lao tới trận dục vọng thịnh yển này.

Bách Lý Tuấn thật sâu mút thân thể trẻ tuổi xinh đẹp.

Lắng nghe cô ngây ngô thở dốc dồn dập, hấn phảng phất hồi tưởng năm đó Chung Uyển Nhi thanh thương động lòng người hấp dẫn hấn, cặp con người kia làm cho hấn luân hãm, xuyên thấu qua đường hầm thời gian tựa hồ sống lại trên người cô gái trước mắt này!

Cùng con người sao động.

Không giải thích được thế gian âm hiểm và tình dục vô tri, nơi nơi xúc động trái tim hấn cấp bách muốn bảo hộ, hấn một phen ôm lên eo cô gái, Thiên Dạ trong ngực thở gấp tựa hồ trùng điệp quyền rũ của Chung Uyển Nhi, chính là loại tinh khiết vô tội như trẻ con đến hoàn mỹ.

“Chúng ta không thể.” Thiên Dạ vươn ra tay phải, dấn trên lồng ngực hấn, ngăn cản hấn nhích tới gần thêm một bước, bởi vì hơi thở bọn họ cơ hồ chạm vào nhau.

Cô tuyệt vọng bất lực thở dốc, biết rất rõ mình vô lực xoay chuyển trời đất, chỉ có thể mặc cho nam nhân đối với cô —— ta cần ta cứ lấy.

“Con thật đẹp nha!” Bách Lý Tuấn vệt sợi tóc hai bên gương mặt Thiên Dạ ra, đôi môi nóng bỏng lần nữa lướt xuống trên da thịt tỉ mỉ cô, lưỡi ẩm ướt quen thuộc thẳng đến nụ hoa tuyết trắng.

Hấn dùng lực mút.

“A.” Thiên Dạ chịu không nổi kích tình mời đón, hờ hững lên tiếng gào thét mà Bách Lý Tuấn cơ hồ khó có thể tự kiềm chế, trong đầu đã sớm vút thân phận thể tục, ôm hôn cô càng chặt, ép thân thể để cho hai người dán càng chắc hơn.

Thiên Dạ thậm chí có thể ngăn cách tầng tầng lớp quần áo, cảm nhận được dục vọng nóng bỏng nam tính rục rịch giữa hai chân hấn, không có ý tốt cạo sát vào cô.

“Tại sao?Bố tại sao đối với con như vậy? Đây coi là cái gì?” Vô cùng bất lực,cô ủy khuất nước mắt lã chã rơi xuống.

“Tại sao không thể?” Bách Lý Tuấn ngược lại từ cổ trắng noãn tiến tới mút lên cánh tay thon gầy .

“Con là con của bố nha.”

“Không có gì không thể .” Đêm Thiên Dạ bao bọc trong ngực hần không ngừng mút lấy hương thơm của cô, “Không người nào có thể ngăn cản ta làm bất cứ chuyện gì!”

“Chúng ta trên danh nghĩa. Là bố con. A.”

“Vậy thì thế nào?” Song song rơi xuống ở ghế sa lon,Bách Lý Tuấn dùng thân thể đè lên thân thể mê người , hai tay đem cổ tay cô áp chế lên đỉnh đầu, tròng mắt xưa nay âm tình bất định đưa mắt nhìn người dễ thương phía dưới .

“Chúng ta không. Không nên. Không nên như vậy.” Thiên Dạ né tránh Bách Lý Tuấn hôn,thấp giọng cầu khẩn, “Xin bố,chúng ta không thể. Như vậy không bình thường. Người ta sẽ nói.”

“Ta quản người ta nói gì? Cái gì gọi là không bình thường?” Bách Lý Tuấn nổi trận lôi đình trừng mắt cô, “Con không phải muốn báo ân sao?Con không phải là rất muốn chứng minh giá trị tồn tại của mình à? Hiện tại cơ hội tới, ta hiện tại sẽ muốn con! Ta muốn thân thể của con, lòng của con, không cho phép con cự tuyệt!”

Áp chế thân thể, Bách Lý Tuấn để cho Thiên Dạ cảm giác hần giờ phút này bộc phát dục vọng!

Bị dục vọng nam nhân dán mạnh trên người,Thiên Dạ giật mình hai tròng mắt trong suốt lần nữa chảy xuống nước mắt bất lực,cô đưa mắt nhìn bố nuôi,không rõ tại sao phải đi tới bước này? Bố nuôi có dục vọng với cô! Vì chuyện gì sẽ biến thành như vậy.

“Như vậy là loạn luân”

“Không phải!” Bách Lý Tuấn thật nhanh phủ nhận lời cô, đôi môi dán lên cánh môi đỏ mọng, loạn luân gì? Bọn họ không có huyết thống quan hệ, chỉ có cái thủ tục thu dưỡng chết tiệt!

Bởi vì trong lúc nhàm chán để cho hần nhìn thấy cô mỉm cười với đàn ông khác.

Ghê tởm cực điểm!

“Vậy tại sao lại tìm con——”

“Bởi vì là con!” Cái tiểu ngu ngốc này! Hần đối với những phụ nữ khác sẽ không có hứng thú, cũng là bởi vì sự xuất hiện của con.“Con không nên xuất hiện, vừa bắt đầu xuất hiện sẽ là.... ..”

“Sao?” Thiên Dạ nghe không hiểu, không giải thích được tròng mắt Bách Lý Tuấn.

“Ánh mắt của con và Uyển nhi thật giống.” Bách Lý Tuấn thống khổ lên án dương nữ thuần khiết hần, “Ta không nhớ con,con càng muốn báo ân! Hiện tại ta sẽ làm cho con biết làm sao báo ân.” Hần hung hăng ôm lấy cô, hôn mặt của cô, “Từ hôm nay trở đi con nhất định theo sống trong thế giới bóng tối , bất kể người khác thấy thế nào,nói như thế nào, ta muốn con trở thành phụ nữ của ta!”

Lời Bách Lý Tuấn để cho Thiên Dạ ngừng thở.

Thì ra là quanh năm theo đuổi ánh mắt của mình cuối cùng lại có đáp án kinh người ,sự tồn tại của cô để cho ân nhân đau khổ mà không biết!

Cho đến hôm nay có người tỏ tình với cô, bí mật núp sâu nhất trong lòng bố nuôi mới công bố,nhưng thống khổ và thế tục không tha muốn hai người đi gánh chịu!

“Không còn kịp rồi! Nha đầu.” Bách Lý Tuấn hài lòng cười hôn lên môi Thiên Dạ, kết cuộc cô độc bắt đầu, “Con đời này nhất định là của ta,ta tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Thân thểcô bởi vì ... cảm nhận được thống khổ sinh sôi xé nứt .

Bách Lý Tuấn mỉm cười tiếp tục tiến hành bản tính cướp đoạt đối với Thiên Dạ, bá đạo cường chiếm hô hấp của cô.

“A.” Thiên Dạ kinh hoảng khởi động thân thể, môi kinh ngạc lại bị hấn vững vàng khóa lại, lần nữa khởi động tư thế ngược lại làm cho cô nhìn thấy rõ phái nam làm sao trồn vào cánh hoa kín đáo không người nào chạm qua.

Ánh mắt hấn nóng rực thiêu đốt thân thể tuyết trắng, ngón tay thô ráp lướt nhẹ qua bụi rậm của cô, lướt qua cánh hoa non mềm đồng thời vỗ về chơi đùa, lưỡi linh hoạt cũng lật ngược chạy nước rút, không ngừng ám hiệu hấn cấp bách muốn làm chuyện đó với cô.

Đột nhiên hấn dùng lực vặn bung hai chân Thiên Dạ, một cái động thân, phái nam nóng hổi thoáng chốc xỏ xuyên qua con đường u tối không người dò hỏi.

“Đau quá.” Thiên Dạ đè nén tiếng thét, nước mắt như sợi trân châu cắt đứt rơi xuống.

“Đợi lát nữa sẽ đỡ đau.” Bách Lý Tuấn nhỏ giọng trấn an.

“Có thật không?”

Thiên Dạ cắn chặt răng, được rồi! Cô chỉ có thể lệ thuộc vào nam nhân trước mắt đang vuốt ve cô.

Nếu như cô tồn tại để cho hấn thống khổ nhiều năm như vậy, cô hoàn toàn nguyện ý đem mình dâng lên.

”Con ngoan! Bách Lý Tuấn chậm rãi động đậy.

“Đúng vậy, theo bố.”

Khóe miệng Thiên Dạ tách ra thống khổ, mỉm cười tuyệt diệu, nếu ngay cả mạng cũng có thể cho người đàn ông tuần vi này, hôm nay chẳng qua chỉ muốn thân thể của cô để an ủi nỗi đau hấn, có cái gì không được?

Qua hồi lâu cô căng thẳng hơi trì hoãn, cái mộng bắt đầu luật động theo Bách Lý Tuấn trên dưới pháp phòng. Đúng như lời bảo đảm ban nãy, thân thể của cô khi hấn tinh tế vuốt ve từ từ thả lỏng, từ từ tiếp nhận sự hiện hữu của hấn.

Khóe miệng Bách Lý Tuấn vung lên nụ cười đắc ý.

Bị xem thành vật thay thế bất đắc dĩ và mâu thuẫn khoái cảm rót vào trong ý thức Thiên Dạ, tầm mắt cô rõ ràng từ từ choáng váng

Hết thấy sinh mệnh đã định.

Gió lạnh thổi tới vù vù, bên trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

“Tiểu Dạ, tổng giám đốc hi vọng cô lập tức trở về nhà nghỉ ngơi!” Sinh viên vừa làm vừa học đi khỏi phòng họp, nói chuyện với Thiên Dạ đang viết.

“Tôi rất khỏe.” Lần đầu kinh nghiệm bị đè ép cường chiếm thật không thoải mái, Thiên Dạ miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Tổng giám đốc quan tâm ái nữ đây! Tiểu Dạ hay là biết điều một chút nghe lời đi.” Mấy phụ nữ phòng bí thư mấy trên mặt tất cả đều hiển lộ ghen tỵ với cười mỉa.

Không có biện pháp! Ai biết bố con hai người ở trong phòng làm việc đến trưa là làm việc gì?

“Tôi.” Thiên Dạ sững sờ nhìn đám phụ nữ giương nanh múa vuốt, chẳng lẽ giác quan thứ sáu của phụ nữ làm cho bọn họ dò thám biết chuyện xảy ra xé chiều sao?

Ép chặt tim đập kinh hãi, tim Thiên Dạ như đánh trống tròn mắt vô tội trọn to, theo bản năng đem nụ cười sáng lạn truyền đến mọi người.

Cô muốn lôi kéo tình cảm mọi người lúc này!

Trải qua trận cướp đoạt buổi chiều, linh hồn đơn thuần trắng thản đã không còn đơn thuần nữa, ở ngoài sáng trò chơi tình yêu nam nữ đích thực, cô chỉ có thể dùng tình yêu thuần khiết và thân thể hoàn lại ân tình.

Cho dù kết cục có thể là công dã tràng cô cũng vui vẻ chịu đựng, bởi vì sự tồn tại của cô chẳng qua là thay thế,hành động hấn đối với nàng chẳng qua là tham muốn giữ lấy, hấn sẽ không hiểu rõ cô đối với hấn đã vượt qua sùng bái và ngưỡng mộ.

Ánh mắt thể tục,ngay cả kết cục đổi lại thành mộng trống không,cô cũng muốn ở lại bên cạnh hấn, bởi vì cô đã sớm —— yêu hấn.

Đúng! Cô yêu người đàn ông này mà không biết, cho đến hấn xâm phạm mình,cô thỏa mãn để hấn hoàn toàn đoạt lấy,cô mới hiểu rõ tình yêu với người mình yêu có nhiều hèn mọn.

Cô không dám thừa nhận yêu hấn nhưng lại muốn yên lặng chúc phúc hấn,theo hấn cả đời, cho dù làm trâu làm ngựa cũng cam tâm tình nguyện.

Cho đến hấn ghen tỵ tiết ra ngoài, thống khổ và vui vẻ đồng thời tồn tại,cô mới chợt sáng tỏ thì ra cô thương hấn sâu như vậy, lâu như vậy.

Chẳng qua cô không tự chủ tự mình đi một đoạn khá dài mà thôi.

Nếu đoạn tình yêu này hủy diệt hai người bọn họ,cô cũng nguyện ý theo hấn đi tới cuối thế giới,coi như là băng thiên tuyết địa ,hoang mạc cô cũng muốn chứng minh. Cô yêu hấn.

“Tổng giám đốc đã chuẩn bị tài xế riêng cho cô!” Sinh viên vừa làm vừa học dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Thiên Dạ,cô thật hy vọng mình cũng được tổng giám đốc thu dưỡng.

“Tôi biết lái xe!” Thiên Dạ không giải thích được.

Tình huống tựa hồ không tha Thiên Dạ muốn sáng tỏ,hệ thống điện thoại tiếp xúc truyền ra tiếng nói mệnh lệnh của Bách Lý Tuấn“Tiểu Dạ,Tiểu Lý sẽ lái xe đưa con về nhà,con sau này tan ca cũng để hấn đưa đón.”

“Nhưng.” Cô cứng ngắc mười giây,sau đành yên lặng gật đầu.

“Thật tốt nha! Tiểu Dạ,cô sau này sẽ thuận tiện hơn.” Mấy người phụ nữ vừa ao ước vừa đến gần bên cạnh Thiên Dạ,bắt đầu thảo luận Bách Lý Tuấn tại sao độc chiếm như vậy.

Thiên Dạ cười khổ, đây là không phải nói cô sau này có việc gì,Tiểu Lý cũng sẽ trực tiếp báo cáo với Bách Lý Tuấn sao?

Cũng là ý giam cầm hành động của cô?

Ngón tay cô bấm lại đau đớn xoa nhẹ huyết Thái Dương hồi lâu, mới dùng nụ cười quen thuộc đáp lại các đàn chị bên cạnh, “Bố lo lắng tôi không biết lái, gây họa thì hỏng bét.”

Thiên Dạ cười ngọt ngào,nắm chặt quả đấm, cố gắng chống đỡ mọi người ngồi trước mặt! Cho dù tất cả đều không thể khống chế,nhưng cô vẫn đem hết toàn lực để báo đáp ân tình Bách Lý Tuấn đối với cô, bất kể hấn đối đãi cô như thế nào,cô sẽ không để cho không để lời đồn đãi truyền ra.

Đem hết toàn lực muốn bảo vệ thanh danh của hấn!

Thiên Dạ nhanh chóng thu dọn hồ sơ trên mặt bàn,sau khi đem tập văn kiện chuyển giao cho những bí thư khác, mới lấy áo khoác chuẩn bị trở về nhà, thành thật mà nói cô mệt mỏi tê liệt,cũng không có dư thừa khí lực lái xe về nhà.

Nếu như Bách Lý Tuấn bởi vì không tin cô mới cho người đưa đón cô, vậy coi như xong! Dù sao cho dù cô không thích người đàn ông kia,Bách Lý Tuấn cũng sẽ không tin.

Thiên Dạ bắt đầu ảo tưởng Bách Lý Tuấn yêu mình!

Sa vào loại tình huống này,trong lòng cô có thể tự đắc vui mừng thật lâu,cô có thể ảo tưởng hấn rất yêu cô, chỉ là năm đó xấu hổ mở miệng.

Đứng ở trước thang máy,thần trí Thiên Dạ ngẩn ngơ suy tưởng chuyện phát sinh buổi chiều, những thứ thân mật ôm hôn kia.

Còn có răng môi quấn giao

Nếu như không phải trên người truyền đến trận trận đau nhức,Thiên Dạ thật không dám tin đó là thật,cô lại cùng người đàn ông từ nhỏ sùng bái phát triển mối quan hệ không thể cho ai biết.

“Đang suy nghĩ gì?” Bước vào thang máy,Thiên Dạ đã nghe tiếng nói trầm thấp Bách Lý Tuấn .

“A?”

Nhất thời không chú ý,Thiên Dạ ngơ ngác đưa mắt nhìn gương mặt tuấn lãng trước mắt. Hắn tại sao đã ở trong thang máy? Hắn cũng muốn về nhà sao?

“Ta không cho con có dáng vẻ này xuất hiện trước mặt đàn ông khác.” Bàn tay to Bách Lý Tuấn ôm eo thon nhỏ Thiên Dạ,đầu lưỡi ở bên cạnh tai cô nhẹ lủi, tiếng nói trầm thấp cùng lúc vang lên ở bên tai cô.

“Ack, tổng giám đốc.”

“Gọi tên ta!” Thật chắc ôm eo mỹ nhân,một tay vén lên mép váy cô, Bách Lý Tuấn muốn trong thang máy vuốt ve thân thể mê người Thiên Dạ .

“Đừng. Đừng như vậy a. Sẽ bị người ta nhìn thấy.” Thiên Dạ thấp giọng thở gấp, thân thể bị Bách Lý Tuấn ôm tựa hồ đã không thuộc về mình,muốn kháng cự sức lực tay hắn,nhưng bụng dưới truyền đến một cổ triều dâng ngăn không được,lặng lẽ trên chọc lòng của cô.

Bách Lý Tuấn nheo lại con ngươi ngăm đen ,có thể cảm giác được sự chống cự của cô.

Thế là hắn gia tăng trên chọc,phóng túng gặm cắn cổ trắng mịn của Thiên Dạ, cổ ý ma sát trên da thịt thơm mềm,cướp lấy phần thơm ngọt kia.“Thật không muốn sao?”

“Ừm.” Cô kim lòng không đậu phát ra âm nga.

“Rất thoải mái? Ở chỗ này một lần như thế nào?” Khóe miệng Bách Lý Tuấn hiện lên nụ cười tà ác .

“Không thể.”

Thiên Dạ vô lực cự tuyệt,cô cắn chặt răng chống đỡ Bách Lý Tuấn trên chọc, nhưng lý trí đã không chịu quản thúc, cả người hoàn toàn sa vào hắn tà ác khiêu tình.

Tà khí mỉm cười, bàn tay thăm dò vào quần lót cường lực vuốt nhẹ hoa huyệt của cô.

“Đừng mà. Sẽ bị người khác nhìn thấy.”

“Vậy thì nhìn thấy! Ta không ngần ngại.” Hai ngón tay Bách Lý Tuấn đột nhiên cắm vào con đường u tối nóng bỏng , ở trong cơ thể cô không ngừng động đậy, tìm kiếm nơi nhạy cảm nhất trên người cô.

“A.”

Một loại thoải mái không cách nào hình dung từ hạ thể của cô khuếch tán tới tứ chi, vô hạn nóng rang thiêu đốt cô, làm cho cô không ngừng âm nga từ môi đóng chặt.

Bách Lý Tuấn hé miệng cười một tiếng.

Kéo toàn bộ quần lót cô lên,hắn lấy ánh mắt sắc bén xem kỹ u cốc Thiên Dạ đã sớm ướt át ,cửa khẩu thần bí kia đang ồ ồ chảy ra mật ngọt.

“Không được như vậy.” Thiên Dạ đang cố gắng đánh cược một lần cuối.

“Thang máy này đến tầng hầm,không ai muốn dùng thang máy này, vậy là con may mắn!” Cường bức Thiên Dạ đem hai tay dựa sát vách tường,Bách Lý Tuấn đem phái nam đã sớm dâng trào để ở cửa huyệt, không chút lưu tình bắt đầu xâm chiếm.

“A” Thiên Dạ dán chặt trên tường, ý thức mơ hồ nhìn mấy chữ trên thang máy .

“Con phân tâm!”

Không vui lên án,Bách Lý Tuấn nâng lên mông của cô, đem to lớn của mình không ngừng chạy nước rút trong cơ thể cô, ma sát điểm mẫn cảm lẫn nhau , ý đồ đem hoan ái cuồng dã đẩy tới điểm cao nhất.

“A.” Thiên Dạ không nhịn được lên tiếng cuồng đại.

“Như vậy con thấy vui sao?” Bách Lý Tuấn tăng nhanh tốc độ kéo ra đưa vào, ý đồ đem cô đẩy lên đỉnh tình dục.

Hắn muốn cô không quên được mùi vị này

“Vui.” Cô ý thức mơ hồ trả lời.

“Con vui vẻ là tốt rồi, ta đặc biệt tới nơi này thương yêu con!” Bách Lý Tuấn không ngừng đưa đẩy cho đến mằm móng sâu vào u cổ, hắn mới dựa sát ở trên người Thiên Dạ nghỉ ngơi.

“Tại sao đối với con như vậy.”

“Con đã quên tên nhóc họ Đoàn sao? Trò chơi này chỉ là xử phạt nho nhỏ của ta đối với việc con nói dối thôi, ” Bách Lý Tuấn toan tính đưa bàn tay to vào trong áo Thiên Dạ, vuốt ve cặp ngực đầy đặn của cô.

“Thang máy bên ngoài không nhìn thấy tới, lần sau chúng ta có thể thử một lần loại trong suốt kia, con muốn không?”

“Chúng ta thật không bị thấy.” Thiên Dạ thở gấp không ngừng lắc đầu.

“Thật không? Xem con dáng vẻ vui mừng như vậy, không giống a!”

Bách Lý Tuấn xấu xa trêu đùa Thiên Dạ, hắn không có nói cho cô biết thang máy này ngay từ lúc hắn đi vào, công tắc đã nổi thẳng phòng dưới đất, hắn mặc dù thích chuyện phòng the biến hóa hoa dạng, nhưng hắn cũng không muốn bị nhân viên làm việc rình coi. Huống chi Thiên Dạ phong tình như vậy hắn không có hứng thú cùng người khác chia xẻ!

“Con nào có?” Cô bối rối cúi đầu, hai tay che bầu ngực.

“Con không có sao?”

Bách Lý Tuấn kéo hai cổ tay trắng nõn của cô ra , tham lam đem miệng để ở nụ hoa cứng ngắc cao thẳng , đầu lưỡi bữa bãi liếm màu hồng phấn của cô nhô ra, không ngừng mút, cắn.

Cho đến người nọ tiêu mất ý thức, hí hửng ngã vào trong ngực của mình.

“Con phối hợp như vậy, vậy trừng phạt lần này đến đây là ngừng! Lần sau để cho ta bắt được con nói láo, cũng không phải chỉ như vậy, biết chưa? !”

Lúc này thang máy đã đến tầng hầm cửa tự động mở ra.

Bách Lý Tuấn cởi xuống áo khoác tây, bao lấy Thiên Dạ quần áo xốc xếch ,nhưng ngay sau đó vẫy tay một cái, tài xế liền chậm rãi lái xe nhanh đến trước mặt hai người, “Trực tiếp đưa tiểu thư về nhà.”

“Dạ.” Tiểu Lý gật đầu.

” Kéo tốt ao khoác ngoài.” Bách Lý Tuấn nhàn nhạt dặn dò Thiên Dạ.

“Dạ” Thiên Dạ yên lặng gật đầu.

“Quên mất! Nói cho con biết, thang máy có ”máy nhả“, ta sẽ đem đoạn băng hôm nay lưu lại.” Khóe miệng Bách Lý Tuấn lộ ra nụ cười đắc ý.

“A?”

Không nhìn Thiên Dạ kinh ngạc, Bách Lý Tuấn đã nhét cô vào chỗ ngồi sau xe, cặp con người xinh đẹp nhìn không thấu vui buồn giám thị bọn họ rời khỏi tòa xí nghiệp Bách Lý.

Không nói thêm gì nữa, Bách Lý Tuấn biết hắn đã hoàn toàn nắm giữ cô gái này.

Cho dù là con nuôi hắn, đời này cô cũng chỉ có thể thuộc về một mình hắn, không cho những người khác nhúng chàm.

Kiếp này hai người bọn họ đây đưa dưới loại tình huống này —— kết không giải được duyên.

“Hôm nay về trước thời gian sao?”

Dật bá thấy Thiên Dạ xuất hiện ở đại sảnh, liền đến trước nghênh tiếp đón lấy bao việc.

“Ừ!” Cả người Thiên Dạ đau nhức ngồi liệt ở trên ghế sa lon, buồn bực không lên tiếng, chuyện liên quan đến cô và Bách Lý Tuấn cô không muốn để cho bất luận kẻ nào biết, bao gồm Dật bá thương yêu cô nhất.

Cô nhớ được tạp chí thương nghiệp từng nói Bách Lý Tuấn nằm trong nhóm mười người đàn ông độc thân giá trị nhất, đồng thời hắn cũng được rất nhiều tiểu thư danh môn hào môn. Nếu như quan hệ của bọn họ đúng như tạp chí Bát Quái phỏng đoán, vậy mọi người sẽ dùng ánh mắt gì nhìn bọn hắn đây?

Bách Lý gia sẽ có nữ chủ nhân xứng đáng, mà Bách Lý Thiên Dạ vẫn chỉ là đường nữ thôi!

Đây chính là nhân sinh sao?

Nghĩ tới đây lòng Thiên Dạ không khỏi đau đớn, rõ ràng đã biết rõ tại sao lòng của cô lại nhین không được đau đớn đây?

“Tiểu Dạ. Cháu rốt cuộc có đang nghe hay không?” Dật bá oán trách thanh âm không khỏi đề cao.

“Gi?”

“Ta nói con phải chú ý nhiều cô gái lui tới với Tuấn thiếu gia! Lão thái gia đã thay hắn xem xét đối tượng mới, không thể để cho hắn bởi vì chuyện Chung Uyển Nhi đem hôn nhân mình trì hoãn cả đời. Con ở gần hắn, phải lưu ý hắn thích loại phụ nữ nào.”

“Tổng giám đốc nhớ mãi không quên Chung Uyển Nhi sao?” Chặn lại lời của Dật bá, Thiên Dạ thành thật nói.

“Cái gì?”

Thiên Dạ gật đầu, sự thật này làm cô đau lòng không dứt, ngay cả hắn muốn cô cũng là bởi vì ánh mắt của cô giống như Chung Uyển Nhi, thật buồn cười cô chỉ là vật thay thế.

“Vậy thì hồng bét! Ta còn là gọi điện thoại đến Thụy Sĩ cho Lão thái gia nói tốt lắm.”

“Không có biện pháp thay đổi sao.” Nhìn bóng dáng Dật bá rời đi, Thiên Dạ lẩm bẩm tự nói. Nếu như có thể thay đổi làm sao có thể có kéo dài tới hôm nay? Chuyện cách nhiều năm, cô chưa từng thấy Chung Uyển Nhi, lại biết cô gái này tồn tại thật sâu trong lòng người đàn ông kia.

Chung Uyển Nhi tồn tại như một loại truyền thuyết, không ai có thể thay thế cô ở trong suy nghĩ Bách Lý Tuấn, cho nên hắn mới độc thân đến hôm nay sao! Chuyện thực này thật là khiến người bi thương.

Cho nên nói có bộ phận nào hòa theo Chung Uyển Nhi, có thể coi mình là may mắn sao?

Khóe miệng Thiên Dạ chứa nụ cười đau thương, cô vô lực sửa đổi sự thật, vậy hãy để cho sự thật thay đổi cô sao! Tình yêu của cô tồn tại hèn mọn như thế, vốn nên cư trú trong góc.

Không phải sao?

4. Chương 4

Dứt khoát trầm luân

Phục tùng

...

“Chào!”

Gật đầu mỉm cười với Dật Bá, Thiên Dạ chậm chạp đi vào đại sảnh, nhìn thấy Bách Lý Tuấn ngồi ở một bên xem báo, liền vội vàng nói chào với hắn.

Để từ báo xuống, Bách Lý Tuấn nhìn thẳng Thiên Dạ.“Thân thể con khá hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều.”

Thiên Dạ trức trặc mỉm cười,gương mặt xinh đẹp ửng đỏ.Hai ngày này cô cũng không có ra cửa, hai bên trường học,công ty cũng đã xin phép, bởi vì lần đầu yêu,Bách Lý Tuấn đòi hỏi cũng không tiết chế,ngày đó ở phòng làm việc rồi đến thang máy đối với Thiên Dạ mà nói cũng quá mức kịch liệt,làm ngày hôm sau cả người cô đau đớn, không cách nào xuống giường.

Mà Bách Lý Tuấn cũng không nói một câu,chẳng qua bảo những bí thư khác tạm dời thay chức vụ của cô, dặn dò hai vợ chồng quản gia trung thành Dật bá và Phúc thăm chăm sóc Thiên Dạ, sau đó cũng bận rộn công sự.

Mãi cho đến rạng sáng hôm sau Thiên Dạ mới dằng dặc từ trong giấc mộng tỉnh lại.

“Ở trường học phải tự mình cẩn thận.” Nhìn người kia bình tĩnh Bách Lý Tuấn nhàn nhạt dặn dò.

“Dạ!”

Thấy cô gật đầu,sau Bách Lý Tuấn mới mặc áo khoác tây trang vào,cầm bao hồ sơ đặt ở một bên, “Ta đến công ty.”

“Đi đường cẩn thận.” Thiên Dạ miễn cưỡng duy trì lễ nghi quen có .

Cho đến Bách Lý Tuấn rời khỏi tầm mắt,nghe được tiếng động cơ xe chờ chực đi xa,Thiên Dạ mới kinh ngạc nhìn trên bàn ăn uống vài hộp cà phê.

Lặng lẽ siết chặt mép váy,cô có thể ảo tưởng bố nuôi bởi vì quan tâm cô, vì muốn nói thêm mấy câu với cô mới cố ý đi làm trước thời gian sao?

Bọn họ chưa từng cùng nhau ăn xong sáng bởi vì Thiên Dạ ở trong đại học từ trước đến giờ đều được chọn thứ nhất,cô phải học hai khóa sáng sớm cho nên so với nhân viên công ty cô rời giường sớm hơn,sau khi tan ca lại chạy tới đại học học cùng học sinh ban đêm.Bách Lý Tuấn đem cô nhét vào nhân viên chính thức,ngồi vài chiếc ghế bỏ trống hẳn cũng không cho phép cô đến trễ về sớm,bấm thẻ cùng lúc với nhân viên trong xí nghiệp.

Hiểu rõ làm việc và nghỉ ngơi của Thiên Dạ tự nhiên cũng tuân thủ nguyên tắc của hẳn.

Cho nên bình thường cô ra cửa , Bách Lý Tuấn mới rời giường, cho nên cô mới mơ mộng bố nuôi đang quan tâm cô? Thiên Dạ sưng sờ trừng mắt nhìn cửa trước.

“Ngây ngốc ngồi ở đó làm gì? Bệnh ngốc nữa?” Dật bá đã sớm đưa một chút đến trước mặt Thiên Dạ.

“Không có!”

Nhìn Thiên Dạ biết điều ăn của sữa tươi,Dật bá không khỏi hài lòng gật đầu,Bách Lý gia không có một đứa bé trai ngoan như vậy,nhờ thu dưỡng cô bé ngoan này làm cho ông cực khổ làm việc cuối cùng có chút cảm giác thành tựu.“Lão thái gia nếu từ Thụy Sĩ trở lại nhìn cháu,nhất định là thích!”

“.” Thiên Dạ nhai bánh bao trong miệng không dám tiếp lời.

Ba ngày trước nếu Dật bá khích lệ cô như vậy,cô nhất định cảm thấy đương nhiên,hiện tại có quan hệ thân mật không bình thường với Bách Lý Tuấn,cô cũng không dám hy vọng xa vời muốn Lão thái gia thích mình,hơn nữa còn thật lòng cảm thấy thật xin lỗi lão thái gia dưỡng lão ở Thụy Sĩ.

Lão thái gia hẳn là phản đối chuyện này?

Cho nên Thiên Dạ rầu rĩ ăn lấy bữa ăn sáng trước mặt ,không nói một câu.

“Tiểu Dạ,con hẳn nên hoạt bát chút.” Không có cảm thấy cô bé đã trưởng thành cũng có tâm sự thuộc về mình,Dật bá chậm rãi nói đủ câu chuyện Lão thái gia ở Thụy Sĩ.

Mà ở một bên lau bàn,Phúc thăm bưng cái khay cảm thấy có cái gì không đúng.

Thiên Dạ từ trước đến giờ là một người bí ẩn, nhưng ánh mắt con bé hôm nay rõ ràng là tâm sự nặng nề của phái nữ, hay là con bé yêu đương rồi? Đại thiếu gia biết không?

Chủ nhân kiểm soát rất chặt hẳn sẽ cho con nuôi lệ thuộc vào hẳn nói chuyện yêu thương với đàn ông khác sao?

Bách Lý gia cũng là có “Nhà ta có con gái trưởng thành” phiền thật! Nhất là thấy thái độ chủ nhân che chở chu toàn đối với con bé, Phúc thẩm cảm thấy người đàn ông theo đuổi cô cũng phải cẩn thận.

Nếu nhìn không ra chủ nhân quan tâm Thiên Dạ, vậy cũng thật là mù mắt chó.

Có cô bé lớn hai mươi tuổi nào xuất nhập cũng phải cần người cơ đưa đón? Năm đó Uyển Nhi phụ nhân bất quá cũng là loại trình độ này mà thôi, hơn nữa còn là ngại đi dạo phố không ai giúp cô xách đồ, còn yêu cầu chủ nhân! Bằng điểm này có thể thấy được chủ nhân tương đối quan tâm Thiên Dạ.

Bất quá Thiên Dạ cũng ngoan sao.

Quả nhiên biết dùng người! Xem phụ tử bọn họ như thế ngay cả lòng cũng vui, năm đó lo lắng cho Thiên Dạ thật đúng là, cho là chủ nhân thu dưỡng chẳng qua là thích thú nhất thời mà thôi, bây giờ nhìn đến bọn họ lệ thuộc vào nhau có cảm giác người nhà, Phúc thẩm thật vô cùng cao hứng.

Ai! Ai bảo người thân trong gia tộc Bách Lý tình cảm luôn mỏng! Một nhà ba anh em ở các nơi trên trái đất quanh năm không gặp gỡ, bản thân lão thái gia chạy đến Thụy Sĩ dưỡng lão, đem sự nghiệp gia tộc ném cho đứa cháu, cũng không để ý con cháu chết hay sống.

Hay là mọi người họ Bách Lý đều tịch mịch như vậy?

“Như vậy đó.”

Thiên Dạ khẽ nhú mày, trầm tĩnh lắng nghe phụ tá nhấn nhủ hạng mục công việc với Bách Lý Tuấn, cô đến công ty mới biết được hẳn muốn xuống phía nam thị sát xưởng.

Dĩ nhiên hẳn hiện tại đang trên xa lộ cao tốc.

Tại sao hành trình hẳn cô không hề được biết? Thậm chí là còn là người cuối cùng biết? Như vậy cô có phải bí thư riêng của tổng giám đốc?

Cô thật là một người có thể tùy thời bị thay thế. Trong lòng Thiên Dạ âm thầm giễu cợt.

Thân thể cô đã tốt lắm, công việc tự nhiên cũng muốn vào quỹ đạo, cô nhanh chóng cầm lấy thư tín chồng chất ở ngăn kéo, hai ngày không có đi làm đã có một số thư tín trứ hàng ở chỗ cô.

Cô là bí thư chuyên nhiệm của Bách Lý Tuấn, không chỉ sắp xếp thời gian xử lý văn kiện, ngay cả phạm vi gửi thư tín dùm hẳn cũng là cô chịu trách nhiệm, bởi vì Bách Lý Tuấn không có thời gian nhìn những thứ thư tín này, cô lựa ra khoản trọng yếu sau đó báo cáo với hẳn.

Cúi đầu mở ra một lá thư màu sắc thanh nhã, Thiên Dạ kinh ngạc nhìn thư mời người đó tên là —— Chung Uyển Nhi.

Đây chính là vị chỉ nghe kỳ danh, không thấy người vợ trước Bách Lý Tuấn sao? Cô từng nghe Dật bá nhắc tới, sau khi bọn họ ly hôn Chung Uyển Nhi liền rời khỏi Đài Loan sang Pháp học thiết kế thời trang, cô hiện tại coi như là học thành về nước? Thiên Dạ đưa mắt nhìn giấy viết thư thanh nhã đơn giản.

Trong lòng Thiên Dạ nổi lên một chút ghen tuông.

Nếu như hai ngày trước không có bất kỳ giao tập với người đàn ông ngồi trong phòng làm việc, cô đối với này phong thư mời này còn có thể không có cảm giác nào; nhưng hiện tại cô và Bách Lý Tuấn đã có da thịt chi hôn, cô có tư cách hỏi thăm hẳn đối với tình cũ Chung Uyển Nhi sao? Nắm chặt bức thư trong tay, lòng Thiên Dạ từng trận quặn đau.

“Tiểu Dạ, có hai cuộc điện thoại gọi đến cho tổng giám đốc.” Mấy đại tỷ bí thư thấy đáng về Thiên Dạ mất hồn mất vía, như một khối da thuận theo nói, lập tức tiến vào lòng cô.

“Cám ơn !” Ấy náy mỉm cười, Thiên Dạ cầm lấy điện thoại, đèn đỏ vẫn lóe sáng , ” Xin chào!Đây là phòng làm việc tổng giám đốc.”

“Sao,Tuần không có ở đây?” Giọng nữ dễ nghe vang lên.

“Tổng giám đốc đến nam bộ thị sát, xin hỏi cô là?”

“Như vậy sao!” Tiếng nói ưu nhã như chuông bạc hơi một chút thất vọng, “Hắn thật là một người bạn rộn,không phải lúc trước đã nói với hắn tôi về nước rồi sao!”

“Xin hỏi cô?” Từ nước ngoài trở lại? Thiên Dạ trừng to mắt.

“Tôi là Chung Uyển Nhi,phiền cô giúp tôi chuyển lại với tổng giám đốc,phải tới tham gia trang phục của tôi!” Chung Uyển Nhi thân thiết để lại lời nhắn cho cô.

“Được, tôi sẽ nói cho tổng giám đốc.”

“Vậy thì cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí.” Tuần thủ chức vị,Thiên Dạ duy trì nụ cười trước sau như một, cúp điện thoại.

“Làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy?” Lão đại tỷ phòng bí thư dậm phát giác sắc mặt Tiểu muội muội không tốt.

“Không có chuyện gì.”

Đối mặt sự quan tâm của các lão đại tỷ phòng bí thư,Thiên Dạ đột nhiên cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung,tại sao lòng của cô thống khổ được muốn hét to, nhưng lại mỉm cười như máy móc?

Máy lạnh đưa ra gió lạnh như ngày thường quanh quẩn bên trong phòng, nhưng Thiên Dạ cảm thấy lạnh quá!

“Thật không có chuyện gì sao?”

“Tôi không sao.” Trợn mắt to muốn biểu hiện mình hoàn hảo như lúc ban đầu, nhưng nước mắt lại không nghe lời từ trong hốc mắt chảy ra.

“Ai ya! Tiểu Dạ này,thân thể không thoải mái cũng đừng cố chống, chúng tôi sẽ giúp cô làm xong việc .” Thấy tiểu muội muội luôn luôn đoan trang hữu lễ bây giờ mặt trắng bệch, muốn cười không cười nổi còn rơi nước mắt, mấy người phụ nữ đó quá sợ hãi, toàn bộ vội vàng chen đến trước mặt xem tình trạng của cô.

“Tôi không sao, đừng để ý tới tôi!” Hai tay che mặt Thiên Dạ không muốn yếu ớt của mình để cho người ta nhìn thấy.

Cho dù hàn phong vắng lặng trong đêm khuya ,cô cũng có thể cắn chặt răng đưa em gái vượt qua, huống chi hiện tại cô đã lớn như vậy.Cô hiện tại cần bản không cần bản khoản cuộc sống ngày mai , năm đó cô chưa từng vì cuộc sống rơi xuống một giọt nước mắt, vì sao hiện tại lại vô cớ rơi nước mắt?

Cô rốt cuộc là tại sao?

Cảm giác chua xót trong lòng chẳng lẽ chính cô mới nếm thử tư vị tình yêu? Cô không nên yêu bố nuôi mình? Không nên có quan hệ với hắn?

Người chính thức đã trở về nước,cô là người thay thế cũng nên khom người chào xuống đài?

Tại sao trận mộng xuân này hồi tỉnh nhanh như vậy?Cô còn chưa kịp ảo tưởng hắn có thể yêu mình hay không, cảnh trong mơ tựa tan biến!

Âm thanh dễ nghe như chuông bạc Tại sao phải nhanh chóng đến mức như thế? Thiên Dạ bất lực nước mắt từ trong lòng bàn tay chảy xuống,rơi lên bàn làm việc, cũng chảy xuống trong lòng cô.

Trong cơn mắt tuyệt vọng nháy mắt chôn cất tình yêu không thuộc về cô, nhưng mà.

Cô tự nói với mình tuyệt đối phải mỉm cười đưa tiễn.

Mắt to vô thần nhìn cánh cửa sắt đóng chặt.

Thiên Dạ ngơ ngác đứng ở bên cửa sổ một buổi tối, mặc dù đã đi vào phòng ngủ, tắt đèn, nhưng cô căn bản không có buồn ngủ, chẳng qua chú ý xe của Bách Lý Tuấn có trở lại hay không.

Nheo lại mắt cô thấy bảo vệ mở cửa sắt đóng kính.

Mở ra cửa sổ, Thiên Dạ cũng không để ý mình có mang giày hay không, chân không liền chạy đến lan trụ Thạch đức, phóng đến cửa trước.

Đêm hè gió hơi lạnh, Thiên Dạ chỉ mặc bộ đồ ngủ hoạt họa thật mỏng, nhưng tuyệt không cảm thấy lạnh.

“Tại sao con còn chưa ngủ?” Thấy Thiên Dạ vượt qua lan trụ chạy tới, Bách Lý Tuấn nhú mày, “Mặc như vậy không lạnh sao?”

Hắn cúi xuống tây trang khoác lên người cô.

“Không lạnh!” Kéo chắc áo khoác Bách Lý Tuấn, cô ngửi thấy mùi thơm đặc biệt chân thành trên người hắn.

“Nói gì ngốc thế! Ai cho con chân không đi trên nền đá?” Bách Lý Tuấn một tay ôm lấy thân thể mảnh mai của Thiên Dạ, “Ai dạy con thành như vậy? Đã lớn thế còn tính trẻ con!”

Nhanh tựa vào trong ngực của hắn, Thiên Dạ không nói lời nào.

Sợ vừa mở miệng liền phát giác hắn đối tốt với cô chỉ là mộng, tại sao cô lại sa vào trong tình yêu mà thế tục không tha?

Rõ ràng không phải là cô trêu chọc hắn nha.

“Con đang ở đây chờ ta về?” Nâng cằm Thiên Dạ lên, hắn nhìn chăm chú tròng mắt sáng ngời như ánh sao làm cho hắn mê luyến.

“Nào có?” Cô đáp ứng phủ nhận, xoay người muốn thoát khỏi ngực của hắn.

“Con nói láo!” Nắm eo thon nhỏ, ảnh ngược trong con người đen Bách Lý Tuấn hiện lên dung nhan cô. “Con đang đợi ta về nhà sao?”

Mím chặt môi mỏng, cô trợn đôi mắt to long lanh, “Con. chỉ là vừa rời giường thôi.”

“Vậy à? Thật là vừa lúc!” Ôm lấy eo của cô, đôi môi Bách Lý Tuấn thăm hỏi gương mặt non mềm, tràn đầy thích thú lướt qua trêu chọc.

Nha đầu này thật đúng là thơm! Hắn tỉ mỉ ngửi thấy hương thơm phái nữ trên người Thiên Dạ.

Thần kinh căng thẳng từ từ dịu đi.

Hắn nhìn thẳng cô bé từ nhỏ đã thề muốn đem tất cả cho hắn, tưởng cô nói đùa, hắn nuôi cô lớn, nuôi một phụ nữ hoàn toàn thuộc về hắn.

Vốn tưởng rằng kiếp này. ngoại trừ Uyển Nhi, không còn có bất kỳ phụ nữ nào làm hắn có dục vọng muốn nắm giữ thật chắc, nhưng Thiên Dạ để cho hắn có suy nghĩ không giống như vậy.

Hắn không chỉ muốn nắm giữ cô, càng muốn đoạt lấy cô!

Hơn nữa nhìn thấy nụ cười máy móc không thay đổi lại có thay đổi trước mặt đàn ông khác, hắn căn bản không chế không được lửa giận trong lòng.

Tất cả của cô đều thuộc về hắn! Dĩ nhiên bao gồm nụ cười thật lòng.

Tại sao cô có thể cười xinh đẹp như vậy trước mặt người đàn ông khác, mà ở trước mặt hắn vĩnh viễn cũng là nụ cười kiểu nghề nghiệp? Hắn đối xử cô không tốt sao?

Cho cô ăn, cho cô mặc, cho cô có cuộc sống giáo dục, làm cho cô không giống người thường.

Cô không phải nói đem hết tất cả báo ân? Tại sao phát ra nụ cười chân thành nhất từ nội tâm nhưng ột người đàn ông không biết?

Lửa giận lấp đầy lồng ngực Bách Lý Tuấn.

Không có cách nào khống chế tức giận của mình, cho dù đã nhận được thân thể thuần khiết của cô, Bách Lý Tuấn cũng không xác định sau này sẽ không ném sự phản bội đau thấu tim nữa.

Nên làm như thế nào đây?

Ánh mắt của hắn lung lay, thấy bóng người Dật bá hoảng hốt nhanh chóng núp sau bình phong. Ông lão đó luôn thương yêu cô nếu như biết chuyện của bọn họ, còn yêu thương nha đầu này sao? Nếu như tất cả mọi người chán ghét cô, cô không phải càng lệ thuộc vào hắn?

Môi Bạch Lý Tuấn chứa nụ cười.

“Tiểu Dạ.” Bách Lý Tuấn qua lại đem cánh môi bao trùm lấy hơi thở mùi đàn hương từ miệng cô, dùng đầu lưỡi đẩy ra cánh môi hoàn mỹ tiến vào trong miệng, quán giao cùng lưỡi cô, mút mật dịch trong miệng cô, làm cho cô hàng phục trong khi hắn hôn hít.

Sau đó tay cô không tự chủ được leo lên cổ của hắn, nhiệt liệt đáp lại.

Thiên Dạ không muốn kháng cự đích tình triều khó nói lên lời này, chỉ muốn dùng thân thể cảm giác tất cả.

Lưỡi hắn linh hoạt trượt ra đôi môi của cô, tiện đà liếm hôn cắn cổ non mịn, làm cho cô không khỏi phát ra tiếng rên rỉ lẩm bẩm.

“A.” Thiên Dạ ý loạn tình mê trong nụ hôn tràn đầy trêu chọc của Bách Lý Tuấn.

“Tiểu Dạ, con thật đẹp!” Vệt ra hai chân của nàng, Bách Lý Tuấn để cho thân thể thiếu nữ mngôi ở trên đầu gối của hắn.

“Bố thích là tốt rồi.” Thiên Dạ nhỏ giọng đáp lại.

“Tiểu ngu ngốc, con phối hợp như vậy, ta làm sao không thích đây?” Tiếng nói khàn khàn dấu điểm tăng tăng bị đè nén, bởi vì dục vọng bài sơn đảo hải (ý là dời núi lấp biển) trong cơ thể sắp vỡ òa, bàn tay to của hắn ngăn cách áo, không ngừng xoa nhẹ bầu ngực mềm mại cao vút.

Cô mê loạn hải lòng nhìn hắn vỗ về chơi đùa bầu ngực của mình. Ở trong trận chiến tình yêu tuyệt vọng, cô đã sớm giờ cờ đầu hàng a.

“A.”

“Thoải mái không?” Bách Lý Tuấn thuận thế kéo đồ ngủ cô, làm cho thân thể tuyết trắng không sót một cái hiện ra ở trước mắt, dùng đầu ngón tay kỹ xảo đùa nghịch, một trận nổ tung làm cô khẽ thở gấp, quang minh chánh đại thiêu đốt cô.

“Xin bố.” Vô lực đáp lại hắn trêu chọc, toàn thân cô trống rỗng mềm vô lực, chỉ đành ôm chặt cổ Bách Lý Tuấn.

“.” Hắn đắc ý mỉm cười, lực đạo tay càng thêm mềm dịu, xẹt qua nụ hoa nhạy cảm, làm nó đứng thẳng ôm trọn, hắn mới đem cái miệng rất tròn của cô gần sát mình, một tay nâng lên bộ ngực trắng, ngậm nụ hoa màu hồng phấn của cô không ngừng mút cắn, trêu chọc cô không cách nào khống chế mình để cho thân thể ngưỡng ra phía sau, khiến cho hai ngọn núi càng thêm đứng thẳng trước mắt hắn, tiếp nhận hắn mang đến trận trận vui mừng.

“Nha đầu, con nơi này rất ướt nha!” Mặt hắn tràn đầy nụ cười, vừa hôn nụ hoa trước ngực cô, vừa dò hương quần lót thuần trắng, bỏ đi chương ngại.

“Không nên cười người ta.” Thiên Dạ xấu hổ trong tiếng nói có chút nức nở.

“Ta chỉ là để cho con biết sự thật mà thôi.”

Bỏ đi quần áo trên người, Bách Lý Tuấn nheo lại mắt thấy cô mang theo dục vọng quyền rũ dựa sát trên người hắn, hắn muốn cô không đường để đi!

Hai ngón tay vén, hần chiếm cứ con đường u tối chật trất, bừa bãi kéo ra đưa vào trong dững đạo chật hẹp, lấy ướm át của cô, hần biết mình cũng đạt tới cực hạn, thế là hần rút ngón tay về, để cây thịt cứng rắn của hần trước cửa huyết.

“A.” Hơi lùi bước, Thiên Dạ nhú mày.

“Không cho lui, ta liền muốn con!” Đúng vậy, hần muốn cô! Hơn nữa muốn cuộc đời của cô

Cô cảm nhận được hần cứng rắn cấp bách muốn tiến vào huyết đạo của cô mà run rẩy, cô cũng biết mình vô lực chống đỡ, không ngừng bởi vì hần đùa mà đổ xuống.

Hần hôn lên môi của cô khẩn cấp cướp đoạt mật dịch, mà dưới lưng chậm rãi động thân, dục vọng đi từ từ không có tiến vào hoa huyết ẩm ướt quen thuộc, lại dùng lực đi lên đỉnh đầu, đưa to lớn vùi sâu vào trong cơ thể của cô, sau đó không ngừng chạy nước rút.

“A.”

Bách Lý Tuấn lấy tốc độ trước nay chưa có kịch liệt ra vào thân thể cô, làm cho cô không nhận được cao giọng ngâm nga, mà hần đợi sau khi cô thích ứng, lại có ý định chậm lại tốc độ, làm cho cô chưa thỏa mãn lên tiếng kháng nghị.

“Con còn muốn.” Cô cuối cùng cũng mở miệng đòi hỏi.

“Còn không đủ sao?” Nâng cằm Thiên Dạ lên, hần tà ác hỏi thăm.

“Ừm!”

Xấu hổ rặng mây đỏ thoáng chốc nhuộm đậm khuôn mặt trắng mịn, Bách Lý Tuấn lại đỡ thẳng thân thể cô, để cho lưng cô dựa về phía quần gia núp ở góc rình coi, xuyên thấu qua gương lớn đặt trong đại sảnh, để cho lão quần gia kinh ngạc không dứt thấy rõ mình hần ở trong cơ thể cô, cùng với vẻ mặt khát khao như điên của cô.

Trong gương rõ ràng chiếu ra bọn họ kết hợp chặt chẽ như thế.

Còn có dáng vẻ xinh đẹp bị tình dục khống chế của Thiên Dạ.

“Bố có thể yêu con như vậy sao!” Cả người Thiên Dạ tựa hồ bị dục hỏa thiêu đốt, da thịt trắng nõn để lộ lấy màu sắc hồng nhuận, trong tiếng nỉ non bất lực, cũng chịu không nổi nữa vui vẻ chen chúc mà đến, trong miệng ngâm nga khóc la.

“Đó là dĩ nhiên.”

Trong thiêu đốt không chừng hứa hẹn, Thiên Dạ cảm thấy ý thức từ từ đi xa.

Bọn họ một lần lại một lần đạt tới cao trào, nhưng Bách Lý Tuấn tựa như lúc nào cũng không đủ, không ngừng lặp lại, không rảnh lo lão quần gia còn đang trở mắt, bọn họ không ngừng thờ dốc rên rỉ quanh quần ở trong không gian.

Mà Thiên Dạ rơi vào trong hoan ái, đã đạt tới cảnh giới tình dục cao cấp nhất, theo đuổi giác quan của mình tận tình theo hần.

5. Chương 5

Lần nữa tỉnh lại Thiên Dạ phát giác mình dựa sát trong lồng ngực rắn chắc.

Thì ra là Bách Lý Tuấn ôm cô ngủ, mà lồng ngực ấm áp đó gần trong gang tấc làm cho cô vô lực trốn khỏi hần kiểm chế.

Chớp lông mi dài, Thiên Dạ ngơ ngác đưa mắt nhìn bên cạnh có thêm bố nuôi anh Tuấn, người đàn ông chưa bao giờ dám vọng tưởng lại đang ngủ say ở bên cạnh?

Cô biết hẳn không yêu phụ nữ nhưng cần thân thể của cô,vậy cô có phải là người phụ nữ may mắn sao?

Ít nhất giờ khắc này,cô đối với hẳn là

“Tại sao con chưa ngủ?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên trong phòng,Bách Lý Tuấn ngay từ lúc Thiên Dạ xoay người hẳn đã tỉnh.

“Con không nên ngủ phòng của bố!” Thiên Dạ thu lông mày.

“Không sao,rời giường sớm một chút là được. Ngày mai còn phải đi làm, mau ngủ đi!” Dựa sát da thịt trơn mềm Thiên Dạ ,Bách Lý Tuấn ôm vòng eo thon thả của cô.

“Ừ.” Lăn qua lộn lại,Thiên Dạ vẫn ngủ không được.

Người trong ngực vẫn ngủ được không yên ổn, Bách Lý Tuấn không cần nghĩ cũng biết cô có việc không nói ra miệng, “Có việc gì!”

“Bố hôm nay tham gia bữa tiệc như thế nào? Náo nhiệt không?” Cô nhớ tới giọng nói ngọt Chung Uyển Nhi,lòng của cô liền như bị đao cắt.

Hắn khi nào muốn vứt vật thay thế này? Có thể báo trước thời gian?

“Không tệ. Đi không ít người.”

“Vậy bố cũng thấy Chung Uyển Nhi chứ?” Khua lên dừng khí hỏi thăm , mặc dù Thiên Dạ biết mình không nên nói nhưng cô chính là muốn biết.

“Ừ?” Vung lên âm cuối, hẳn mở ra mí mắt đã nhắm, “Tại sao hỏi đến cô ấy?”

“Cô ấy có gọi điện thoại tới đây.”

“Con hôm nay chờ cửa là vì muốn hỏi điều này?” Vặn gương mặt Thiên Dạ lại,Bách Lý Tuấn ánh mắt sắc bén nhìn thẳng mắt cô.

“Con”Thiên Dạ né tránh không kịp,hai tròng mắt trong suốt nhìn thẳng hẳn, “Chu Uyển Nhi đã trở lại,con là vật thay thế không biết khi nào bị đổi. Con nghĩ con hẳn là có tư cách có thể hỏi”

“Có ý gì?” Bách Lý Tuấn lạnh lùng hỏi.

Nếu lời đã ra miệng Thiên Dạ cũng không sợ hãi Bách Lý Tuấn giận,nói rõ ràng: “Giường ngủ này vốn không phải con nằm , nếu nữ chủ nhân đã trở lại con cũng vậy không nên chiếm. con chỉ là muốn biết tổng giám đốc còn cần con làm bạn giường bao lâu?”

“Con hỏi rõ cái này làm gì?” Bách Lý Tuấn giương lên lông mày, khẩu khí lập tức trở nên vô cùng lạnh nhạt

“Ta không thích phụ nữ hỏi lung tung này kia!”

“Con không thể hỏi sao?”

Trên mặt lộ ra nụ cười đậm nhạt ,Bách Lý Tuấn thẳng vào nhìn hẳn dương nữ, “Ban đầu là con tự nói ngay cả mạng cũng có thể cho ta,hiện tại chẳng qua là ngủ cùng ta thôi, có cái gì khó khăn?”

“Bố”

“Con không phải nói với ta con đã quên lời mình nói rồi chứ?” Nói xong,Bách Lý Tuấn bỏ lại Thiên Dạ ngồi ở trên giường,xoay người rời đi.

Thiên Dạ kinh ngạc thấy hẳn đột nhiên biến sắc, tâm hoảng ý loạn muốn giữ chân hẳn, “Xin bố không nên tức giận.”

“Ta không có tức giận,chẳng qua là đột nhiên không có khẩu vị mà thôi.” Khóe miệng lộ ra nụ cười tàn khốc,Bách Lý Tuấn lập tức xoay người đi.

Hắn đã hoàn toàn không có hăng hái đối với cô!

Mặc dù Thiên Dạ tuổi còn nhỏ quá, đối với cảm xúc hần không tạo thành uy hiếp, nhưng hần cũng không hy vọng cô bởi vì có quan hệ xác thịt với hần,thì muốn vượt qua giới tuyến giữa bọn họ.

Hần muốn cô nhớ rõ,cô kiếp này quyền sở hữu là của hần!

Đây là hứa hẹn.

... ..

Thiên Dạ vội vàng đi vào phòng làm việc.

Sau giờ học cô liền lập tức ngồi lên xe Bách lý Tuấn chuẩn bị ỉnh,hết sức khẩn cấp chạy về xí nghiệp Bách Lý,không có nguyên nhân khác,chỉ vì trên điện thoại di động có lưu số điện thoại phòng làm việc,nhưng khi đi học cô không có mở điện thoại,không biết Bách Lý Tuấn tìm cô làm gì.

Trải qua chuyện rạng sáng,cô không có dũng khí nói chuyện với hần,giờ chỉ đành hết sức nhanh chóng chạy về công ty hiểu rõ trạng huống.

“Thượng đế ơi! Cô cuối cùng tới.” Mấy bí thư thấy Thiên Dạ,toàn bộ cũng mừng rỡ như điên vây đến bên người cô.

“Tổng giám đốc xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì! Gọi người trở lại đuổi hồ ly tinh mà thôi.” Lý bí thư bộ kế toán giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sao? Điện thoại di động của tôi là các người gọi đến?”

Mấy bí thư không có chú ý tới vẻ mặt kỳ quái của Thiên Dạ, mãnh lực gạt đầu, “Dĩ nhiên ! Nếu không cô cho rằng là ai?”

“Đó.” Cảm giác đánh mất bao phủ trong lòng,thì ra tự cô mong đợi hần sẽ tìm mình.

“Có gì à?”

Khóe miệng mím lại,Thiên Dạ mở to hai mắt nhìn các cô gái vây bên cạnh,miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

Cô hi vọng lát nữa thấy bố nuôi, cũng có thể hết sức thể hiện thân phận dưỡng nữ.

Mặc dù trái tim của cô có chút đau nhói.

Sáng nay khi trong phòng hần, hần nhắc nhở cô phải nhớ lời mình đã nói,cô mới chợt hiểu ra giác ngộ mình chẳng qua là đồ đặc của hần, hần chẳng qua muốn cô nghe lời mà thôi.Cô là phụ nữ vừa lúc có thể theo hần lên giường,nhưng tuyệt không có tư cách nói điều kiện với hần.

Cô tốt hơn nên nhớ thân phận của mình! Không thể vọng tưởng nữa.

Nhất là chữ“Tình yêu”, nếu như hần biết trong đầu cô nghĩ ngợi chuyện gì,nhất định cảm thấy cô vô cùng buồn cười.

Địa vị cô trong lòng hần thật đáng buồn ! Chỉ là một phụ nữ có thể lên giường mà thôi.

Tất cả suy nghĩ trong đầu cũng là cô nghĩ quá nhiều.

“Nhanh vào trong phòng tổng giám đốc đuổi Chung Uyển Nhi kia ra đây! Ở trong đó một buổi sáng, thật đúng là không biết xấu hổ .”

“Chung Uyển Nhi ở đâu?” Thiên Dạ trợn to mắt kinh ngạc .

“Đúng vậy! Tuy nói là vợ trước tổng giám đốc ,nhưng hai người ly hôn đã lâu như vậy, hần là không có gì tốt nói chuyện? Ở lâu như vậy,làm trở ngại công việc tổng giám đốc chúng ta.”

“Tôi.”

“Nhanh đi! Tổng giám đốc nhất định đang đợi cô đi giúp hần giải vây, cà phê đã giúp người pha,đưa vào đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ cũng được.” Bí thư đoàn thúc giục Thiên Dạ đem đồ uống quen thuộc vào phòng Bách Lý Tuấn.

Thiên Dạ nhận lấy cà phê quen thuộc, bắt đầu gõ cửa phòng tổng giám đốc.

“Vào đi.” Tiếng nói Bách Lý Tuấn trầm thấp như thường lệ từ trong phòng truyền tới, đồng thời phía sau Thiên Dạ một đồng phụ nữ toàn bộ giờ tay làm động tác hoan hô không tiếng động!

Xem ra các cô ấy đang chúc mình mã đáo công thành sao!

Thiên Dạ cung kính mà đem tâm huyết mấy bí thư đi đến trước mặt Bách Lý Tuấn, cô thậm chí không có ngẩng đầu nhìn Chuông Uyển Nhi ở nơi đâu, cũng không nói đã gặp cô ta.

“Cho...thêm một tách cà phê nữa, để ta cho Uyển Nhi thử một chút tài nấu nướng của con.” Bách Lý Tuấn mỉm cười nói.

“Sao?”

Thiên Dạ kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng ngay sau đó thấy một cô gái dáng vẻ xinh đẹp thoải mái mà ngồi ở trên ghế sa lon, trên tay đang cầm một quyển tạp chí buôn bán, phong tình vạn chủng mỉm cười với mình, “Đây chính là Thiên Dạ?”

Chuông Uyển Nhi hỏi thăm Bách Lý Tuấn khẩu khí rất quen thuộc, phảng phất bọn họ chưa từng ly hôn.

“Đúng vậy! Mới từ trường học chạy tới công ty.” Bách Lý Tuấn không có nhìn Thiên Dạ một cái, vừa phê duyệt văn kiện trên tay, vừa nói chuyện phiếm với Chung Uyển Nhi.

“Còn tưởng cô là chuyên chúc bí thư? Vậy thì thật là cực khổ.” Chung Uyển Nhi đứng dậy, cười khê nhận lấy cà phê trên tay Thiên Dạ, “Thơm quá! Tách này để em ném thử trước, anh uống tách tiếp theo!”

Đôi mắt Thiên Dạ trông mong nhìn cà phê bị Chung Uyển Nhi bưng đi.

“Bệnh cũ không thay đổi lúc nào cũng thích đoạt đồ đặc của anh!” Bách Lý Tuấn lắc đầu, vẻ mặt sủng nịch bộc lộ từ trong lòng, “Cứ tùy hứng như vậy.”

“Bất quá chỉ uống tách cà phê, anh cảm râm cái gì!”

“Dạ dày em không tốt, thứ kích thích bác sĩ dặn ít động đến? Còn hồ nháo như vậy!”

Chung Uyển Nhi ói le lưỡi, giữa xinh đẹp lộ ngậy thơ hiếm thấy, “Anh còn nhớ rõ nhiều như vậy? Em bắt quá chỉ uống một tách cà phê, với lại không phải vừa rồi anh mới vừa nói để cho em ném thử tay nghề Thiên Dạ sao.”

Thiên Dạ chỉ ngây ngốc đứng ở một bên nghe hai người đấu võ mồm, cô căn bản chưa nhìn qua một Bách Lý Tuấn như vậy.

Hắn đối với vợ trước tại sao dịu dàng như thế?

Bọn họ thật đã ly hôn sao? Chung Uyển Nhi làm sao rồi được người đàn ông như vậy?

Mà Chung Uyển Nhi tựa hồ đem Thiên Dạ làm thành không khí, không hề cố kỵ ở trước mặt cô liếc mắt đưa tình với Bách Lý Tuấn. Cô ta có phải đang khoe với cô, hắn yêu cô sao?

Từ trực giác phái nữ Thiên Dạ cảm thấy chân của cô giống như bị đinh ghim trên mặt đất không nhúc nhích, mặc dù cô đã nhìn quen phụ nữ chủ động dán Bách Lý Tuấn, nhưng lòng của cô vẫn quặn đau.

“Ngốc ở chỗ này làm gì? Còn không mau đi pha cà phê.”

“Dạ.”

Thiên Dạ hoảng hốt lung tung xoay người, như muốn lập tức thoát khỏi nơi làm mình xấu hổ này: bởi vì sự thật đã chứng minh đều cô đoán là chính xác!

“Anh làm gì hung dữ với cô bé như vậy?” Tiếng cười dịu dàng của Chung Uyển Nhi vang lên phía sau, không biết vô tình hay cố ý như cười nhạo cô si tâm vọng tưởng.

Bách Lý Tuấn làm sao có thể vứt bỏ tài nữ môn đăng hộ đối với mình, thích một con nhóc như cô? Cô suy nghĩ hão huyền sao?

Hôm nay đau lòng chính là trừng phạt trời cao cho cô !

Bất kể bọn họ lúc trước có bất kỳ hiềm khích gì, bọn họ rốt cuộc vẫn là vợ chồng ! Giở tay nhắc chân đều chứng minh bọn họ từng thật sự yêu nhau.

Cô không nên yêu bố nuôi. Nên nói với ai nỗi khổ này? Tư vị nghịch luân cuối cùng chỉ một mình cô thưởng thức.

Đóng lại cửa, hốc mắt Thiên Dạ lóe ra nước mắt bất lực.

Nên làm cái gì bây giờ? Cô rốt cuộc có thể làm gì? Lòng của cô đau quá.

... ..

Thiên Dạ đưa mắt nhìn ấm nước thủy tinh, chậm chạp đem bột cà phê bỏ vào trong tách, qua mấy phút đồng hồ, nhìn nước nóng lên.

Thìa hơi quấy, mùi thơm cà phê lập tức đầy tràn cả không gian.

Không bỏ sữa và đường, cô bưng lên tách cà phê vừa mới pha, từ từ uống một ngụm, nếm chút vị đắng trong cà phê đúng như cảm giác thường thức tình yêu của mình .

Mặc dù mùi thơm bốn phía nhưng trong lòng đau khổ.

Nhìn cảnh trí vườn hoa ngoài cửa sổ, nước mắt của cô chậm rãi nhỏ giọt, tại sao hôm nay mùi vị cà phê làm cho cô khó có thể nuốt xuống? Thật là khổ.

Nghĩ đến tình cảnh buổi sáng Chung Uyển Nhi liếc mắt đưa tình với Bách Lý Tuấn, lòng của cô tự phiếm chua xót, cô không cách nào bình tâm tĩnh khí nhìn bọn hắn nói chuyện. Thật là khổ Cà phê này thật là khổ.

“Tại sao núp ở bên này khóc?”

“A.”

Tiếng nói trầm thấp của Bách Lý Tuấn từ phía sau lưng truyền đến làm Thiên Dạ vạn phần kinh ngạc, cô lập tức xoay người, lau đi nước mắt trên má .

“Tại sao?” Khóe miệng vung lên nụ cười thần nhiên, hắn dĩ nhiên chú ý tới buổi sáng ở phòng làm việc sắc mặt Thiên Dạ lúc thấy Uyển Nhi , nhưng hắn không có ý định giải thích. Phụ nữ của hắn phải quen việc bên cạnh hắn có một đồng phụ nữ, huống chi Uyển Nhi cũng không phải người khác.

Trải qua nhiều năm như vậy, hắn thấy cảm giác giữa bọn họ trong quá khứ mỏng dần, mặc dù lúc đó phản bội làm hắn đau triệt tâm phổi, nhưng đây tất cả cũng đã qua.

Chung đụng nửa hắn phát hiện cô là người phụ nữ đáng yêu, thích hợp làm em gái của hắn.

Để cho hắn tương đối dễ ý ngược lại chính là trước mắt bóng người nhỏ gầy trước mắt. Cho nên, hắn dĩ nhiên biết sắc mặt cô khi đó cứng đờ.

Lặng lẽ nhìn sắc mặt cô kinh ngạc biến hóa, cho nên hắn liền tới xem.

“Được rồi, tại sao trốn ở chỗ này khóc?” Bách lý Tuấn ôm eo cô, lọt trong tiếng nói trầm thấp thường ngày là dịu dàng hiếm thấy.

“Không nên đụng con!” Nghe âm thanh dịu dàng hiếm có, Thiên Dạ run rẩy giãy dụa thân thể, muốn tránh không để hắn ôm.

Cảm xúc khổ sở nhanh chóng tỏa ra trong không khí, cô nghĩ đến nụ cười ngọt của Chuông Uyển Nhi, cảm xúc đè nén đã lâu đột nhiên bộc phát.

“Tại sao ta không thể đụng vào con?” Nhượng lên lông mày, Bách Lý Tuấn cường lực ôm cô.

“Không nên.” Hai mắt cô đầm lệ giấy dựa.

Nhìn cô vì phản kháng hấn mà rơi lệ, hấn lại càng không vui, “Con mau nói rõ ràng!”

“Nói gì?” Quay mặt qua, Thiên Dạ nhanh chóng lau đi nước mắt, cô vì suy nghĩ của mình khổ sở!

Nếu như vào một tuần trước kia, hấn dính dáng với người đàn bà kia ra sao cũng không liên quan đến cô? Hấn chẳng qua là bố nuôi không có quan hệ huyết thống mà thôi.

Vì sao lại biến hóa thành như vậy?

Cô lại có quan hệ thân mật với bố nuôi không có quan hệ huyết thống? Hơn nữa còn hết sức để ý hấn thích người con gái khác hay không?

Trời ạ!

“Con khóc cái gì?”

Xoay lại gương mặt động lòng người của Thiên Dạ, hấn cường thế lau đi nước mắt trên má cô, tàn bạo hỏi thăm: “Ồ chung một chỗ với ta con không vui?”

Thiên Dạ ủy khuất cắn chặt đôi môi.

“Con cho rằng không nói lời nào thì có thể trốn tránh vấn đề của ta sao? Vậy thì con còn đang suy nghĩ người nam nhỏ tuổi lần trước?” Khóe miệng Bách Lý Tuấn câu khởi nụ cười tàn khốc, cũng không nhúc nhích ngón chừng cô, “Tiểu Dạ, ta tuyệt đối sẽ làm cho con biết con thuộc về người nào.”

“Không nên.” Sợ hãi sắc bén trong mắt hấn, cô dùng sức muốn đẩy hấn ra.

“Hôn ta!”

Nhìn thẳng trên mặt nam nhân kia chứa đựng nụ cười tự tin mà cao thâm khó lường, hô hấp Thiên Dạ bắt đầu trở nên dồn dập, thân thể cô run rẩy lui về phía sau.

“Con không nghe lời của ta?”

“Con Nơi này không tốt.” Cô luôn ở bên trong sảnh pha cà phê, có quầy bar, có phòng bếp nhỏ, dụng cụ vô cùng đầy đủ, nhưng những người khác của Bách Lý gia cũng sẽ thường lui tới nơi này, cô không muốn quan hệ đặc biệt giữa cô và Bách Lý Tuấn bị người khác biết.

Nhất là đối với đôi vợ chồng quản gia hiền lành kia!

Cô sợ tiếp xúc ánh mắt trách cứ của đôi vợ chồng quản gia, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ hãi! Cô cảm giác hành động của mình lão quản gia yêu thương cô trở nên băng giá.

Cô không muốn nhìn vẻ mặt bọn họ thất vọng

“Tại sao?”

“Chúng ta trở về phòng có được hay không?”

“Tại sao muốn trở về phòng?”

“Bởi vì bị người ta thấy không tốt.”

“Không muốn bị những người khác thấy thì cứ tới đây hôn ta!” Bách Lý Tuấn lộ ra nụ cười tà mị, hấn câu khởi trí nhớ Thiên Dạ đối với hoan ái và da thịt nóng rực mơ màng.

Thiên Dạ cảm giác mình đỏ mặt, cô cảm giác mình phảng phất bị một sợi tơ vô hình cuốn lấy, đối với Bách Lý Tuấn không cách nào phản kháng.

Cô không động đậy nhìn hấn!

“Ta nói hôn ta !” Bách Lý Tuấn ra lệnh.

Hấn tuyệt đối ngang ngược và tính tình tà mị dụ dỗ cô, giống như bị điều khiển một loại, cô cũng sờ hỏi: “Hôn sau trở về phòng?”

Người đàn ông cười không đáp, nhàn nhã tự tại nhìn cô.

Thiên Dạ kìm lòng không được đi về phía trước mặt người đàn ông ngang ngược này, đem đôi môi dâng lên.

Bốn tấm cánh môi kề sát, cánh môi Bách Lý Tuấn lập tức đặt lên đôi môi đỏ mọng quần lấy hơi thở mùi đàn hương từ miệng, lưỡi hai người khấn cấp quần lấy, kịch liệt mút lẫn nhau.

Cô thở không kịp vùi sâu vào ngực của hắn, trong miệng liên tiếp bật ra tiếng rên rỉ thành thật.

Một tay chống đỡ sức nặng Thiên Dạ, hắn ngồi trên ghế sa lon, hai mắt đưa mắt nhìn cô gái nhỏ vui sướng, một mặt dùng khẩu khí áp bách ra lệnh cô: “Cởi áo ta xuống!”

Cô ngây ngốc cởi cúc áo sơ mi hắn, một viên, hai viên

Cho đến ngực cường tráng, có lực, da thịt khỏe đẹp không chút nào giữ lại hiện ra trước mặt mình, cô miệng đắng lưỡi khô nhìn hắn.

Gương mặt bắt đầu nóng hổi.

“Ta dạy cho con làm sao lấy lòng đàn ông.” Bách Lý Tuấn đưa tay bắt được cổ tay cô, dùng sức lôi kéo, để cho cô ngồi chồm hổm ở trước mặt mình.

Hắn vệt ra môi đỏ mọng, đưa ngón tay thăm dò vào trong đó.

Thiên Dạ bị buộc mở miệng ngậm ngón tay thô ráp của hắn, vị mặn cũng đồng thời rót vào trong miệng cô.

“Mở miệng ra!”

Bách Lý Tuấn đem Thiên Dạ đến gần bộ phận đã ngang nhiên đứng thẳng, không để cho cô có bất kỳ cơ hội phản kháng, liền đem dục vọng to lớn nhét vào trong miệng cô, bắt buộc cô ngậm vào.

“Mút!”

Thiên Dạ khó khăn cầm phái nam khổng lồ, trúc trắc dùng môi thơm từ từ mút, cô chưa từng làm chuyện như vậy, chỉ có thể theo bản năng hút.

“Không đúng! Ngậm vào cổ họng, giống như vậy.” Bách Lý Tuấn nâng gương mặt khéo léo, đưa bộ phận đứng thẳng nhét sâu vào cổ họng cô.

Thiên Dạ cố nén cảm giác buồn nôn, người tê dại.

“Đem môi lấy lòng, nếm nó!” Chỉ đạo ngồi ở chỗ kín Thiên Dạ học tập tư thế chính xác, Bách Lý Tuấn nhốt lại thân thể của cô, để cho cô không có cơ hội né tránh.

Bị nuốt bọt thắm ướt phái nam đã sớm dựng thẳng, không ngừng qua lại xâm phạm khoang miệng nhỏ nhỏ của cô.

“Ừ.”

Bách Lý Thiên Dạ cố nén cảm giác nôn mửa, dục vọng khổng lồ xâm nhập chỗ sâu cổ họng làm cho cô cảm giác bị đè nén, trong mắt cô chảy ra nước mắt, rồi lại xuất ra dòng cảm dựa theo phương thức Bách Lý Tuấn dạy cô cố gắng lấy lòng hắn, phục vụ cho hắn.

Bởi vì cô chỉ là muốn để cho hắn yêu cô thêm mấy phần.

“Đúng! Rất tốt. Mau hơn một chút.” Hắn cường chế ngăn chặn đầu cô, kịch liệt ra vào ở trong miệng cô.

“Ừm.”

Thiên Dạ đột nhiên chú ý tới dáng vẻ cô hiện tại không chịu nổi cỡ nào, một loại mãnh liệt thấy thẹn cảm nở ra toàn thân cô, nhưng cũng làm cho cô cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Cô rốt cuộc tại sao?

Loại tư thế khó coi này, hành động đáng xấu hổ lại làm cô trở nên hưng phấn như thế? Chẳng những không thêm để ý bị người khác thấy, hơn nữa còn cần Bách Lý Tuấn chỉ đạo, học tập sử dụng miệng lưỡi.

Chẳng lẽ trời sinh cô là phụ nữ dâm dăng?

Có lẽ là sao! Nhưng hiện tại phái nam ở trong miệng tượng trưng là Bách Lý Tuấn, cô có thể thấy tất cả nơi tư mật của hắn, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Rất tốt! Năng lực học tập của con rất tốt!” Liếc thấy Phúc thắm đứng ở cửa gương mặt tái nhợt, Bách Lý Tuấn làm như không thấy. Hắn ung dung để cho Thiên Dạ phục vụ.

“Đây là dạng gì?” Muốn độc chiếm toàn bộ người đàn ông này, cô chính là liều chết lấy lòng người yêu của cô, ra sức mút. Khi hắn tràn đầy áp chế, cô thể nhưng cảm thấy vô cùng thoải mái. cô hoài nghi phải chăng có khuynh hướng ngược đãi cuồng.

Nhưng cô chính là khắc chế không được phản ứng của mình!

“Đi ra ngoài!” Chớp mắt hỏi, một cổ chất lỏng nóng ướt bắn ra, thân thể Bách Lý Tuấn mới hơi mềm xuống.

Dáng vẻ Thiên Dạ thoát nhìn rất nhếch nhác.

Bách Lý Tuấn đùa cợt vuốt ve gương mặt cô, “Con thích làm chuyện này?”

“Không.” Thiên Dạ liều mạng lắc đầu.

“Vậy thì con thích lấy lòng đàn ông bên cạnh con? Ta thấy con rất chủ động.”

Thiên Dạ cúi đầu, không cách nào ức chế nước mắt tràn đầy vành mắt. Một cổ cảm thấy thẹn làm cho cả người cô run rẩy không dứt, nhưng đồng thời cô cũng cảm thụ một cổ vui vẻ từ bụng dưới không giải thích được bay lên, cô không đến tột cùng vì sao.

Cô chỉ có thể nắm chắc đầu gối Bách Lý Tuấn.

Nâng cằm Thiên Dạ lên cao, Bách Lý Tuấn nhẹ nhàng hôn lên trán cô, lông mày, đôi môi, thuận thế đẩy áo trên người cô ra, để cho thân thể tuyết trắng hiện ra trước mặt mình.

Tay phải nhẹ nhàng xẹt qua nàng xương quai xanh, tại trong đó lưu luyến không đi.

“A.” Cô phát ra tiếng nói run rẩy.

Hai tay hắn đang cầm bầu ngực tuyết trắng của cô, dùng sức hút làm cho nụ hoa ướm át sừng lên, nhô cao.

“Ở chỗ này.tốt sao.” Khẩu khí Thiên Dạ đã không có không được tự nhiên như trước.

Trên mặt Bách Lý Tuấn hiện lên nụ cười đắc ý, ôm lấy Thiên Dạ để cho cô giạng chân ở trên người mình, “Dĩ nhiên tốt! Nơi này vị trí không tệ.”

Bốn phương thông suốt, người giúp việc Bách Lý gia đại khái cũng thấy được? Có cái gì không tốt?

“Ồ!”

Cô nhắm lại hai mắt, để xuống một trái tim treo ở giữa không trung, bắt đầu xấu hổ trực tiếp nhận Bách Lý Tuấn bữa bãi kích tình.

Tách hai chân Thiên Dạ ra, để cho chân cô gác ở trên vai mình, nửa hoàn hông của hắn.

Nơi tư mật khấn mật nhất tiếp xúc!

“A.” Không chịu nổi hắn liên tục chạy nước rút, Thiên Dạ lên tiếng thét, nhưng Bách Lý Tuấn tựa hồ không có nghe thấy, không ngừng để cho bản năng dẫn hắn đi dong ruổi phía trước, ra vào huyết của cô.

Cường lực khoái cảm cơ hồ khiến hắn quên lãng thanh âm phiến nhiễu thế gian, cuồng dã luật động đã là tất cả tiếng nói, da thịt của bọn họ dần nóng lên.

Đang tâm thần nhộn nhạo, Bách Lý Tuấn ở trong cơ thể cô phóng ra mầm móng của mình cùng ái dịch của cô giao hòa.

“Phải biết điều một chút nghe lời của ta, ” Lúc cô thần hồn điên đảo, hắn khế cắn vành tai cô, “Không thể quên mất lời hứa.”

“Con biết.” Cấn chắc đôi môi,Thiên Dạ gật đầu.

Cô tuyệt đối sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn của mình, cho đến thiên địa hủy diệt,tình yêu đối với hắn tuyệt đối sẽ không biến mất. cô thề.

6. Chương 6

Ngày trước chúng ta từng chiêm bao thấy chúng ta là người đứng,

Khi chúng ta khi tỉnh lại lại phát hiện chúng ta thương yêu lẫn nhau.

Thái Qua Nhĩ · Phiêu điều tập

Gió tây nhẹ nhàng lay động.

Mùa thu sau giờ ngọ, khí trời còn chưa hoàn toàn tan hết,Thiên Dạ lười biếng ngồi ở bên cửa sổ,hưởng thụ an nhàn khó được .

Bởi vì cùng Bách Lý Tuấn không ngừng hoan ái phóng túng,làm cho ngày kế tiếp tinh thần cô rời rạc không cách nào rời giường đúng giờ.

Mà hắn cũng không nói gì, chẳng qua chỉ muốn cô nghỉ ngơi mấy ngày mới lên lớp học,cho nên cô đương nhiên ngăn người đợi ở nhà.

Nhưng cô rất muốn biết hắn hiện tại đang làm gì!

Ánh mắt thất thần liếc nhìn trang bìa sách bị gió thổi mở,Thái Qua Nhĩ nói thật đúng! Ngày trước chúng ta từng chiêm bao thấy chúng ta là người đứng, Khi chúng ta khi tỉnh lại lại phát hiện chúng ta thương yêu lẫn nhau

Đây chẳng phải là tâm tình cô đối với Bách Lý Tuấn sao?

Cho tới giờ khắc này,sau khi trải qua kinh nghiệm tình ái và kích thích,cô biết bản thân muốn độc chiếm.

Cô không muốn chia sẻ người yêu của mình với người phụ nữ khác, tuyệt đối không muốn!Cô không có biện pháp lừa mình dối người tự nói với bản thân, tình yêu có thể hoàn toàn kính dâng.

Cô muốn người yêu sớm tới ở cạnh ,tuế tuế niên niên có thể gần nhau.

Cô có thể vì hắn nấu cơm,nấu ăn, giặt quần áo,trở thành bà xã ngọt ngào của hắn.

Cô muốn sống mãi bên cạnh hắn không muốn xa rời a.

“Khụ!” Một tiếng ho khan cắt đứt suy tưởng của Thiên Dạ, vung lên chân mày,cô đồng thời nhìn thấy Dật bá và Phúc thẩm đồng thời đứng ở bên cạnh cô.

“Có chuyện gì ạ?” Thiên Dạ lúng túng đứng dậy.

“Không,cháu ngồi đó là được.” Hai vợ chồng cũng lúng túng nhìn cô, không biết nên mở miệng với cô thế nào.

“Cháu đi pha cà phê!”

“Không cần! Chúng ta chẳng qua có chuyện cần nói.” Dật bá nhả nhận từ chối.

“Không sao,để cháu đi pha. Lại không tốn bao nhiêu thời gian.” Cô cảm giác trong không khí có chút lúng túng đành phải đứng dậy trốn tránh.

Thấy ông lão qua một lúc vẫn không nói lời nào,Phúc thẩm nhíu lại lông mày, gọi Thiên Dạ lại, “Cháu không cần bận rộn, chúng ta muốn uống sẽ tự pha, nếu như cháu còn cảm ơn năm đó là lão này kiên trì muốn đem con mang về thì con hiện tại chỉ cần ngồi nghe chúng ta nói chuyện là được.”

“Cháu?” Kinh ngạc xoay người, Thiên Dạ không giải thích được nhìn hai người.

Chuyện hẳn cùng ngày trước rõ mồn một trước mắt, tại sao đột nhiên nhắc tới? Cô không dám quên mất. trái tim Thiên Dạ dồn dập nhảy lên.

“Tất cả mọi người ngồi xuống.” Khẩu khí Phúc thẩm cứng ngắt nói.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Thiên Dạ trong lòng Phúc thẩm liền có một mối lửa! Chính là dáng vẻ như thế này làm mấy người đàn ông muốn ăn, đừng nói là Tuấn thiếu gia thích nha đầu này, ngay cả ông lão bên cạnh bà cũng thích cô, Bách Lý gia đối với cô ân trọng như núi, kết quả cô lại làm ra chuyện quyến rũ bố nuôi không biết xấu hổ này! Lão gia tử ở Thụy Sĩ nếu biết không tức chết mới là lạ!

Bà nhất định phải ngăn cản nha đầu này tiếp tục quyến rũ chủ nhân.

“Vậy mọi người an vị đi.” Thấy khẩu khí bạn già so với mình kiên trì, Dật bá đột nhiên thở ra một hơi. Đợi lâu như vậy. Chuyện phải nên giải quyết!

Lúng túng mỉm cười, Thiên Dạ nhìn vợ chồng quản gia.

“Thiên Dạ, chuyện không biết xấu hổ mọi người đều đã biết!” Phúc thẩm nắm chặt cánh tay ông chồng, trực tiếp nói thẳng.

Sắc mặt Thiên Dạ đột nhiên trắng xanh.

“Bà! chuyện gì cũng từ từ, không nên tức giận.” Dật bá giật nhẹ ống tay áo bạn già.

“Không nên kéo dài nữa! Ta tại sao không thể tức giận?” Không nói thì không tức Phúc thẩm càng nói càng tức, ‘Các người ban đầu nhất cô ta về, sẽ nghĩ tới cô hôm nay sẽ làm việc vì Bách Lý gia, là làm việc trên giường sao? Vậy cho cô ta họ Bách Lý làm gì? Chuyện này truyền ra ngoài sẽ chế giễu đấy?’

“Cháu.”

Phúc thẩm giận đến bốc lửa, chỉ vào đầu mũi Thiên Dạ mắng to: “Nếu tôi biết cô là hồ ly tinh, ban đầu sẽ đem cô đuổi ra cửa nhà, cũng không để xảy ra chuyện hôm nay làm hao tổn tâm trí chúng ta! Cô gọi thiếu gia một tiếng Bố, cô tên là Bách Lý Thiên Dạ..nhưng cô lại qua đêm mỗi ngày với thiếu gia? Cô không biết xấu hổ à, cho là Bách Lý gia cũng không biết xấu hổ theo cô sao? Chuyện này truyền ra ngoài thì thế nào?”

“Bà có bệnh cao huyết áp, không nên tức giận như vậy!” Dật bá vỗ vỗ bạn già đang thở hồng hộc.

“Ta không mắng người vong ân phụ nghĩa này, ta thấy không cam lòng.” Phúc thẩm trề môi lắm bầm, tức giận nước mắt cũng từ trong hốc mắt rơi xuống.

Mặc dù sớm biết sẽ bị ông lão thương yêu mình trách cứ, nhưng Thiên Dạ vẫn không nhịn được đau khổ.

“Con sẽ không để ọi người phát hiện.” Sắc mặt trắng bệch, giọng Thiên Dạ mặc dù run rẩy nhưng vẫn lên tiếng bảo đảm.

“Cô nói không thì sẽ không sao?” Phúc thẩm nhìn chằm chằm gương mặt của cô.

“Cháu.”

“Ta không tin lời nói bây giờ của cô! Trừ phi cô lập tức rời khỏi Tuấn thiếu gia, rời khỏi Bách Lý gia, ta đây liền miễn cưỡng tin tưởng cô.”

“Rời đi?” Thiên Dạ chỉ ngây ngốc nhìn Phúc thẩm.

“Tại sao? Con không nữa?” Thật vất vả được ông chồng trấn an bây giờ cảm xúc lập tức sôi trào, Phúc thẩm thở hồng hộc nhảy dựng lên, “Cô làm những chuyện không biết xấu hổ kia, nếu truyền đi gặp xui xẻo chính là Tuấn thiếu gia, là Bách Lý gia, cô còn không nhanh đi, còn muốn ở lại liên lụy mọi người?”

“Cháu. Biết rồi.” Sắc mặt Thiên Dạ trắng bệch tiếp nhận ánh mắt chán ghét của bà lão nhìn mình.

“Biết điều thì tự nói rõ với Tuấn thiếu gia, sau đó nhanh chân rời đi! Không nên tiếp tục ở đây để mọi người thấy cũng phiền lòng.”

“Dạ!”

Dật bá nhìn Thiên Dạ, lưu luyến không rời thêm vào, “Nhưng nếu không làm xằng bậy với Tuấn thiếu gia nữa, cũng không nhất định phải rời đi”

“Lão đầu tử, ông không nên làm trái ta! Không làm như vậy làm sao đoạn tuyệt sạch sẽ?” Phúc thắm tròn mắt nhìn chồng mình một cái.

“Được rồi! Được rồi!” Ánh mắt Dật bá bắt đầu dĩ nhiên bà vợ nóng nảy.

Phúc thắm vừa dứt lời, như không muốn ở trong phòng Thiên Dạ thêm một phút đồng hồ, đứng dậy liền vội vàng muốn đi.

Dật bá muốn nói gì cũng không kịp, đành phụng bồi Phúc thắm rời đi.

Thiên Dạ yên lặng nhìn vợ chồng quăn gia luôn luôn yêu thương cô ra khỏi cửa, không nghĩ tới bọn họ bây giờ nhìn cô như ôn dịch! Lòng cô đau như cắt, nước mắt từ từ rơi xuống.

Cô rốt cục nhận thức cái gì gọi là bạn thân xa lánh! Đặt mình vào chính giữa tình yêu bão táp, cô chỉ có thể yên lặng thừa nhận, mà lòng của cô đối với người không thể với tới Bách Lý Tuấn.

Thiên Dạ yên lặng thu thập đồ dùng tư nhân trong ngăn kéo .

“Ai nha! Cô hãy nghe ta nói, ngày đó Vương đồng xí nghiệp Từ thị gọi điện thoại tìm ta ra ngoài ăn cơm! Các cô có muốn đi theo tôi không?”

“Tôi phải nói sao! Cái tử lão đầu kia coi trọng cô đã lâu rồi.”

“Nhìn ánh mắt mê đắm ấy, cũng biết không yên lòng.”

Bình thường Thiên Dạ sẽ nói nhiều, gần đây cô trầm mặc đáng sợ, đối với nội dung chuyện phiếm trong phòng bí thư hơn phân nửa có tai như điếc.

“Tiểu Dạ, tôi nói cô tuổi còn trẻ, tại sao cả ngày cau mày?” Lão đại tỷ ngồi ở đối diện Thiên Dạ nhìn đáng vẻ cô thất thần, không nhận được mở miệng.

Thiên Dạ lắc đầu, “Tôi nào có?”

“Cô còn nói không có, cô nhìn đáng vẻ ỉu xiu của mình đi.” Lời nói với Thiên Dạ vừa ra khỏi miệng, liền nghe thấy dị động của Bách Lý Tuấn đặt ở trên bàn cô vang lên.

“Ai?”

“Đây không phải là điện thoại của Tuấn sao?” Giọng nữ kinh ngạc giương cao.

“Tổng giám đốc đang họp hội nghị, xin hỏi có chuyện gì?” Ở công ty, cô gọi hắn là “Tổng giám đốc”, trước kia lên gọi hắn là “bố”, cô hiện tại trực tiếp gọi tên đơn độc của hắn.

Bách Lý Tuấn thích cô gọi tên hắn.

“Cô là ai?” Người phụ nữ đó cảnh giác lòng vẫn không có buông lỏng.

“Tôi là bí thư riêng của tổng giám đốc.”

“A, cô chính là cô bé Tuấn thu dưỡng. Tôi là Chung Uyển Nhi, cô nhớ tôi là ai không?” Tiếng cười khê khẽ nghe thanh thúy lập tức truyền đến, nhưng nghe vào tai Thiên Dạ lại giống như là một sợi roi đầy gai đâm vào miệng cô. Cô làm sao có thể có quên mất đây?

Chung Uyển Nhi là vợ trước Bách Lý Tuấn, bọn họ ước hẹn thậm chí cũng do cố ý sắp xếp thời gian cho. Cô ta khí chất cao nhã thoát tục, vóc người yếu điệu đứng chung một chỗ với Bách Lý Tuấn không chỉ đẹp mắt mà còn vô cùng xứng đôi.

“Tôi nhớ được cô.” Thiên Dạ nhẹ nhàng đáp ứng.

“Vậy thì tốt, nhớ nhắc nhở Tuấn. Chúng ta có hẹn cùng ăn tối!” Lót trong giọng ngọt ngào Chung Uyển Nhi có không che dấu được mong đợi.

“Được! Tôi sẽ nhắc nhở tổng giám đốc.” Thiên Dạ chỉ cảm thấy lòng truyền đến một trận co rút đau đớn, cô hít sâu khí, hai tay khẽ run, nhẹ nhàng viết xuống quyển sổ trên mặt bàn.

“Vậy cảm ơn trước!”

“Không cần khách khí.” Kết thúc cuộc nói chuyện, Thiên Dạ để xuống tay cầm, môi giương lên không có huyết sắc.

Thiên Dạ sáng tỏ cô không có tư cách nói yêu hấn !

“Lại đang sững sờ?” Bên cạnh, một đám phụ nữ cảm thấy Thiên Dạ hoàn toàn biến đổi.

“À! Không có gì.” Thiên Dạ vội vàng đứng dậy tránh né một đôi mắt quan tâm, “Tôi đem vài văn kiện đưa đến các bộ phận khác, các cô cứ nói chuyện.”

Nói xong, cô chạy trốn chết. Núp ở chỗ pha nước, cả người cô trống rỗng mềm nhũn, thế giới to lớn, có nơi nào để cô dung thân? Cô nên đi nơi nào?

Tại sao sau khi quan hệ thân mật, cô mới phát giác mình yêu bố nuôi?

Không có cách nào ngăn cản tình yêu say đắm cô đối với Bách Lý Tuấn, nhưng càng nhìn hấn lòng của cô lại càng thống khổ, bọn họ là bố con.

Nàng muốn tình yêu hấn, lại không thể đòi hỏi!

Tại sao bọn họ không có quan hệ huyết thống nhưng phải chịu áp lực dư luận? Tại sao cô xuất thân khốn cùng, tại sao khi lần đầu gặp hấn cô đã mất cả quyền làm bạn?

Vô duyên tịch mịch lặng lẽ dâng lên trong lòng cô——

... ..

“Con gần đây gặp chuyện gì?”

Làm Thiên Dạ bưng cà phê vừa đậm vừa thơm vào phòng tổng, đột nhiên bị cánh tay đàn ông chặn ngang ôm lấy.

“Con? Không có !” Cô nhẹ nhàng giãy dụa, muốn rời khỏi lồng ngực Bách Lý Tuấn.

“Vậy tại sao tất cả mọi người nói với ta con gần đây hay làm lỗi, còn rất kỳ quái?”

“Thật không có.”

“Nói láo!” Bách Lý Tuấn ánh mắt sắc bén nhìn thẳng mỹ nhân trong ngực, cô lúc nào đã học nói dối? Rõ ràng có tâm sự tại sao dấu diếm hấn?

Ngay cả hấn cũng không có thể nói sao?

Bách Lý Tuấn mím chặt đôi môi. Cố ý để ọi người biết quan hệ của bọn họ, chính là muốn Thiên Dạ đời này trốn không thoát lòng bàn tay hấn, đến thời điểm mấu chốt cô dám có việc dấu diếm hấn!

Ánh mắt tà ác nhìn về phía Thiên Dạ, hấn sẽ từ từ làm cho cô biết cô là thuộc về hấn ! Bách Lý Tuấn nhận lấy cà phê trên tay Thiên Dạ, tiện tay đem nó gác lại mặt bàn.

Ôm chặt eo cô, hấn không ngừng khẽ cắn vành tai cô, “Con đang dấu diếm ta cái gì?”

“Không có.” Miệng cô bên bật ra vô lực rên rỉ.

Tay trái Bách Lý Tuấn bóp chặt eo cô, tinh tế gặm cắn cổ tuyết trắng, tay phải phủ lên trước bộ ngực đầy đà, không ngừng vuốt ve.

“Không nên ở chỗ này.” Ngay sau đó truyền ra thanh âm cô vô lực ngậm nga.

“Không nên ở chỗ này,vậy muốn ở nơi đâu?” Bách Lý Tuấn cởi cúc áo sơ mi của cô, ngay sau đó đưa tay vào trong nội y Lace, ngón tay không ngừng vuốt nhẹ,trêu chọc phái nữ đặc biệt mềm mại đáng yêu.

“Đừng.” Thiên Dạ mắc cỡ cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Trong miệng còn nói không,giờ không phải là cao hứng thành dáng vẻ này rồi sao?” Hắc nhàn nhật giễu cợt,bên ngoài phòng làm việc người đến người đi,cô tuyệt đối không dám lộ ra,tỉ mỉ cởi nội y của cô để cho bầu ngực tuyết trắng loà loà ở trước tầm mắt mình.

Thiên Dạ phòng vệ muốn che kín bầu ngực.

“Không cho che, bọn họ cũng là của ta!” Bách Lý Tuấn thấp giọng cười nhạt, trong nháy mắt khẽ chạm nụ hoa cô,để thân thể nhạy cảm nổi lên một trận run rẩy.“Con nhìn thấy bọn nó rất đáng yêu không? Muốn thoát ra ngoài chơi.”

Nụ hoa nở nang theo hắc gầy trở nên găng gượng.

“A.” Thiên Dạ không chỗ để trốn, nhưng bên ngoài phòng làm việc chính là phòng bí thư,mấy bí thư đều ở nơi đó,cô chỉ có thể đem thân thể lui ra phía sau đến khi cả người dựa sát ở trên tường.

Nhưng Bách Lý Tính không chút toan tính,vẫn theo cô né tránh đè ép đi lên.

“Hay là biết điều một chút nghe lời ta.” Lưỡi nóng bỏng ngậm nụ hoa của cô, dùng sức mút,tay kia thì nắm lấy nhũ phong, không ngừng đè ép thưởng thức.

“A a.”Cô cắn chặt môi, hoàn toàn chìm đắm vào những cái vuốt ve kia.

“Nói! Con đang nghĩ cái gì?”

Không để cho cô thỏa mãn, Bách Lý Tuấn lộ ra nụ cười đắc ý, đúng lúc nêu câu hỏi hắc muốn phụ nữ của hắc phải hoàn toàn phục tùng lời của hắc.

“Chúng ta là bố con. Theo lý thuyết. Chúng ta không thể như vậy.”

“Nếu như ta mạn phép muốn thì sao? Con không phải nói mạng của con có thể cho ta? Ta đây chẳng qua chỉ muốn thân thể con mà thôi,bộ rất quá đáng sao?”

“Không biết.” Cô bị bức đến không lời nào để nói.

“Vậy còn cần gì phiền não?” Bách Lý Tuấn thừa cơ ngăn ngừa môi cô,để cho cô không vì tâm tình trong lòng mà phạm sai việc, bêu xấu trước mặt mọi người.

Nếu như cô quan tâm ý nghĩ của mọi người như vậy.

Thân thể thiên Dạ bởi vì loại khoái cảm không giải thích được mà lay động, lưng tựa như không thể thừa nhận trêu chọc cong lên ,vô lực tựa vào trên người hắc.

Ngón tay Bách Lý Tuấn đưa vào quần lót cô, phủ lên cánh hoa bí mật

Dũng đạo phái nữ thật chắc quấn quanh ngón tay hắc, theo hắc mỗi một lần vỗ về chơi đùa mà co rút nhanh, cơ hồ khiến nam nhân sắp khắc chế không được.

Mật đạo đã thấm ướt.

“Hai tay khoác lên trên vai ta.”

Khuôn mặt đỏ bừng,Thiên Dạ mờ mịt nghe theo Bách Lý Tuấn ra lệnh,mà hắc sớm chuẩn bị xong,đem hai chân hoàn ở hông hắc, để cho cây thịt đã sớm dâng trào để ở cửa huyết ứát át ,vận sức chờ phát động.

Bách Lý Tuấn nhếch môi,sau khi hôn lên môi cô cây thịt khổng lồ của hắc trượt vô lối vào trong cơ thể cô, hơn nữa bất luận cô chống cự giãy dụa như thế nào,hắc vẫn lấy tư thế dời núi lấp biển không chút do dự tiến vào dũng đạo chật hẹp .

“A.” Mồ hôi từng giọt từ trán rơi xuống.

Dục vọng nóng bỏng mà kiên quyết của Bách Lý Tuấn không ngừng đưa đẩy ở trong cơ thể của cô.

Thiên Dạ sớm thân bắt do kỷ, trong miệng phát ra một tiếng thét kinh hãi, lưng được tường chống đỡ, mặc hẳn ngạo nghễ ở trong cơ thể cô dong ruỗi.

Hắn ôm chặt vòng eo thon thả, để cho thân thể hai người trọng điệp càng sâu, tư mật càng chặt.

“Ừm.” Hải lòng rên rỉ, cô biết giờ phút này trong cơ thể tràn đầy dục vọng phái nam, cảm giác được mình thuộc về người anh tuấn này, bọn họ kiếp này có liên hệ chặt chẽ.

Thời khắc đau đớn và vui thích cùng tồn tại.

“Con thật chặt!” Hắn giống như một con dã thú ở trong cơ thể cô không ngừng động đậy, cũng không ngừng va chạm tiểu hạch trong cơ thể cô.

“Nữa đi.” Thiên Dạ cảm thấy trong cơ thể dâng lên một cổ vui thích, làm cho cô từ từ lâm vào ham muốn không thể tự kiềm chế.

Bách Lý Tuấn thẳm ách tiếng nói vang lên. “Con đời này thuộc về ta.”

“Ừ.”

Cô chắc trất và nóng bỏng hoàn toàn bao quanh hẳn, để cho hẳn không cách nào suy tư, càng không cách nào ức chế dục vọng, đồng đưa theo eo Thiên Dạ, đưa dục vọng xông vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Mỗi một lần đều mạnh hơn khoải cảm mất hồn, trong phút chốc Bách Lý Tuấn ở cửa huyết chắc hẹp phóng ra dịch nóng giao hòa với ái dịch của cô.

...

“Ngài đang ở bên trong, Chung tiểu thư mình đi vào là được rồi!”

Thấy Chung Uyển Nhi đem bánh kem nhỏ đến thăm dò, mấy cô bí thư bĩu môi, không cam lòng chỉ vào phòng tổng giám đốc, muốn cô tự mình đi vào.

Không có biện pháp, ai bảo cô là vợ trước tổng giám đốc ! Ngay cả Thiên Dạ cũng đuổi không được cô, thì ai có thể làm gì cô ta? Đành nói xin mời!

Các cô sẽ không phá hư chuyện tốt của cô ta.

“Cám ơn!” Chung Uyển Nhi mỉm cười gạt đầu, lén lút đẩy ra cửa gỗ nặng nề, nghĩ cho Bách Lý Tuấn một niềm vui, nhưng thấy hai cô thân thể quần giao, hồn nhiên quên mình trầm luân.

Tại sao có thể như vậy?

Cô không dám tin nhìn cánh tay mảnh khảnh của Thiên Dạ đang gắt gao ôm cổ Bách Lý Tuấn, không chút kiêng kỵ hoan ái với hẳn.

7. Chương 7

Cuồng dã ôn nhu

Tĩnh lại

Cuộc đời này mạng định yêu say đắm.

Thiên Dạ ngồi ở trước cửa sổ, đem cảnh sân vườn vẽ phác thảo. Vào ngày nghỉ cô thích làm những việc này tiêu khiển giết thời gian, hơn nữa có thể hưởng thụ thời gian ở đây, nhưng kể từ khi có quan hệ xác thịt với Bách Lý Tuấn, tâm linh của cô lại tức tiếp tục yên lặng.

Cô thường sẽ ở một chỗ nhớ tới hẳn, muốn biết hẳn hiện tại đang làm cái gì?

A! Mặc dù biết hẳn đi tham gia yến tiệc, nhưng vẫn muốn biết hẳn ở chung với người nào, còn nữa họ đang nói cái gì?

Mặc dù thường tiếp nhận ánh mắt trách cứ của quản gia vợ chồng, giống như không tiếng động hỏi thăm cô: khi nào nói với Bách Lý Tuấn? Nhưng cô luôn quay đầu đi, giả bộ không hiểu lời của bọn họ.

Cô thật sâu sa vào trong thế giới tình cảm thế tục không tha, chỉ cần nhớ tới cùng Bách Lý Tuấn cuồng dã chung đụng, hẳn có hai đầu lông mày khí phách, lòng của cô liền không thể ức chế rơi xuống Trầm luân.

Cô thật yêu hẳn! Nhưng cô không dám hỏi, hẳn muốn đoạt lấy cô có phải xuất phát từ yêu không? Bất quá nhớ tới bọn họ hoan ái khắp nơi trong nhà, bất an trong lòng Thiên Dạ mới chắc chắn, hẳn có lẽ thích cô một chút? Vì chuyện đó.

Cô lại càng không muốn đi.

Cho nên cô đối với vợ chồng quản gia quăng tới ánh mắt khinh bỉ làm như không thấy, cho dù tình cảm bọn họ thế tục không tha, nhưng cô hy vọng bọn họ có cơ hội thiên trường địa cửu.

Chỉ cần Bách Lý Tuấn thật lòng yêu cô là được.

“Tiểu Dạ, phòng khách có người ở chờ cô!”

“Có người tìm tôi?”

Đối với lời báo của người giúp việc, Thiên Dạ cảm thấy tương đối kinh ngạc, bởi vì Bách Lý Tuấn đem thời gian cô rảnh rỗi sắp xếp tương đối chặt chẽ, cô ở trường học cơ hồ không có thời gian bắt chuyện với người khác, bạn học dường như cũng quen sơ sơ, mà đồng nghiệp công ty cũng sợ cô vì cô là dưỡng nữ tổng giám đốc, cô mặc dù không tệ nhưng cũng không có ai dám lên liên lạc, cho nên cô cũng không biết ai sẽ tới tìm mình vào ngày nghỉ.

“Là Chung Uyển Nhi tiểu thư!” Tựa hồ nhìn ra ánh mắt nghi ngờ của Thiên Dạ, người giúp việc tự động nói rõ.

“Tôi đi liền.”

Mặc dù nghi ngờ Chung Uyển Nhi tại sao lại vô duyên vô cớ tìm mình, bất quá Thiên Dạ vẫn lập tức đến phòng khách gặp cô.

“Tổng giám đốc hôm nay không ở nhà.” Khuôn mặt Thiên Dạ nở nụ cười quen thuộc, mở đầu liền trực tiếp nói cho cô biết.

Nếu như người phụ nữ trung niên khoan thai đất tiền này đến tìm Bách Lý Tuấn, cô ấy có lẽ phải thất vọng, không có bất kỳ cô gái nào có thể hỏi tới hành tung ngày nghỉ của hẳn

Cô ấy tới cũng như không!

“Tôi biết anh ấy không ở nhà, bất quá tôi là tới là tìm cô.” Mặt Chung Uyển Nhi không chút thay đổi đưa mắt nhìn cô.

“Tìm tôi?” Thiên Dạ nhú mày.

“Tôi nghĩ cô nhất định cũng rất muốn biết hẳn ngày nghỉ ở đâu? Tôi tới là nói cho cô biết, hẳn đang ở nhà tôi cùng gia đình dự tiệc thịt nướng.” Trên mặt hiện lên nụ cười.

Đích thực là kẻ địch trên tình trường !

Nếu không phải Thiên Dạ ở tại Bách Lý gia, cô cũng sẽ không để ý cô ta, cô bé còn chưa trở mã thì coi là cái gì? Theo tài liệu xác thực đưa tới, Bách Lý Tuấn thân mật phái nữ có bốn, năm người, nhưng không có con bé này, nếu không phải nhìn thấy Thiên Dạ và hẳn sớm chiều chung đụng, cô sẽ mặc kệ!

“Chung tiểu thư cần gì.”

“Cần gì không cần cô biết?” Giọng nói ngọt của Chung Uyển Nhi vang lên, “Tôi chỉ không muốn cô ngu ngốc chờ đợi mà thôi. Dù sao nếu như tôi và Tuấn tái hôn, cô trên danh nghĩa chính là con nuôi của tôi, cho

nên tôi không muốn sau này nhìn thấy chồng và con nuôi ngủ chung trên giường lớn. như vậy tôi sẽ rất khó xử, rốt cuộc cô muốn rời khỏi Bách Lý gia, hay là lựa chọn việc xấu bị đồn ra ngoài, không cáo nói cô làm trở ngại gia đình.”

Mặc dù nói rất trôi chảy nhưng trong mắt sắc bén Chung Uyển Nhi lộ rõ tài năng.

“Cô.”

“Tôi làm sao biết à?” Trong mắt Chung Uyển Nhi là tuyệt đối khinh bỉ, “Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Cô ở ngay bên trong phòng làm việc quyền rũ Tuấn, làm chuyện sỉ nhục không cảm thấy thẹn vô tình bị tôi thấy được!”

Thiên Dạ trợn to đôi mắt sáng nhìn cô.

“Khó trách mọi người nói hấn thương cô, cô ngay cả hấn nhu cầu sinh lý cũng phục vụ, hấn làm sao không thương cô? Tôi vừa vào Bách Lý gia, Phúc thẩm thấy tôi liền tố khổ, nói cô chối cãi không đi, còn quần lấy Tuấn, bọn họ muốn tôi nghĩ biện pháp. Thiên Dạ, nếu như cô thông minh lúc này tốt nhất nên rời khỏi. Mọi người đều biết Tuấn không có kết hôn nữa là chờ tôi về, hấn đối với cô chẳng qua là vui đùa một chút, không thể nào thật tình.”

“Đừng nói nữa!” Che lỗ tai, Thiên Dạ mở to đôi mắt ngấn nước

“Tôi chỉ là hảo tâm tới nói cho cô biết sự thật này mà thôi, có tin hay không sau này cô sẽ biết.” Trên mặt Chung Uyển Nhi hiện lên cười nhạt, “Phụ nữ bên cạnh hấn nhiều như vậy, cô chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi, nếu để chuyện này để cho người ngoài biết hấn sẽ xấu danh ngàn đời, cô nghĩ hấn dám lấy cô sao?”

“Tôi không dám vọng tưởng. Hấn sẽ lấy ta.” Nước mắt bất lực lăn rơi xuống.

Cô chỉ là muốn tình yêu của hấn.

“Vậy cô muốn hại hấn thân bại danh liệt?” Chung Uyển Nhi muốn Thiên Dạ nhanh rời khỏi cuộc sống của Bách Lý Tuấn.

“Tôi không có!” Thiên Dạ không ngừng lắc đầu.

Chung Uyển Nhi hài lòng gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười thương hại, “Tôi nghĩ cô không giống loại người ân tương cừu báo kia, mặc dù cô báo ân bằng cách lên giường với hấn, bất quá tôi cũng rất cảm ơn cô giúp tôi chăm sóc anh ấy. Chi phiếu này là để tỏ lòng biết ơn!”

Một tờ chi phiếu năm trăm vạn lập tức đặt ở trên mặt bàn.

“Tôi không lấy số tiền này.”

“Cô lấy đi! Coi như trả thù lao mấy năm này giúp công việc cho hấn, bao gồm cả việc lên giường.” Không cho Thiên Dạ cự tuyệt, Chung Uyển Nhi gọi vợ chồng quản gia núp ở bên cạnh nhìn lên, “Thiên Dạ không ăn bữa trưa, các người làm nhân chứng, thấy tôi giúp Tuấn giao số tiền kia.”

Dật bá và Phúc thẩm vội vàng gật đầu.

“Tôi không lấy số tiền này.” Thiên Dạ lui chân về phía sau, cô liên tiếp lắc đầu, mặc dù quan hệ của bọn họ không được xã hội công nhận, nhưng ít ra cô có thể quang minh chính đại nói ọi người, cô yêu hấn, không phải vì tiền mới phát sinh quan hệ với hấn.

“Không lấy là chê tiền quá ít sao? Cô hi vọng lấy được số tiền nhiều hơn sao?”

“Không có!” Cô dùng sức lắc đầu.

“Vậy thì cô nên lấy, nếu như cô là người tốt thì nên biết nếu như chuyện của các người truyền đi, cô có thể không cần làm người, nhưng danh dự Bách Lý gia sẽ bị thương tổn rất lớn, cô không phải muốn xí nghiệp Bách Lý suy sụp chứ?”

“Tôi sẽ đi! Cô không nên đưa tiền làm ô nhục tôi.”

“Trong sạch của cô cũng cho hần,tôi nghĩ đây cũng là lần đầu tiên,không cho cô chút thù lao,tôi làm sao biết cô có thể chạy về tố cáo với Tuấn nói tôi cố ý đuổi cô đi?” Chung Uyển Nhi nở nụ cười thâm thương,“Nếu như cô thích hần,tôi xin cô hãy lấy tiền,rồi rời khỏi hần?”

“Tôi.”

“Nếu như cô không lấy,vậy chứng còn cô còn có ý quyến rũ hần?” Chung Uyển Nhi nhìn như dịu dàng nhưng khẩu khí như người gây sự.

“Không có! Tôi lấy.” Thiên Dạ lâm vào tuyệt cảnh.

“Vậy cảm ơn cô trước.”

Thiên Dạ buồn cười thì ra là thân thể cô đáng giá như vậy? Chính cô cũng không biết.

Cô ngay cả chút khí lực cũng không có, lòng của cô đã bị chung Uyển Nhi nói ra chuyện thực xoắn thành mảnh nhỏ.

Là cô quá ngây thơ sao? Cô kính dâng mình nhưng đổi lấy kết quả như thế?

Sự tồn tại của cô chỉ làm tăng thêm phiền phức cho hần thôi,cô thật là vô dụng !

Trong lòng vô cùng đau đớn.

“Mời Tiểu Dạ đến phòng làm việc một chuyến.” Hệ thống âm thanh khuếch đại truyền đến tiếng nói trầm thấp của Bách Lý Tuấn.

“Sao? Tổng giám đốc không biết Tiểu Dạ xin phép nghỉ sao?” Máy nữ thư ký líu ríu vội vàng dừng lại nói chuyện, cầm lấy ống nghe.“Tổng giám đốc, Tiểu Dạ hôm nay chưa đến phòng làm việc!”

“Chưa đến phòng làm việc?”

Bách Lý Tuấn hơi nhấn mạnh âm cuối chứng minh hần không biết Thiên Dạ nghỉ.“Ừ! Tiểu Dạ hôm nay không có tới, chúng ta cho là ngài biết thân thể cô ấy không khỏe.”

“Thật không?”

Bách Lý Tuấn dấy mắt chưa giải trừ nghi ngờ,điện thoại di động liền vang lên,nhìn mã số điện thoại, hần đề xuống khóa trò chuyện.“Tiểu Trần, Thiên Dạ tại sao?”

“Không biết!” Tài xế nghi ngờ nói: “Tới giờ tan lớp tiểu thư không có ra ngoài,tôi không biết cô ấy đi đâu, ở trường học vòng một vòng cũng không thấy cô ấy.”

“Hiện tại đã đến trưa?”

Sắp đến mười hai giờ, tìm không được Thiên Dạ hiện tại mới nói? Bách Lý Tuấn không vui theo biểu hiện tên kia hần đang suy nghĩ có cần đổi đi tài xế này hay không.

Đối với khẩu khí âm tình bất định kia hần cảm thấy sợ hãi, tài xế trả lời ngay: “Tiểu thư bình thường ra khóa rất đúng giờ,tôi còn riêng chạy đến nơi cô ấy học, trường học phòng ăn. Toàn bộ đi qua một lần, mới xác định không thấy cô ấy.”

“Cái gì? !”

“Đúng,không thấy tiểu thư,tôi còn gọi điện thoại về nhà hỏi Phúc thăm,biết được tiểu thư cũng không có tự mình về nhà.” Tài xế tiểu Trần báo cáo vô cùng cẩn kẽ, bởi vì hần gọi điện thoại về nhà hỏi thăm tin tức, thấy chuyện kỳ lạ mới lập tức báo cáo, nếu như Bách Lý Thiên Dạ bị bắt cóc, hần không muốn đeo lên lưng đeo tội không hoàn thành trách nhiệm.

“Được!Tôi biết rồi.” Bách Lý Tuấn nổi giận đùng đùng đề xuống khóa trò chuyện.

Ai tới nói cho hần biết xảy ra chuyện gì? Người đi nơi nào rồi?

“Cónhận được điện thoại yêu cầu tiền chuộc ?” Bách Lý Tuấn gọi điện thoại về nhà,giọng bật thốt lên đều là lo âu.

“Cái gì tiền chuộc ? Tuấn thiếu gia?” Dật bá hoàn toàn không cách nào chấp nhận được chuyện này.

“Bọn người bắt cóc Thiên Dạ có gọi điện yêu cầu đưa tiền chuộc không.” Nhịn xuống cơn tức, Bách Lý Tuấn đối với lão quản gia này không có biện pháp, hắn tận lực kiên nhẫn nói rõ.

“Làm sao có thể? Tuấn thiếu gia, ngài đừng nói giỡn. . . .”

Ngăn lại Dật bá tiếp tục nói chuyện, Bách Lý Tuấn lớn tiếng dọa người, “Không nói đùa! Tiểu Trần ở trường học đón không được người, không thấy Thiên Dạ.”

“Tự cô ta đi?” Dật bá trung khí mười phần, tinh thần vừa vụn.

“Đi đâu? Người nào đưa con bé đi?”

Không có lường trước có loại đáp án này, Bách Lý Tuấn cố gắng khắc chế tính tình hoàn toàn phát tiết, tức giận và lo lắng hắn đè nén cũng tan rã ở trước mặt Dật bá.

“Ai nha! Tuấn thiếu gia, ngài không thể dính vào con bé kia, mới tí tuổi! Thật vất vả đuổi được cô ta đi, ngài cần gì phải lo lắng con bé đi đâu. . . .”

“Các người bảo con bé đi! ?” Giọng hấn căng thẳng.

Có thể đoán được từ nhỏ đến lớn thấy hấn tức giận, Dật bá cố gắng phiến thanh, “Không có a. Tôi và lão thái bà nào có bản lãnh bảo cô ta đi? Là Chung tiểu thư nhìn không được cô ta quyến rũ ngài, cho nên đưa chi phiếu năm trăm vạn cho cô ấy, bảo cô ta đi.”

“Uyển Nhi lấy năm trăm vạn cho Thiên Dạ?” Bách Lý Tuấn nhịn không được bởi vì tức giận mà hét to âm cuối.

“Đúng! Thiên Dạ đã nhận.” Lão quản gia dùng sức gạt đầu, loại người nhận tiền không nhận người, vong ân phụ nghĩa, ân tương cừ báo nên để cô ta đi thôi!

Ngàn vạn không nên muốn cô ấy nữa!

“Con bé dám lấy?” Bách Lý Tuấn tức đến lập tức cắt điện thoại. Người nào cho phép cô làm như vậy? Người nào cho phép cô lấy số tiền kia? Vì năm trăm vạn bỏ công việc của cô, còn có bài vở và bài tập của cô?

Năm trăm vạn coi là cái gì? Tâm huyết hấn đặt trên người cô há lại bị năm trăm vạn đoạt lấy ?

Hắn tại sao nuôi ra loại phụ nữ thấy lợi quên nghĩa này? Lại là một lần phản bội, hơn nữa còn bị năm trăm vạn phản bội. trong lòng vô cùng đau đớn

Người nào cho cô ta làm như vậy? Người nào cho phép cô bắt cáo nhi biệt? Người nào cho?

Người nào! Người nào! Người nào!

... ..

“Chị hai. Chị hôm nay tại sao trở lại?”

Thiên Toàn vừa về tới chỗ ở, đã thấy chị hai Thiên Dạ được Bách Lý gia thu dưỡng ở phòng bếp nấu cơm tối, cao hứng được không nhịn được nhảy lên.

“Tại sao? Trở lại xem em không được sao?” Thiên Dạ miễn cưỡng kéo khóe miệng.

Thật ra thì cô căn bản không biết bước kế tiếp nên đi nơi nào? Với lại có nơi nào cần cô? Nghĩ đi nghĩ lại. Rồi khỏi trường, cô đã đến chỗ ở của em gái.

Nhưng Thiên Toàn cần cô sao?

“Nào có? Em cần cũng không được đây! Thật hy vọng chị hai ngày ngày đều ở trong nhà với em.” Thiên Toàn dính trên người Thiên Dạ, ôm vòng eo mảnh khảnh làm nũng.

Kể từ khi cha mẹ đều mất, chị hai được Bách Lý gia thu dưỡng, sau đó Thiên Toàn vẫn nhờ người nhà thân thích, cho đến khi tốt nghiệp mới chuyển ra khỏi nơi đó, bắt đầu vừa học vừa làm. Chỗ ở hiện tại của cô là

Thiên Dạ trả tiền mượn, bình thường ngoại trừ đọc sách, đi làm, thì chính là chờ Thiên Dạ vào ngày nghỉ lúc trở lại thăm cô. Cho nên không phải là ngày nghỉ có thể thấy Thiên Dạ, thật làm cho cô mừng rỡ nha!

“Thật không?” Thiên Dạ đem món ăn nóng quen thuộc đặt ở trong mâm.

“Đây là dĩ nhiên!”

Thiên Dạ dùng sức gật đầu, nụ cười vô cùng rực rỡ, có thể ở bữa ăn tối nhìn thấy chuyện cô là nằm mộng cũng không được. Đột nhiên một loại cảm giác khác thường nổi lên trong lòng, không phải xảy ra chuyện gì chứ, ‘Chị hai, chị ở đây Bách Lý gia có khỏe không?’

“Tại sao hỏi như thế?” Tránh né tầm mắt quan tâm của em gái, Thiên Dạ không biết nên nói như thế nào, với lại phải nói chuyện mình làm sao rời khỏi Bách Lý gia.

Cấp bách muốn giấu diếm tâm sự ở trong mắt em gái, tất cả đều rối loạn, cô nên nói như thế nào?

Ngẩng lên hai mắt, nụ cười trên mặt Thiên Dạ gần như muốn ngưng kết.

“Bởi vì.”

Lời của Thiên Toàn còn chưa nói hết, liền thấy ngoài cửa sổ một dáng người cao lớn. “A! Bách Lý tiên sinh cũng tới?”

Thiên Dạ kinh ngạc đưa mắt nhìn đường viên quen thuộc của Bách Lý Tuấn.

Cặp con người kia làm cho cô luân hãm, bất luận mặc vào quần áo gì đều không thể che dấu phách khí vương giả đặc biệt của hắn.

Tại sao chỉ mới rời hắn, cô đã cảm thấy đời người tang thương rồi?

“Chị hai! Chị hai!” Thiên Toàn không ngừng đẩy bả vai gầy yếu của Thiên Dạ.

“Ừ?”

Vừa quay đầu lại, nước mắt trong hốc mắt Thiên Dạ đã rơi xuống, vốn cho là lòng bình tĩnh lại nổi lên từng vòng rung động, muốn nở nụ cười quen thuộc nhưng không thể ra sức.

Cô nhớ hắn !

“Chị và Bách Lý tiên sinh cãi nhau?” Thiên Toàn nhìn ngơ ngác nhìn chị mình rơi nước mắt, cảm giác thật giống như thấy hình ảnh không nên thấy, lập tức xoay người, chạy đến mở cửa cho Bách Lý Tuấn.

“Tiểu Toàn.” Thiên Dạ muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

“Chào, Bách Lý tiên sinh.” Thiên Toàn hướng Bách Lý Tuấn vắn an.

“Tốt!” Bách Lý Tuấn nhàn nhạt gật đầu, cố gắng giấu diếm tức giận trong mắt, chẳng qua là nhìn Thiên Dạ, hắn không thể xác định tâm tình của mình có thể thất khống giống như trước không.

“Tổng giám đốc.”

“Con hôm nay vô cớ bỏ việc làm ở công ty, còn nhớ rõ xưng hô thế này sao?” Con người của Bách Lý Tuấn lóe lên lạnh nhạt.

“Tôi.”

“Con tại sao không nghe lời của ta?”

Thiên Dạ không nói, cúi đầu xoắn ngón tay.

“Con thiếu ta một lý do, giải thích con tại sao rời khỏi Bách Lý gia, bỗng nhiên rời chức trách, ta hi vọng con có thể khai báo rõ ràng.”

“Sao?” Thiên Toàn nghe nói như thế, kinh ngạc trừng to mắt.

“Chúng ta có thể đi ra ngoài nói không?” Không muốn để cho em gái kinh nghiệm sống chưa nhiều biết mình gây tội trong tình cảm.

Đối mặt Chung Uyển Nhi,Thiên Dạ thiếu hụt lý do đúng lý hợp tình,thừa nhận cô yêu Bách Lý Tuấn!

Cô chỉ có thể rời xa.

Mang tình yêu nhỏ bé bị tàn phá rồi xa, không người nào nhìn thấy góc một mình lau nước mắt,Thiên Dạ hiểu mình căn bản không thể rời bỏ danh nghĩa người đàn ông kia là bố cô.

Nhưng cô lại không thể không đi!

Thời gian rời khỏi Bách Lý Tuấn không tới hai mươi bốn giờ, liền gặp được hân lập tức xuất hiện ở trước mặt của mình. Thiên Dạ cảm giác cũng rất phức tạp.

Hắn vẫn còn tình cảm đối với cô!

Khóe môi Bách Lý Tuấn vung lên nụ cười khinh miệt , “Hi vọng con có thể có thể nói rõ vì sao nhận lấy năm trăm vạn chi phiếu.”

Thiên Dạ phát hiện lời của bố nuôi. Muốn thế nào mới có thể làm cho nam nhân thật sâu nhớ được, cả đời sẽ không quên?

Mười năm trước, một phụ nữ phản bội trong hôn nhân làm cho Bách Lý Tuấn dạo chơi nhân gian,đến nay cũng không tái hôn, nếu như cô cũng phản bội hắn?

Hắn có thể hay không hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thế muốn trói chặt cô cả đời?

Thiên Dạ không dám yêu cầu xa vời hắn yêu mình, nhưng nếu là hận? Muốn bao nhiêu hận ý mới có thể để cho hắn muốn giữ cô ở bên người?

Nắm chắc quả đấm,cô không muốn rời khỏi hắn.

Tất cả mọi người nhận định cô sẽ phá hư danh dự bố nuôi, không có tư cách ở lại bên cạnh hắn, nhưng nếu như hắn muốn cô ở lại? Nếu như hắn đưa cô về nhà thì sao?

Vậy thì không có ai có thể nói tới? Trong đầu Thiên Dạ hiện lên ngàn vạn ý nghĩ.

Cô chỉ biết mình tuyệt đối muốn đi theo bên cạnh hắn!

Trong lòng có ý nghĩ chắc chắn,Thiên Dạ rốt cục nở nụ cười quen có, đem tạp dề thắt ở ngang hông lấy ra, nhìn em gái lộ ra vẻ mặt đắc chí hài lòng .“Em không cần lo lắng,chị không sao! ”

“Dạ!”

Thiên Toàn không biết trong lòng chị hai bách chuyển thiên hồi, nhưng đã thấy thần thái tự tin trong mắt, rốt cục yên tâm, yên lòng gặt đầu.

Cô không rõ hai người nói chuyện tại sao phải nhắc đến năm trăm vạn chi phiếu? Cô cũng không hiểu chị hai tại sao phải đột nhiên chạy tới thăm cô, các cô mới ở chung với nhau mấy phút đồng hồ, còn tới chưa kịp tâm sự,chị hai lại bị người Bách Lý gia mang đi.

Mà cô tựa hồ không quyền lợi nói gì .

Mặc dù đàn ông họ Bách Lý luôn có dáng vẻ bí hiểm, nhưng hắn đã giúp các cô không ít,Thiên Toàn không muốn nghĩ hắn thành người xấu, thấy chị hai vừa thấy được hắn tự cao hống như vậy, hắn chắc sẽ không khi dễ chị hai đâu.

Thiên Toàn biết điều nhận lấy tạp dề, dùng sức dặn dò: “Xong phải trở lại!”

“Biết rồi.”

“Không thể gạt em.” Thiên Toàn xé cổ họng hét to với Thiên Dạ đứng ở cửa .

Thiên Dạ đột nhiên xoay người, “Cái này giữ lại.”

“Ừ?”

“Em phải biết điều một chút nhé.” Mặc kệ ánh mắt khó hiểu của Thiên Dạ,Thiên Dạ lập tức khép lại cửa đi theo Bách Lý Tuấn rời đi.

Hai người đó đi xa, Thiên Toàn mới mở tờ giấy Thiên Dạ đưa, đó là ——
Một tờ chi phiếu năm trăm vạn!

8. Chương 8

Gió đêm từ cửa sổ rót vào, sương khói từ đầu ngón tay Bách Lý Tuấn tản ra .

Sau khi từ chỗ Thiên Toàn rời đi, hai người ngồi ở bên trong xe, ai cũng không mở miệng nói chuyện, mặc cho yên lặng bao phủ hơi thở bọn họ .

Thiên Dạ nhìn đèn đường mờ màu vàng.

Ngồi ở bên cạnh người yêu nhưng cô cảm thấy vô cùng tịch mịch, bởi vì thái độ hắt lạnh lòng làm cho cô bị thương. Đơn giản là cô thừa nhận yêu hắn, nên phải chịu được đối xử bất bình đẳng như vậy?

Làm người thật là cô quạnh !

Rõ ràng người yêu sâu đậm đang ở nơi chỉ cần đưa tay ra có thể đụng, nhưng bởi vì quy tắc xã hội, mà không cách nào rút ngắn khoảng cách giữa hai người .

“Tại sao phải lấy chi phiếu đó? Tiền ta đưa con không đủ dùng sao?” Lái xe trong thành phố cả một buổi tối, Bách Lý Tuấn cuối cùng chạy lên núi.

Mở ra mui xe, để cho gió đêm mát lạnh trong không gian thổi vào.

Bách Lý Tuấn cần rõ ràng tự hỏi ,tránh khỏi tâm tình mất đi khống chế, mặc dù hắn biết lửa giận đang thiêu đốt trong lồng ngực nhưng hắn cố gắng đè nén đi.

“Đủ! Nhưng con muốn thêm một khoản.” Thiên Dạ nắm chắc mép váy, trợn to con ngươi sáng ngời đưa mắt nhìn bố nuôi, người mà cô yêu.

Cho dù cô trả lời như vậy chọc giận hắn!

Cho dù biết nói như vậy sẽ làm mình rơi vào tình cảnh không trở lại được !

Cho dù cô biết hắn muốn nàng nói gì đó chỉ là đáp án hình thức, cô cũng sẽ không biết điều một chút làm theo, bởi vì lòng của cô như con bướm bướm thích bay tới ánh sáng, biết rõ kết cục có thể biến thành tro bụi, cô cũng sẽ đi tới.

Bởi vì tình yêu cấm kỵ đã làm cho cô không đường về.....

“Tại sao muốn khoản tiền kia?” Bách Lý Tuấn không thể tin, cô lại vì năm trăm vạn vứt bỏ hắn?

“Con muốn mua nhà cho em gái.”

“Con.”

“Chung tiểu thư tốt bụng cho con cơ hội thực hiện mơ ước ,con liền nhận! Dù sao.” Khóe miệng cô lộ ra nụ cười như trước, chẳng qua đáy mắt có chút tang thương không muốn người biết, “Con cũng e ngại bố và Chung Tiểu thư, mặc dù chúng ta không có quan hệ huyết thống, nhưng trong giấy căn cước. Chúng ta vẫn là bố con.”

“Câm miệng! Con đã biết trên danh nghĩa là con gái của ta thì nên nghe lời của ta! Ta cho con đi chưa?” Bách Lý Tuấn bởi vì tức giận mà lộ cả gân xanh.

“Con vì muốn tốt ọi người.”

“Nhóc con như con lại dám tự chủ trương? Ta nuôi con, dạy con lễ nghi chính là để con học cách ngỗ nghịch ta sao?”

“Thiên Dạ không dám!” Nhìn sắc mặt Bách Lý Tuấn xanh mét,Thiên Dạ lập tức cúi đầu sám hối.

Đây là cô từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên như thế nói chuyện với hắn,mặc dù lòng tràn đầy run rẩy,cô vẫn muốn nói, bởi vì cô chỉ còn cơ hội này —— có thể quang minh chính đại cùng hắn ở chung một chỗ!

Chỉ cần hắn cưỡng chế ra lệnh,cô tuyệt đối sẽ không rời khỏi hắn.

“Con không dám là tốt nhất! Ta không cho phép con rời đi,con cũng đừng nghĩ đi.” Bách Lý Tuấn đưa tay ôm Thiên Dạ, “Ta sẽ không để cho con đi !”

“VẬY Chung tiểu thư.” Thiên Dạ vung lên nụ cười chột dạ , “Cô ấy nói con ở bên cạnh bố sẽ cản trở.”

“Cho nên năm trăm vạn con lấy hay không lấy?”

“Con.”

Mặc dù vợ trước tự mình thay mặt để cho Bách Lý Tuấn cảm thấy hết sức không vui,nhưng tra biết ý nghĩ Thiên Dạ, càng làm cho hắn bất mãn. Thì ra là hắn dụng tâm đối với cô chỉ trị giá năm trăm vạn?Cô lúc trước nguyện ý hứa hẹn đem mạng cho hắn, chỉ trị giá bao nhiêu đây.

Vì sự tình xảy ra ngoài dự liệu của hắn? Hắn không thể nắm cô trong tay sao?

Nổi đau bị phản bội làm cho Bách Lý Tuấn huyết mạch sôi trào, hắn thống hận loại cảm giác bất lực này. Hắn một tay nắm cổ tay cô, hơi thở lạnh lùng xông thẳng lên mặt Thiên Dạ.

“Ta ghét nhất người khác nói láo với ta!” Hắn nhìn chăm chú vào con người trong suốt, lực đạo mạnh đến có thể bóp nát xương tay cô, “Con lúc vào Bách Lý gia đã hứa hẹn gì?”

“Con.” Đau đớn cơ hồ khiến nước mắt Thiên Dạ bỏ nhào xuống dưới.

“Cho ta những lý do khác! Cho ta một lý do có thể tha thứ cho con.” Hắn ghét nhất bị phản bội.

Bách Lý Tuấn nhớ tới đau đớn này giống như đã từng quen biết , mười năm trước Chung Uyển Nhi ở trên giường cùng người đàn ông khác bữa bãi quay cuồng xuất hiện diễn lại trong đầu.

Trí nhớ làm hắn đau lòng như cắt

“Bách Lý tiên sinh.”Ánh mắt Thiên Dạ lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn,cô không bao giờ ... nữa nguyện ý gọi hắn là“Ba ba” u, cho dù là xưng hô mới lạ làm cô an lòng, mạng của cô là của hắn, đây là hứa hẹn.

Nhưng cô tự chọn phương thức thực hiện!

“Đáng chết!” Nghe xưng hô xa lạ , lửa giận trong lồng ngực Bách Lý Tuấn thiêu đốt rừng rực hơn,cô lại dám lập tức vạch rõ giới hạn với hắn?

Thật là thật là quá đáng! Hắn đối với cô tốt , hắn quan tâm cô ,cô cư lại hồi báo hắn như thế? Khoản này đau triệt tâm phổi,coi hắn là ai?Quả nhiên phụ nữ trên đời này đều ngang bằng món hàng,biết người đàn ông khác sau đó lập tức“Phản bội” ! Đây chính các cô hồi báo đối với tình yêu sao ?

Không! Tuyệt đối không phải là tình yêu! Hắn làm sao có thể yêu con nhóc này? Cô chỉ là một món đồ chơi ta cần cứ lấy mà thôi,hắn không cho phép cô đi,cô không thể đi!

Bách Lý Tuấn không có buông tay, không ngừng tăng thêm lực đạo để cho Thiên Dạ cắn chặt đôi môi phẫm huyết sắc, nhưng cô không có cầu xin tha thứ, chẳng qua đau đến ngồi phịch ở chỗ ngồi.

“Hừ!” Hất ra bàn tay to, hắn nhìn lòng bàn tay nổi lên đốm tươi,lại nhìn đáng vẻ Thiên Dạ, đáy mắt của hắn lóe lên hỗn loạn, thậm chí mình suy nghĩ gì cũng không rõ .

Không nghĩ tới bọn họ lại đi tới bước này? Hắn phải dựa vào sức lực đàn ông áp chế cô.

“Ngài có khỏe không?” Nghe được hơi thở gấp rút của Bách Lý Tuấn,Thiên Dạ căn bản quên mất mình đau là do hắn làm ,ngược lại thật tình khẩn cầu nhìn hắn, “Ngài không nên cho tức giận.con.” Lời hứa hẹn gần nhau cả đời cô sắp bật thốt lên.

Nhưng nghĩ đến ánh mắt bài xích vợ chồng quản gia, lời định nói lập tức nuốt trở về.

“Con,cái nha đầu chết tiệt này!” Bách Lý Tuần lần đầu bị cô chọc tức đến nói không ra lời, khi hắn thấy da thịt trắng nõn phiem thâm tím , hắn cho là mình thấy một ngọn lửa xinh đẹp tự mình thiêu đốt trong đêm tối.

Hung hăng thiêu đốt cảm xúc đen tối của hắn, hòa tan cuộc sống lãnh khốc của hắn.

Ngọn lửa lửa cháy lan ra đồng cỏ!

Lửa lòng xâm lấn lý trí hắn, không hề để ý tới trong không khí nhộn nhạo ,Bách Lý Tuần đột nhiên một phen ôm lưng Thiên Dạ, đôi môi không có lý do gì dán lên môi mềm của cô, dùng sức mút nước miếng trong miệng cô .

“A!” Trong đầu một mảnh hỗn loạn, đường cong cô có lỗi có lôm dăn chắc ở trong lồng ngực cường tráng hắn, cho dù trải qua vô tận vui thích, ở nơi này thời khắc, nàng còn sót lại lý trí vẫn bị nộ hôn nóng bỏng đánh vỡ.

Kim lòng không đậu ôm cổ của hắn ,cô nhiệt liệt đáp lại nộ hôn nóng bỏng kia.

Trải qua cảm giác phản bội kích thích thần kinh của Thiên Dạ, cho dù xã hội không chấp nhận,tình yêu của cô đối với hắn đã lên men.

Cô không đường thối lui.

Cô dùng toàn bộ tánh mạng yêu người đàn ông này!

“Con yêu thích ta đối với con như vậy sao?” Trong lời nói của Bách Lý Tuần mang theo nụ cười khinh miệt , hắn biết tất cả phụ nữ tới giờ khắc này cũng đều giống nhau .Một đôi bàn tay to dừng lại ở trên bộ ngực đầy đặn , chậm chạp trêu chọc vuốt ve, cũng không vội vã muốn đi vào.

“Ừ.”

Người đàn ông này từ năm cô mười tuổi đã chiếm cứ tầm mắt cô,không tự chủ được chạy theo sức quyến rũ của hắn.

“Con thích là tốt rồi.” Cởi cúc áo mỹ nhân, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa nụ hoa của cô, làm cho thân thể nhạy cảm chợt dựng lên một trận run rẩy.

Nụ hoa nở nang theo Bách Lý Tuần gầy trở nên cứng rắn.

“Sẽ bị người ta thấy.” Gió đêm chậm rãi từ bên cạnh len vào,Thiên Dạ cảm thụ được trong không khí lạnh như băng,nhưng đôi môi hắn lại nóng bỏng ngậm nụ hoa của cô, dùng sức mút làm cho cô không chế không được thở dốc, bật ra trong bầu trời tối đen.

“Có quan hệ sao?” Nhàn nhạt hỏi thăm,một tay khác của ả kéo dài nhũ phong nhu niết, không ngừng dè ép thưởng thức.

Thiên Dạ đã hoàn toàn sa vào khi hắn tán tỉnh.

“A.”

“Con thật là kích động !” Nhẹ giọng mỉm cười,Bách Lý Tuần đem nửa người dưới trướng đau dán lên trên đùi cô cọ sát lẫn nhau.

“Không nên ở chỗ này.”

Thiên Dạ dè thấp tiếng nói kháng nghị, hai tay cầm chặt lấy vai hắn, trong miệng không ngừng phát ra than nhẹ,cô đã bị hắn trêu chọc sắp nổi điên.

“Không nên ở chỗ này,vậy muốn ở đâu?”

“A.”

“Con nói lớn tiếng một chút! Lớn như vậy mới biết được con cần ta đến cỡ nào.” Không để ý tới cô kháng nghị, Bách Lý Tuấn kéo lấy Thiên Dạ, hai người đứng ở trên ghế lái, để hai tay cô vịn mui xe, ở trong đêm tối hôn da thịt non mịn của cô, lưu lại mỗi một dấu vết vuốt ve .

Mùa đông đến nhanh, gió đêm gào thét thổi, trên trời có một ngôi sao lóe ánh sáng nhạt.

Dục hỏa thật giống như bị gió lạnh cuồng loạn lạnh cổ vũ, lửa cháy từ từ lan ra đồng cỏ, “A a a.” Ảnh ngược thân thể động lòng người của Thiên Dạ hiện lên trên cửa sổ xe , đường cong hoàn mỹ làm cho người hoài niệm.

“Con thật là quá mê người, Tiểu Dạ, ta dạy dỗ con thành nhạy cảm như vậy, làm sao có thể để con cho người đàn ông khác hưởng dụng?”

“Con không có.”

Trên mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn, Bách Lý Tuấn không đợi người nọ biện hộ, nâng lên miệng cô, hai ngón tay tiến vào dừng đạo chặc hẹp nóng bỏng, qua lại vuốt ve cho đến mặt nước chảy ra.

“Ack.” Thiên Dạ một tay đỡ mui xe, một tay kia che miệng lại ngăn cản tiếng rên rỉ phóng đảng của mình, nhẹ giọng nói: “Người bên ngoài sẽ thấy.”

“Bọn họ không có máy lỗ kim, con cần gì phải để ý có người nhìn? Dù sao con cần ta như vậy, ta dừng lại con chịu được sao?” Ngôn ngữ khinh miệt không ngừng ô nhục người phụ nữ trong lòng hắn, hận cô bạc tình, trách cô phản bội.

Hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô!

“Không nên nói như vậy.” Nước mắt khổ sở không ngừng chảy xuống, cô vô lực chống đỡ tất cả hắn nhận định.

“Con cần gì giả bộ đáng thương như vậy? Con cho rằng người khổ sở chỉ có một mình con sao?” Bách Lý Tuấn nâng cằm dưới của cô lên, nụ hôn của hắn mạnh mẽ chảy xuống trên cổ trắng nõn, một tay kia lần nữa nâng ông cô, đem dục vọng to lớn mình gồng gượng vọt vào khe hẹp nóng bỏng trong cơ thể cô.

“A.”

Về mặt Thiên Dạ thống khổ hỗn loạn, tha thiết mơ ước người yêu đang tiến vào trong cơ thể cô, hoàn toàn đoạt lấy cô.

Trong lúc hắn kịch liệt luật động, cô không có cách nào suy tư.

“Trở về! Trở về với ta!” Toàn bộ yêu cầu của Bách Lý Tuấn hóa thành hơi nóng, tiến vào thân thể cô, in dấu ấn thật sâu ở trong cơ thể cô.

Đắm chìm trong sắc trời đêm tối cuối mùa mưa, hành động cuồng liệt đoạt lấy của hắn khiến cho cô sợ hãi trước nay chưa có.

Thiên Dạ không rõ mình thương tổn hắn bao sâu

Nhưng cô nguyện ý dùng một đời vô tận thâm tình tới hoàn lại lần phản bội này! Chỉ cần hắn tha thứ cô, để cho cô về sống ở Bách Lý gia.

“Được.”

Thiên Dạ bị kịch liệt tứ chi dây dưa nổ tan, hoàn toàn không cách nào suy tư bình thường, chỉ có thể phóng túng theo bản năng đáp lại, cũng theo hắn động dục không ngừng đong đưa. Cô nhắm lại mắt, sợ rung động không ngừng khuếch tán ở trong lòng. Sợ có người gặp đáng về phóng đảng này của cô.

Từ nhỏ, thầy giáo lễ nghi cũng nhắc tới không thể cùng phái nam phóng đảng thành , huống chi nam nhân này là “bố” cô!

Nhưng cô không cách nào khắc chế dục vọng của mình, cho nên càng làm cô sợ chính là —— cô sa vào.

“Sớm nghe lời như vậy không phải không có chuyện gì rồi sao?” Cứng rắn của Bách Lý Tuấn dừng lại động đây ,nụ cười hiện lên trên gương mặt tuần tú âm tình bất định.“Con hi vọng ta yêu thương con nhiều hơn sao?”

Hắn lập tức làm động tác chuẩn bị rút ra .

“Không nên!” Hai tay cô bắt được cánh tay hắn, kinh thanh la lên.

“Con cần ta như vậy, có tư cách gì nhận lấy tấm chi phiếu kia? Thật là không tự lượng sức.” Nâng chân thon dài người nọ lên, hắn nhất cổ tác khí đâm vào càng sâu, chạy nước rút.

“A!”

Mồ hôi giọt giọt từ trán rơi xuống,dục vọng cứng rắn không ngừng ở trong cơ thể cô qua lại luật động,cô thân bất do kỷ phát ra từng tiếng kêu không thể ức chế ,rên rỉ phóng túng quanh quẩn ở dưới bầu trời đêm.

“Mạng. Trả lại cho ta sao?” Trong khi kích tình, Bách Lý Tuấn không quên thu hồi hứa hẹn cô ưng thuận .

“Dĩ nhiên! Bách Lý tiên sinh. con sẽ cùng ngài.”

“Ta muốn con gọi ta là bố !” Cự tuyệt xưng hô xa lạ , hắn muốn cô trong ngoài đều phục tùng, cho dù xã hội không chấp nhận.

“Bố.” Thiên Dạ khó khăn đáp lại.

Được rồi! Cô toàn bộ theo hắn.

“Nếu như con từ đầu tới đuôi cũng ngoan như vậy, ta sao lại bạc đãi con?” Bách Lý Tuấn không ngừng lăng nhục bí huyết, để cho cô gái phía dưới ném hoàn toàn vui thích.

Bởi vì quá mức tập trung, bọn họ cũng không phát hiện thật sự có đôi mắt sắc bén, từ mới bắt đầu đã nhìn chăm chú vào nơi này phát sinh chuyện gì, hơn nữa trầm mặc thu lại dáng vẻ nam nữ đã ngoại phóng túng .

“Bảo bối, còn cần không?”

“Muốn.”

“Con nói nhỏ như vậy, hắn là không muốn sao?”

“Không! Con vĩnh viễn nếu không đủ a.” Thiên Dạ bỏ qua tất cả ngưng ngừng, hướng người đàn ông của cô buồn bã cầu xin.

“Con yêu ta sao? Tiểu Dạ?”

“Đúng! Con yêu bố.” Không thể che dấu tình cảm mệnh mông trong lòng,Thiên Dạ rốt cục nói ra bản thân thích bố nuôi.

Người đàn ông ngồi trên bụi cỏ không dám tin nhìn cô gái đó.

Tại sao có thể như vậy? Trời đất cũng điên cuồng sao? Lão Thiên tại sao có cho phép chuyện như vậy xảy ra? Tại sao bọn họ như đúng lý hợp tình ôm nhau? Tại sao có thể như vậy?

Tại sao a ——

Dưới chân núi ánh đèn rực rỡ,bầu trời vô tận phẳng phát chỉ còn tiếng côn trùng kêu hát, tiếng rên rỉ hỗn loạn của bọn họ .

Tất cả cảm ký cũng bị thở dốc bao phủ, ngập đầu.

“Chị hai,chị xác định còn muốn gả cho Bách Lý Tuấn?”

Em trai Chung Uyển Nhi —— Chuông Uyển Kinh cầm cái túi đi vào phòng thiết kế của Chung Uyển Nhi, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm chị hai.

“Tại sao? Em trước đó không phải nói hắn tốt?” Ngắc đầu,Chung Uyển Nhi kinh ngạc nhìn em trai.

“Đó là lúc trước!”

Chung Uyển Kinh hừ hừ tức giận ngồi ở trên ghế sa lon, nhấm lại mí mắt mệt mỏi. Nhìn một buổi tối hai người quẩn rũ lẫn nhau, hần mệt chết đi, sớm biết sẽ không đồng ý với chị hai theo dõi cuộc sống riêng của Bách Lý Tuấn.

“Tại sao? Em phát hiện cái gì?” Để cây viết trong tay xuống, Chung Uyển Nhi đi đến bên cạnh em trai, lấy ánh mắt trêu tức nhìn.

“Khẩu khí của chị trái ngược như đã biết xảy ra chuyện gì?” Làm thám tử tư mười năm, trực giác Chung Uyển Kinh cũng không phải là giả.

“Nào có chuyện gì?”

“Chị tạm thời...!” Nhìn dáng vẻ chị mình bình tĩnh, Chung Uyển Kinh đầu chống đỡ sắp nổ tung, táo bạo chỉ trích, “Chị có biết hay không em nhìn bọn họ triển miên cả buổi tối? Hơn nữa còn trên chân núi? Nếu chị nói sớm một chút, em lúc đầu còn có thể mang chăn bông đi theo dõi.”

“Chị nào biết bọn họ chạy lên núi?” Không đợi em trai đáp lời, Chung Uyển Nhi vươn tay: “Em đưa cuốn băng đây?”

Chung Uyển Kinh tức giận mà đem túi giấy đai giao cho chị mình, tận tình khuyên bảo, “Trên đời này đàn ông còn nhiều mà, chị không cần thiết phải tìm hần?”

“Không được!”

“Vây” Chung Uyển Kinh nhìn vẻ mặt Chung Uyển Nhi khẳng định, lại càng không hiểu rõ dụng ý chị muốn hần theo dõi Bách Lý Tuấn làm gì.

“Chị cần Tuấn vô điều kiện trợ giúp, nếu không phòng làm việc sắp chống đỡ không nổi nữa.” Chung Uyển Nhi thoải mái chỉ chỉ bên ngoài.

Chung Uyển Kinh nhìn bên ngoài phòng làm việc nhà thiết kế và tiểu muội pha trà lui tới, sau đó lại nhìn trở về trên bàn làm việc le que không có mấy văn kiện, hần đột nhiên hiểu: “Cần gì phải gượng chống? Sự nghiệp đối với chị không trọng yếu! Bố chỉ muốn tái hôn.”

“Đối với chị chuyện này không quan trọng! Nhưng Tuấn có thể giúp chị.”

“Chị.”

“Nếu như không có con nhóc kia, hần sẽ giống như mười năm trước giống nhau yêu chị, cho nên chị chỉ muốn đuổi cô bé không tự lượng sức kia đi là được rồi.” Chung Uyển Nhi lộ ra nụ cười tự tin, “Tuấn vốn là của chị, cô bé kia bất quá là thể thân của chị, chị muốn người đàn ông của mình đó là chuyện tất nhiên!”

“Nhưng mà hần.”

“Em yên tâm đi, cô bé kia chẳng qua là con nuôi của hần, không có gì em không nên nghĩ quá nhiều!” Chung Uyển Nhi mỉm cười nói. Cô vốn tưởng chỉ cần một tờ chi phiếu có thể đuổi đi tình địch, dù sao cô có người làm chứng, nếu như cô bé bị hần mang về, Bách Lý Tuấn sẽ lấy tiền đưa cô.

Cho nên phần này, cô không tính là lỗ vốn!

Nhưng trải qua chuyện như vậy, Bách Lý Tuấn có phải cho là Thiên Dạ “Yêu” hần, đối với cô đã kích thích hình tượng tiểu tình địch trong lòng hần cũng coi như có ích.

Chung Uyển Nhi tin tưởng Tuấn sẽ trở lại bên người cô. Lúc này cô sẽ không dễ dàng dả thương tim của hần. Bọn họ nhất định có thể thiên trường địa cửu.

“Chị hai.” Nhìn quyết tâm trong mắt Chung Uyển Nhi, Chung Uyển Kinh biết mình nói cái gì nữa cũng vô ích. Nếu như sớm biết như thế, vậy lúc trước đừng làm?

Nhưng hần không tin cách mười năm, Bách Lý Tuấn còn có thể như năm đó yêu chị hai của hần.

Người — luôn thay thay đổi!

Nhìn hai người bọn họ một đêm,hắn xác định bọn họ cũng không có phát hiện hắn đang chụp,bọn họ làm sự việc kia hoàn toàn quên mình? Bọn họ rất tập trung? Đây là không phải biểu thị bọn họ rất coi trọng đối phương? Nếu tình cảm trái với luân thường đích thực, vậy chị hai còn tràn đầy lòng tin sao?

Ánh mắt Chuông Uyển Kinh phức tạp nhìn chị mình, không nói thêm gì nữa.

Để cho thời gian làm sáng tỏ cái gì gọi là chân tướng sao.

9. Chương 9

“Em đưa chi phiếu năm trăm vạn cho Tiểu Dạ làm gì?”

Chung Uyển Nhi một bước vào phòng làm việc,sắc mặt Bách Lý Tuấn lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn lãnh mạc hồi .

“Em.” Ánh mắt vô tội nhìn về gương mặt tuấn tú.

“Lấy lại đi!”

Đề nén tràn đầy tức giận,Bách Lý Tuấn ghét phụ nữ tự chủ trương,cho dù ngay cả gương mặt trước mắt này cũng không ngoại lệ.

Một đôi mắt to sáng ngời nhìn người đàn ông quen thuộc ,cô khó khăn quay đầu,đứng dậy muốn bước ra cửa.

Nhưng mà nước mắt to như hạt đậu cũng không chịu thua kém từ trong hốc mắt chảy ra. Dù nói thế nào cũng muốn tốt cho hắn,hắn tại sao có thể như vậy.

” Uyển Nhi,em làm gì?” Bách Lý Tuấn một phen từ phía sau ôm lấy Chung Uyển Nhi, không để cho cô rời đi.

Không cần nhìn cũng biết Cô ấy đỏ mắt!

Bách Lý Tuấn biết tính tình người đẹp dịu dàng. Bọn họ từng nổi danh là Kim Đồng Ngọc Nữ trong giới xã giao,làm sao có thể có không biết tính tình lẫn nhau ?

“Coi như em xen vào việc của người khác.” Chung Uyển Nhi thuận thế tựa vào lồng ngực dày của Bách Lý Tuấn, khóc thút thít .

Không nghĩ tới hắn lại vì một cô bé trách cứ cô? Trong lòng Chung Uyển Nhi có nhiều ủy khuất, nhiều ủy khuất nước mắt rơi nhiều hơn.

“Uyển Nhi,em đừng khóc !” Thấy người yêu cũ rơi lệ,Bách Lý Tuấn sợ đến tay chân loạn,hắn là trách cô không sai, nhưng nhìn cô khổ sở tim của hắn hãy cũng lơ lửng, hắn biết hắn khó có thể kháng cự chính là. dung nhan này.

“Hu hu.” Càng nghĩ càng không cam lòng, nước mắt Chuông Uyển Nhi rơi mãnh liệt.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc! Cà phê của ngài đã tới.”

Đúng lúc Thiên Dạ bưng cà phê thơm ngào ngạt vào cửa, liền bắt gặp được bố nuôi ôm người phụ nữ đó.

Cô chỉ ngây ngốc địa xử ở cửa, biết rõ nên lập tức rời đi nhưng chân giống như mọc rễ, không thể động đậy.

Cô không biết hắn cũng biết an ủi phụ nữ.

Thường ngày con người hắn lạnh lùng sắc bén khó có thể nhìn thấy dịu dàng? Tự chỉ một vì một phụ nữ nước mắt?

Lòng của cô thoáng chốc đau như dao cắt! Hắn quả nhiên còn yêu Chung Uyển Nhi.

“Đặt tại trên bàn rồi đi ra.” Nhàn nhạt liếc cô một cái, Bách Lý Tuấn ra lệnh trực khách.

Hắn thấy tay Thiên Dạ đang run rẩy, nhưng khoe miệng hắn trong nháy mắt vung lên nụ cười ác ý, khó xử là tự cô tìm.

Là cô nhận lấy chi phiếu do Uyển Nhi đưa trước!

Nếu loại tình yêu dùng trên bàn cân, vậy hắn cần gì thương tiếc? Quay đầu lại cho cô thêm tiền, cô tự nhiên biết điều nghe lời thôi.

“Dạ!” Cảm nhận được toàn thân Bách Lý Tuấn phát ra lạnh nhạt, Thiên Dạ hoảng hốt để xuống cà phê, chặt vật xoay người rời đi. Nơi này đã không có nơi để cô dung thân.

Thiên Dạ nhìn người đàn bà kia ôm chặt người đàn ông cô yêu, mà người đàn ông cô yêu cũng dùng toàn bộ tinh thần che chở người đàn bà kia!

Cô chỉ là một trong những người đứng xem thôi!

Ban đầu hy vọng xa vời cô danh chánh ngôn thuận được đưa về Bách Lý gia, để ọi người không lời nào để nói, không phải là lấy danh nghĩa bị bố nuôi bắt buộc mang về ? Vốn cô chỉ hy vọng có thể theo khi hắn bên cạnh, cô đã hài lòng a!

Nhưng hiện tại tại sao.

Tại sao cô đột nhiên cảm giác lòng mình lạnh rét? Cô hèn mọn yêu người đàn ông này, hắn rốt cuộc biết không? Hắn có yêu cô một chút không?

Thiên Dạ lẩm bẩm hỏi ra miệng.

“Tuấn, về đến nhà cũng đem tâm tư đặt vào công việc sao!”

Chung Uyển Nhi bưng Hồng Trà đi vào thư phòng Bách Lý Tuấn, đã thấy hắn ngồi ở trước bàn đọc sách sử dụng Computer, xem ra hắn còn bận.. Công việc.

“Có chuyện gì sao?” Bách Lý Tuấn tập trung vào công việc đột nhiên ngẩng đầu.

Thiên Dạ yên lặng đứng bên cạnh phân loại nội dung bản fax, sau đó gấp đặt cùng nhau, hoàn toàn không có nhìn Chung Uyển Nhi một cái.

“Phải có chuyện mới tìm anh thương lượng sao!”

“À.” Bách Lý Tuấn vuốt ve cái trán, thuận tay đem văn kiện bên cạnh đưa vào tập hồ sơ. “Có chuyện gì cứ nói đi! Anh cần đấy nhanh tốc độ.”

“Ba ba tìm anh ăn cơm, hỏi anh lúc nào rảnh rồi?”

“Cha em tìm anh?” Bách Lý Tuấn kinh ngạc nhướn lông mày, nhưng thấy Chuông Uyển Nhi lấy dáng vẻ vui mừng nhướn mày nhìn mình, lại liếc thấy Thiên Dạ bên cạnh sắc mặt trắng bệch, hắn không khỏi cười, “Làm sao? Ông ấy cũng không phải chưa nhìn qua dáng vẻ con rồi!”

“Tuấn, anh tại sao hư hỏng như vậy?” Chung Uyển Nhi hờn dỗi nhìn hắn một cái.

“Anh hôm nay mới bị em nói hư sao?” Liếc cô một cái, hắn tuấn lãng tiếng cười lập tức tràn đầy cả gian phòng, quay đầu nhìn về Thiên Dạ, “Con giúp ta xem ngày nào rảnh rồi?”

“Dạ.”

Máy móc đáp lại, Thiên Dạ hít một hơi, lập tức lấy lịch làm việc ra lật xem, cô không có chú ý tới tay mình khẽ run rẩy: “Thứ ba buổi tối không có sắp xếp hành trình.”

“Em xem thứ ba rảnh không?” Bách Lý Tuấn nhìn về phía Chuông Uyển Nhi.

“Dĩ nhiên được, em trở về nói với bố.”

Tiếng nói mềm mại vui sướng nhún nhủ, Chung Uyển Nhi cười không ngớt khẽ chạm xuống trán hắn, xoay người rời đi.

Nhìn Bách Lý Tuấn đối với một phụ nữ khác sủng nịch về mặt bộc lộ trong lòng, trong lòng Thiên Dạ khổ sở tư vị khó hình dung.

Cô muốn vứt đi nỗi khổ không thể tả trong lòng, nhưng thật giống như làm sao cũng không ngăn cản được nó lan tràn trong lòng, chỉ có thể để đau lòng khuếch tán.

Cô muốn ngăn cản loại tình cảm này, nhưng vẫn là khắc chế không được truy tìm ánh mắt của Bách Lý Tuấn, cô rất hiểu mình — thật yêu hẩn.

Nhưng phần tình cảm này có thể được xã hội chấp nhận sao? Hẩn có quý trọng tình cảm của cô sao? Nhìn dáng vẻ Bách Lý Tuấn không muốn xa rời Chung Uyển Nhi ,khổ sở trong lòng cơ hồ khiến cô choáng váng.

“Đang suy nghĩ gì? Làm việc.” Bách Lý Tuấn nhắc nhở Thiên Dạ sững sờ một bên, mới phát hiện khuôn mặt trắng noãn của cô đã sớm rơi đầy nước mắt.“Không có chuyện khóc cái gì?”

“Bố.” Thiên Dạ cuống quýt muốn lau đi nước đọng trên mặt , nhưng bất kể lau thế nào nước mắt vẫn không ngừng từ trong hốc mắt chảy ra.

“Tại sao?”

Quen việc nhìn khuôn mặt tươi cười giả tạo của Thiên Dạ, hôm nay đột nhiên biến chuyển thành gương mặt khóc, ánh mắt Bách Lý Tuấn rất nghiền ngẫm nhìn cô.

“Bố.” Thiên Dạ nhìn thẳng vào người đàn ông cô yêu, “Bố có một chút yêu thích con sao?”

Thượng đế ơi! Hẩn chỉ cần nói cho cô biết “Thích” là được.

Chỉ cần có một chút xịu, cô nguyện ý vì hẩn lên núi đao, xuống vực dầu, cái gì cũng kính dâng cho hẩn, chỉ cầu hẩn có một chút chút thích cô.

“Tại sao đột nhiên hỏi việc này?” Bách Lý Tuấn kêu căng nở nụ cười.

“Bố chỉ cần nói cho con biết. Có thích con hay không.” Cô nắm chặt trong tay hồ sơ, buồn bã cầu xin, “Chỉ cần có một chút xịu. Cũng có thể a.”

Nước mắt to như hạt đậu lại lăn xuống.

“Chỉ cần ta cho con chi phiếu, ta nói không thích con, con có theo ta lên giường không, nói có thích hay không không phải là rất buồn cười à?” Ném bút lên mặt bàn, Bách Lý Tuấn dù bận vẫn ung dung nhìn Thiên Dạ.

Hiện tại mới có tâm tình phản ứng sao?

Hẩn nên thấy vinh hạnh? Hay là làm bộ với cô? Tình cảm không nên ép đến bước cuối cùng, nhìn hẩn cùng người khác lên lễ đường, mới rơi nước mắt trước mặt hẩn hỏi hẩn có thích cô hay không? Có phải đã quá muộn hay không?

Nếu như cô thấy có “một chút xịu” thích, tại sao phải nhận lấy năm trăm vạn chi phiếu?

Hẩn không tin nước mắt của cô! Không tin lòng của cô!

“Con.”

Thiên Dạ bị Bách Lý Tuấn chất vấn hỏi đến không lời nào để nói. Thì ra là đã không kịp. cô biết mình chẳng qua là đồ chơi của hẩn, nhưng không biết lại thảm như vậy, ngay cả đám câu “Thích” cũng không muốn nói.

Cô kính dâng tất cả của mình, bất kể người ta nói gì cô cũng muốn ở bên cạnh hẩn, hẩn lại ngay cả câu “Thích” cũng không nguyện ý cho?

Thật là nan kham tới cực điểm !

Hồ sơ trong tay Thiên Dạ rơi xuống đất, cô xoay người muốn rời khỏi thư phòng, nhưng Bách Lý Tuấn ngay từ lúc cô một khắc bước đi hẩn đã bắt được cánh tay cô. “Con muốn đi đâu?”

“Buông! Bỏ ngay cả câu thích cũng nói không ra miệng, cần gì phải đưa con trở lại? Bỏ dùng tiền có thể mua được nhiều phụ nữ hơn, cần gì nhất định phải là con.” Nước mắt rơi xuống, Thiên Dạ dùng sức chùi đánh lồng ngực Bách Lý Tuấn, cô đợi không nổi nữa, để cô đi thôi!

“Con không được nói với ta như vậy, thời điểm con ở dưới người ta rên rỉ không phải quá vui mừng sao.” Hắn lạnh như băng mở miệng, môi cương nghị nói câu chữ tàn khốc, “Có thích hay không là một chuyện, con có cần lên giường với ta hay không lại là một việc!”

“Con không muốn! Bỏ vừa không thích con, vừa không yêu con.”

“Con rất muốn chính là chữ yêu này sao?” Dem tranh chấp tiến tới gần cuối, cô thật chỉ cần yêu không? Cô muốn chính là tim của hắn, hắn yêu sao?

Sau đó thì sao? Tiếp theo lại như trước, đoạn tuyệt rồi đi.

Khóe miệng của hắn chứa đựng nụ cười lạnh lùng, người phụ nữ vì tiền thì có tư cách gì nói tình? Có cái gì tư cách gì nói yêu?

“Vậy thì như thế nào? Nhưng con muốn bỏ yêu con?” Năm vai Bách Lý Tuấn, cô ở trong nước mắt hỏi.

“Con có tư cách hỏi ta vấn đề này sao?”

Liếc xéo Thiên Dạ một cái, Bách Lý Tuấn thật chắc ôm eo cô, vô tình phản bác, “Khi con nhận lấy năm trăm vạn chi phiếu, thì con đã mất tư cách nói chữ này!”

“Không phải. Không.” Khóc ngà trong ngực Bách lý Tuấn, Thiên Dạ khóc không thành tiếng.

“Chẳng lẽ con muốn nói với ta đó là Uyển Nhi ép con nhận lấy?” Ôm người cô lên, hắn nhìn thẳng đôi con ngươi trong suốt của cô, đôi mắt để cho hắn say mê, lại để hắn mê luyến mắt. Hắn là rung động trong mộng cảnh.

“Con.”

“Nói không ra lời phản bác lời sao?” Bách Lý Tuấn mỉm cười, “Thật ra thì con cũng không cần khóc đáng thương đến vậy, ta và Uyển Nhi sau khi kết hôn, vẫn giống như trước thương con, con không cần lo lắng sau khi cô ấy trở về con sẽ bị vắng vẻ. dạy con thành nhạy cảm ...nếu cho người khác, ta cũng vậy sẽ bỏ không được!”

Nói xong, hắn hôn hít lấy da thịt non mịn của cô.

“Đừng mà! Con không muốn.”

Thân thể nhỏ nhắn dùng sức giãy dụa, nước mắt trong ánh trăng mờ, Thiên Dạ ra sức chống cự, nếu hắn xem thường cô như vậy, cần gì phải muốn cô?

“Con không phải là ngay cả mạng cũng có thể cho ta? Ta chỉ muốn con theo ta, làm sao? Ngay cả điểm này cũng làm không được?” Ôm eo mỹ nhân, không quan tâm ý nguyện của cô, hắn cưỡng ép môi cô.

“Để cho con đi a.”

Thiên Dạ thống khổ lắc đầu, nhưng cô đã hoàn toàn ngã ở trong ngực Bách Lý Tuấn, khi hắn ôm thật chặt cô không thể động đậy.

“Đừng mơ!” Nghe giọng cô tỏa hương thơm tươi mát, ôm thân thể mềm mại của cô Bách Lý Tuấn không thể không thừa nhận hắn ham muốn cô, mặc dù trong miệng tìm mọi cách nói xấu giá trị của cô, nhưng ôm cô suy nghĩ trong lòng muốn kích tình.

Cô thật sự là xương sườn thiếu hụt của hắn, nay đã tìm được.

Mặc dù trạng huống không tốt đẹp lắm, nhưng hắn cảm thấy sinh mạng hắn hoàn toàn vì cô. Hắn sẽ không cho cô đi! Cho dù cô từng phản bội hắn.

Bàn tay của hắn khê vuốt lên bộ ngực mềm mại của nàng, kỷ xảo vuốt ve.

“Không được” Nước mắt gợn sóng chống cự,cô thề chỉ cần hấn không đụng cô ,cô có thể im lặng rời khỏi cuộc sống của hấn hấn, vui vẻ chịu đựng đợi ở một góc, nhìn hấn và Chung Uyển Nhi có đôi có cặp,còn sẽ chúc phúc cho tương lai tốt đẹp của bọn họ.

“Không cho con nói không được!”

Một tiếng xé rách, nút chiếc áo màu đen bó sát người đột nhiên mở rộng, tay của hấn chạm lấy áo ngực màu đen bó sát người cô, Bách Lý Tuấn cúi đầu, dọc theo Lace bên ngoài da thịt không ngừng khê hôn, rước lấy cô cong người phát run.

“Ừm” Cô bất lực rên rỉ.

Không có biện pháp chống cự người đàn ông ma quỷ xâm lược, cho dù cho thương tâm nhưng khi hấn vuốt ve đủ loại,cô bị đùa e rằng khó không chế mình.

“Nhảy cảm như vậy? Còn dám nói không muốn?” Hấn gặm cắn nụ hoa hồng phẩn trước ngực, dùng sức mút, liếm hôn,giày vò người đó, bởi vì thân thể ngứa ra sau, bầu ngực tuyết trắng càng thêm đứng thẳng ở trước mặt hấn, tiếp nhận hấn mang đến vui mừng.

Thiên Dạ cố gắng giãy dụa, “Đừng như vậy a.”

“Vậy con muốn như thế nào?” Bách Lý Tuấn khinh bạc trêu chọc, vừa hàm cắn nụ hoa trước ngực mỹ nhân , vừa dò xuống phía dưới,kéo quần cô ra, trừ đi chướng ngại .

“Không có.” Cô hít không khí tiếng nói qua lại đáp lại người đàn ông trêu chọc, toàn thân trống rỗng mềm tựa trên ghế sa lon, mặc cho động tác của hấn đem cô đến điểm cao nhất, lúc sau dùng ngôn ngữ vô tình tàn khốc làm cô rơi xuống điểm thấp nhất. Cô g không có cách nào cãi lời hấn đòi hỏi!

“Vậy con thật là quá biết điều.” Bách Lý Tuấn đứng thẳng thân thể, bỏ đi quần trên người áo, neho lại song đồng nhìn cô mắt hàm chứa dục vọng nằm trên ghế sa lon.

Hấn đem mình thân thể cường tráng bao trùm lên thân thể cụ hoàn mỹ không tỳ vết .

Động tác người đàn ông càng thân mật Thiên Dạ lại càng thống khổ, nhưng hấn không cho cô phản kháng liền ngăn chặn cô,hướng dẫn cô sa vào trong bể dục.

Hấn hôn cánh môi cô,nhưng ngón tay cũng đồng thời chiếm lĩnh tư mật chắc của cô.

“Ừm” Mở to mắt,cô muốn phát ra tiếng kháng nghị nhưng hấn vẫn không cho cô kháng nghị, tùy hứng vuốt ve chỗ tư mật.

“Con quên toàn thân cao thấp của con cũng là của ta sao?” Hấn khê cắn vành tai cô.

“A.”

Hai ngón tay vén ra, chiếm cứ cửa huyết chắc chắn , bừa bãi xuyên vào qua lại trong dũng đạo chắc hẹp bên trong,mặt cô đỏ lên không cách nào tự quyết, hấn rút ngón tay về.

“Như thế nào? Cảm giác thật thoải mái phải không?” Sau khi thăm dò vào u huyết,hấn kịch liệt trước nay chưa có ra vào thân thể người đẹp .

“A a a a.” Người đàn ông nhanh chóng làm cho cô không nhận được cao giọng rên rỉ.

Bản thân phóng túng ham muốn, trong tiếng ngâm nga đem mình vùi sâu vào trong cơ thể cô, một tiếng thét lên hấn đã bắn ra mầm móng dục vọng .

Cô toàn thân giống như bị hỏa thiêu đốt, trắng nõn lộ ra hồng nhuận, đáng vẻ bị ái dục khống chế làm cho cô kim lòng không được phát ra trận trận vui thích khóc la, cho dù cái người lạnh lùng này đối với cô tàn khốc vô tình. Thiên Dạ đã thỏa mãn.

Đủ rồi! Thật vậy là đủ rồi.

“A!”

... ..

Cúi người xuống cô muốn nhặt văn kiện trên mặt đất lên, Dư Quang lung lay, cô nhìn thấy người yêu cùng người phụ nữ của hắn muốn đi vào công ty, nhưng ngoài đường có một chiếc xe tốc độ không ổn định chạy về hướng bọn họ.

Không chút nghĩ ngợi Thiên Dạ tông cửa xông ra, thân thể gầy ốm dùng hết toàn lực đẩy hai người không hề biết nguy hiểm Bách Lý Tuấn và Chung Uyển Nhi. Hai người bị Thiên Dạ đột nhiên tới đẩy ngã bên đường, xe mất tốc độ chạy nhanh đến, dừng bay Thiên Dạ đột nhiên xuất hiện .

“A ——” Tất cả nữ thư ký bên trong cửa đều hét lên một tiếng.

“Tiểu Dạ! Tiểu Dạ.”

Bách Lý Tuấn hồn phi phách tán nhìn hiện trường tai nạn xe cộ .

Chiếc xe gây chuyện đã dừng vào cột điện bên cạnh công ty , đầu xe toàn bộ hủy giết bên đường. Mà Thiên Dạ té trên ban công, chất lỏng màu đỏ từ khóe miệng của cô không ngừng chảy ra. Bách Lý Tuấn vội chạy đến trước trên đường, ôm lấy thân thể gầy ốm của Thiên Dạ kêu to: “Tại sao? Con tại sao.”

“Mau gọi xe cứu thương!” Bảo vệ là người đầu tiên hoàn hồn, hô to vào bên trong.

“Con.” Thế giới bắt đầu choáng váng, Thiên Dạ chỉ cảm thấy bốn phía càng ngày càng huyền ảo, cô nghe không được mọi người đang nói cái gì, nhưng cô biết Bách Lý Tuấn đang hỏi mình, cho nên miễn cưỡng mở mắt ra, lấy tiếng nói suy yếu đáp lại câu hỏi người yêu : “Con. trả mạng lại cho bố”

“Không muốn!” Bách Lý Tuấn ôm lấy Thiên Dạ nhỏ gầy , lớn tiếng la hét: “Ta không muốn mạng con, không cho bản thân con tự mình chủ trương! Con trở lại cho ta!”

Ôm chặt người đó, hắn cảm giác tánh mạng của cô đang trong ngực của mình dần dần biến mất.

Hắn đau lòng như cắt.

“Con. Không có nuốt lời.”

Thiên Dạ tổn sức thở dốc, phảng phất mỗi hô hấp một lần, tánh mạng của cô tự biến mất một chút, nhưng cô vẫn hết sức muốn nói rõ với hắn.

Cô không chỉ đem toàn bộ tình yêu giao cho hắn, cộng thêm cả tánh mạng mình. Nếu như hắn vẫn không hài lòng, cô cũng không còn cách.

Thiên Dạ dần dần mơ hồ dư âm chỉ nhìn thấy Bách Lý Tuấn đang tức giận, tại sao hắn còn tức giận như vậy ? Cô đã dâng lên toàn bộ mình, lần này nếu như hắn còn so đo cô không được đồng ý của hắn, sẽ làm cho cô vượt quá một lần sao!

Cô đảm bảo đây là lần cuối cùng.

10. Chương 10

“Đáp, đáp, đáp.” Âm thanh vận chuyển máy móc quanh quẩn trong phòng bệnh trống trải ,tần số chậm chạp chói tai, tất cả ánh mắt nam nữ bốn phía đều ưu thương.

Chuyện xảy ra ngày đó, Bách Lý Tuấn ngồi xe cứu thương khẩn cấp đưa Thiên Dạ đến bệnh viện gần đây cứu chữa, trải qua mười mấy giờ phẫu thuật, tạm thời bảo vệ được tánh mạng, nhưng Thiên Dạ ở trong phòng bệnh ba ngày, vẫn cũng không có tỉnh lại.

Tình trạng như vậy thật khiến người ta sốt ruột!

“Bác sĩ, Tiểu Dạ lúc nào mới tỉnh ?” Tiếng nói già nua của Phúc thẩm vang lên ở bên trong phòng, “Cô đã hôn mê ba ngày.”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Dật bá biết được Thiên Dạ vì bảo vệ chủ nhân, bị tên say rượu gây chuyện khốn kiếp đụng ngã, rồi cùng vợ thay phiên chờ đợi ở bệnh viện. Đây là vấn đề đạo nghĩa, mặc dù không hài lòng quan hệ của cô và Bách Lý Tuấn, nhưng nếu như trận này ngoài ý muốn phát sinh ở trước mặt mình, bọn họ cũng không biết được mình có thể lập tức xông lên phía trước không.

Cho nên bọn họ thay đổi cái nhìn đối với Thiên Dạ, con hăn là thật yêu chủ nhân?

Bất kể tương lai như thế nào, bọn họ cũng hi vọng cô có thể bình an, tiếp tục sinh mạng trẻ tuổi, dù sao tánh mạng cũng rất đáng quý a.

“Bách Lý tiểu thư bị đụng mạnh, mặc dù giải phẫu thành công nhưng chưa có vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nếu tình trạng như vậy kéo dài thêm nữa, cô ấy có thể có biến thành người sống đời sống thực vật, người nhà nên chuẩn bị tâm tư.” Bác sĩ trưởng nhìn mọi người, lãnh mạc mà chuyên nghiệp đáp lại.

“Cái gì.” Phúc thẩm che miệng lại không dám để cho tiếng khóc truyền ra, “Con bé còn trẻ như vậy.”

Đã thấy nhiều tình cảnh vĩnh viễn tách biệt, bác sĩ lý trí phá lệ lộ vẻ lo lắng, “Tôi chỉ nói tình huống xấu nhất, Bách Lý tiểu thư cũng có thể lâm vào ngủ say, một ngày nào đó vài năm sau có thể tỉnh lại. Tất cả đều do ý chí của cô ta, chúng tôi đã tận lực.”

“Bà già, chúng ta đến tột cùng tạo nghiệt gì?” Dật bá đã lâm vào không khống chế được.

Là ông đưa Thiên Dạ về !

Là hăn kiên trì muốn chủ nhân thu nhận cô!

Là ông nhìn cô lớn lên

Nếu như sớm biết có một ngày như thế, hăn sẽ không phản đối cô và chủ nhân yêu nhau, bọn họ vui vẻ được ngày nào thì hay ngày đó!

Hăn sẽ không nói dài nói ngắn, khi dễ Thiên Dạ. Trời ạ.

Cách cửa sổ thủy tinh, Bách Lý Tuấn vẽ mặt âm u nhìn Thiên Dạ nằm trong phòng vô khuẩn đang giằng co với tử thần, hăn muốn theo cô vượt qua cửa ải khó khăn này.

Tại sao sắp mất đi cô, mới biết được cô là mảnh thịt trong lòng mình? Hăn không thể thiếu cô.

Bất kể Thiên Dạ làm bao nhiêu chuyện để cho hăn thất vọng, cuộc đời của hăn cũng không thể không có cô! Hăn không muốn mạng cô! Hăn chỉ cần cô tỉnh lại, khóc với hăn, cười với hăn, cùng với hăn vượt qua cuộc sống mỗi một ngày.

“Hung thủ! Các người đều là hung thủ!” Cuối hành lang truyền đến một trận thét chói tai của cô bé, “Các người cầm hai trăm đồng mua chị hai tôi đi, giờ hai chị hai tôi thành như vậy, các người trả lại chị hai cho ta a.” Khuôn mặt nước mắt của Thiên Toàn xuất hiện ở trước mặt mọi người, thét về phía người của Bách Lý gia.

“Em gái, em tỉnh táo một chút.” Vẫn ở bên cạnh, Chung Uyển Nhi bị bỏ quên muốn trấn an cô.

“Hừ! Cô sỉ nhục chị tôi phải không?” Thiên Toàn một bên nước mũi, một bên nước mắt nhìn cô, đột nhiên bùng tỉnh đại ngộ hét lên: “Không phải cô chính là người khi dễ chị hai, nói chị hai tôi quyến rũ Bách Lý tiên sinh, lại ép chị hai tôi nhận lấy năm trăm vạn. Cô người đàn bà kia đúng không?”

Đối mặt chỉ trích của Thiên Toàn, Chung Uyển Nhi trợn to mắt, “Tôi.”

“Vậy là sao?” Bách Lý Tuấn con người vô thần đột nhiên trở nên âm tàn. Hăn nhìn về Chung Uyển Nhi, năm trăm vạn chi phiếu thì ra là như vậy! ?

“Tuấn, không nên tin con bé đó nói.” Chung Uyển Nhi vội vàng chối cãi.

Bách Lý Tuấn lúc trước đã giận giữ cô tự chủ trương hăn còn để ở trong bụng, nếu để cho hăn biết là cô bắt buộc Thiên Dạ nhận lấy chi phiếu, vậy hôn ước bọn họ.

“Chị hái nói mọi người ép chị ấy lấy số tiền kia,cho nên chị ấy đã cho tôi mua phòng ốc, bởi vì cô muốn cả đời ở Bách Lý gia,cô giữ số tiền kia cũng không dùng được” Thiên Toàn dùng ánh mắt phần hận nhìn chăm chăm tất cả nam nam nữ nữ tại chỗ,cô tuyệt đối sẽ không tha thứ những người khi dễ chị hai mình.

“Dật bá!” Bách lý Tuấn quay đầu nhìn về lão quản gia. Hắn muốn đáp án chính xác!

“Đúng.” Lão quản gia vô lực gật đầu.

Mắt thấy lão quản gia đã thừa nhận chuyện thực bị che giấu,Chung Uyển Nhi vội cãi lại, “Em vì muốn tốt cho anh”

A! Không có ai tán thành chuyện của các người,con bé là con gái của anh. . . . em không để cho con bé chết tâm,anh làm sao có thể chuyên tâm vào sự nghiệp?”

“Tránh ra! Anh không muốn nghe giọng của em nữa!” Bách lý Tuấn chán ghét hạ lệnh trực khách.

“Tuấn.”

Bách Lý Tuấn mân chặt đôi môi, dùng ánh mắt kiên quyết ,nhìn mọi người tại chỗ.“Ta sẽ cưới con bé! Bất kể con bé sống hay là chết.”

“Không thể như vậy. Không thể.” Chung Uyển Nhi không dám tin kêu to.

“Chính là như vậy.” Bách Lý Tuấn lấy thái độ nghiêm túc tuyên bố quyết định của hắn.

Đã không cần đợi thêm nữa, hắn không cần chờ Thiên Dạ tỉnh lại,tất cả cứ như vậy kết thúc, tương lai của hắn,cuộc đời của hắn, cũng sẽ có cô làm bạn ——

Cô bé này là vợ hắn.

“Chị hai. chị hai.” Thiên Toàn gục ở trên cửa sổ thủy tinh, ánh mắt khóc sưng lại chảy ra nước mắt, “Chị rốt cục đợi đến lời hứa hẹn chị muốn,chị có nghe chưa? Chị có nghe chưa.”

“Cô ấy sẽ tốt.” Vỗ vỗ bả vai Thiên Toàn, Dật bá lấy mắt kiếng, sống mũi ê ẩm .

Không thể tin nghe đoạn đối thoại này, Chuông Uyển Nhi không thể tin được lão quản gia luôn luôn giúp cô lại tán thành lời của Bách Lý Tuấn?

Dùng nhiều tâm tư như vậy, cô lại thua ở một cô bé? Cô không cam lòng.

“Tôi muốn triệu tập ký giả ! Tôi muốn anh thân bại danh liệt! Bách Lý Tuấn, anh sẽ hối hận” Chung Uyển Nhi rống to đối với Bách Lý Tuấn.

“Xin mời!”

Bách Lý Tuấn lạnh lùng nhìn người yêu ngày xưa khuôn mặt đã mất trang nhã lộ ra vẻ dữ tợn đặc biệt xa lạ, thật kinh ngạc hắn từng ảo tưởng với cô!

Trước mắt hắn chỉ nghĩ đến bóng dáng nhỏ gầy nằm trong phòng vô khuẩn, hơn nữa quyết định —— chờ đợi.

... ..

Bách Lý Tuấn giương mắt nhìn g ngoài cửa sổ. Đúng ! Đêm đã thật khuya.

Mỗi buổi tối hắn đều tới bệnh viện chờ đợi Thiên Dạ hôn mê bất tỉnh ,nhưng cô tựa hồ không có khởi sắc gì, mặt gầy gò tái nhợt má phảng phất tùy thời sẽ vứt bỏ bọn họ đi.

“Nếu như tuần này vẫn còn như vậy. Cô có thể sẽ trở thành người sống thực vật.” Mới vừa vào phòng vô khuẩn,Bác sĩ từng nói như vậy.

Nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của Thiên Dạ,Bách Lý Tuấn dùng sức lắc đầu, hắn phải đuổi đi ý niệm xui xẻo trong đầu, nếu không hắn ở chỗ này cũng đợi không nổi nữa.

Hắn làm sao có thể không có cô làm bạn mà tự mình sống hết vô tận xuân hu? Loại cuộc sống buồn tẻ này hắn không muốn!

Vẫn còn nhớ chuyện xảy ra ngoài ý muốn kia, lúc ấy Thiên Dạ để lại hai câu nói:

“Con. trả mạng lại cho bố.”

“Con. Không có nuốt lời.”

Thiên Dạ dùng những lời này, những hành động này chứng minh cái gì đây? Cô còn đang tự trách hắn không tin lòng của cô sao? Bách Lý Tuấn không nghĩ tới hắn ngu xuẩn như vậy, bị sự thật trước mắt che mắt chân tướng, mà trách lầm cô gái yêu hắn.

Nếu như cô nằm mãi không tỉnh, lỗi của hắn không phải vĩnh viễn không có cơ hội đền bù sao?

Không được! Hắn tuyệt đối không thể để cho cô biến thành một người vô dụng không biết gì, cũng không thể khiến cô ôm tiếc nuối trong lòng rồi đi thế gian. Bởi vì hắn ngay lúc đó không phát giác, đã yêu cô. . . .

Hắn yêu cô! Chẳng qua hắn không muốn thừa nhận thôi!

Hắn mê luyến hương thơm của cô, sa vào cuộc sống có cô làm bạn, bất kể xã hội phán xét tình cảm của bọn họ như thế nào, hắn cũng sẽ không để cô đi.

Đây tuyệt đối không phải một mình cô đơn phương yêu say đắm.

Bọn họ đã yêu nhau thật lâu, chỉ là hắn không có phát giác, xem chuyện bọn họ gần nhau coi là đương nhiên, cho đến giờ phút này hắn gặp phải nỗi đau mất đi cô, hắn mới hiểu rõ tay chân của mình luống cuống.

Hắn không muốn !

Cô làm sao có thể rời xa bỏ lại một mình hắn? Hắn không chịu! Hắn không cho! Trước lúc chưa được hắn đồng ý, cô không được quyền làm theo ý mình!

Bách Lý Tuấn gục ở bên giường, thống khổ loạng choạng không bình tĩnh nhìn cô, “Tiểu Dạ, em là nha đầu không nghe lời, lại tự tiện quyết định chuyện của chúng ta! Đừng tưởng rằng em có thể trốn tránh anh, anh cho em biết, đời này kiếp này em chính là vợ anh.”

Đèn vàng tròn hợp chiếu xạ lên trên khuôn mặt Thiên Dạ, khuôn mặt bình tĩnh của cô làm cho người ta có loại ảo giác, phẳng phất cô chẳng qua chỉ đang ngủ say.

“Bất kể ra sao anh vẫn lấy em! Có hô hấp hay không em phải theo anh đến già, dù không có hơi thở, anh cũng muốn lấy em vào cửa, em là vợ anh! Kiếp này anh thiếu em dùng ba đời của anh cũng trả không hết! Tiểu Dạ, em có nghe hay không.”

Bách Lý Tuấn gào thét tiếng nói dần dần truyền ra nức nở.

“Bách Lý tiên sinh, Bách Lý tiên sinh.” Y tá tuần phòng nghe được Bách Lý Tuấn gào thét, vội vàng vọt vào phòng bệnh không có mở đèn .

“Anh muốn em tỉnh lại! Anh không cho em ngủ cả đời, em có nghe hay không.” Bách Lý Tuấn cắn bản mặc kệ người bên cạnh ngăn cản, cũng không quản cánh tay Thiên Dạ còn găng ống tiêm, dùng sức lay động cô.

“Bách Lý tiên sinh, như vậy đối với bệnh nhân rất nguy hiểm.”

Các y tá đi đến thấy tâm tình Bách Lý Tuấn không thể khống chế, vội vàng tiến đến khuyên can, ý đồ cách ly hắn đến Thiên Dạ.

“Anh yêu em! Em nghe được không? Anh yêu em.” Bách Lý Tuấn cách mấy y tá hô to với Thiên Dạ.

“Hả?”

Mấy y tá bận rộn muốn kéo Bách Lý Tuấn ra, trong đó có một người không cẩn thận đụng phải cánh tay Thiên Dạ, cô ta nhìn thấy ngón tay Thiên Dạ hơi nhúc nhích.

“Anh yêu em, Tiểu Dạ! Anh rất yêu em” Bách Lý Tuấn đã mất đi lý trí.

“Các người không nên kéo bệnh nhân nữa, cô ấy hình như đã tỉnh lại!” Cô y tá sợ mình nhìn lầm, vội vàng muốn mọi người im lặng.

“Cái gì?” Các y tá kéo Bách Lý Tuấn đều dừng lại động tác.

“Tôi thấy bệnh nhân nhúc nhích ngón tay.”

Y tá kia bị ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm cho làm sợ hãi, nuốt nuốt nước miếng, chỉ vào ngón tay mảnh khảnh của Thiên Dạ.

“Có thật không?” Các y tá toàn bộ loạn thành một đoàn, vội vàng chạy ra phòng bệnh báo cáo với Bách Lý Tuấn.

Bách Lý Tuấn đi đến trước, bất kể phòng bệnh có những người khác hay không, lập tức quỳ gối bên cạnh giường, nắm bàn tay gầy yếu của Thiên Dạ nói: “Tiểu Dạ, anh sẽ tuân thủ lời hứa của anh, anh sẽ yêu em cả đời! Anh thề.”

Lần này hẳn muốn bọn họ thiên trường địa cửu.

Trong hôn mê Thiên Dạ cũng không có tỉnh táo lại, chẳng qua khóe miệng tựa hồ nhẹ nhàng cong lên độ cong mỉm cười.

11. Chương 11: Kết Thúc

Một tháng sau

Bách Lý Tuấn đưa Thiên Dạ đã chữa khỏi vết thương bên ngoài về nhà nghỉ ngơi, mà trên dưới Bách Lý gia cũng bởi vì hành động Thiên Dạ anh dùng đỡ hộ cho chủ đánh giá dâng cao, hiện tại đã không ai mong đợi Chung Uyển Nhi trở về làm nữ chủ nhân bọn họ, ngược lại hi vọng thân thể Thiên Dạ nhanh hồi phục, danh chánh ngôn thuận làm nữ chủ nhân Bách Lý gia .

Tất cả cũng như mọi người đoán trước_ hạnh phúc mỹ mãn.

“Thiếu gia! Không xong, đại sự không ổn.” Dật bá thở không ra hơi, xông thẳng gian phòng tịnh dưỡng của Thiên Dạ .

“Chuyện gì?” Trong phòng nghỉ ngơi hai người đồng thời mở mắt ra.

“Chung Uyển Nhi người đàn bà kia! Người đàn bà kia. Thật triệu tập ký giả, khống cáo ngài ác ý vứt bỏ cô ấy, cũng công bố chuyện ngài và Thiên Dạ, còn đem. bằng ghi hình trên núi của hai người cung cấp cho giới. tin tức.” Dật bá càng nói thanh âm càng nhỏ, hẳn thật không dám tin Chung Uyển Nhi thật làm ra chuyện này.

Cô gái lòng dạ lang sói này!

“Hà? Phải không?” Bách Lý Tuấn nhàn nhạt đáp lại.

Thiên Dạ nằm ở trên giường còn trừng to mắt, lo lắng đầy hấn, “Tuấn, làm sao có thể. anh đi nói với cô ấy”

“Không liên quan đến em! Em chỉ cần chịu trách nhiệm dưỡng thân thể thật tốt.” Bách lý Tuấn dịu dàng mà quyết đoán vỗ vỗ đầu Thiên Dạ.

“Thiếu gia?” Dật bá gấp đến độ sắp khóc lên, nhìn danh dự Bách Lý gia sắp bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, nhưng thiếu gia còn vui? Đáng lý nên bàn chút điều kiện với cô gái kia, làm sao có thể để cô ấy làm ra chuyện như vậy.

“Ký giả đến rồi sao?” Bách Lý Tuấn không để ý một già một trẻ lo lắng, kính tự lộ ra nụ cười giảo hoạt .

“Mới vừa còn đang khóc.”

Dật bá vội vàng lấy điều khiển từ xa mở ti vi, để cho chủ nhân xem một chút sắc mặt ác nữ kia. Không có ngờ tới ký giả hiện trường phát sóng trực tiếp, thì ra là Chung Uyển Nhi vừa chiếu cuốn băng kia lên, lại là cảnh tượng cô và lão đại của xí nghiệp khác.

Chỉ thấy Chung Uyển Nhi hoa dung thất sắc, vội vàng muốn tắt, tiếc rằng cắt nối thật sự quá tốt, hình ảnh vừa xuất hiện lúc đúng lúc là hai người quần giao ngay ban ngày ban mặt, đáng vẻ cô phóng đảng lập tức công chư hậu thế.

“Ha ha!”

Khó được thấy đáng vẻ Chung Uyển Nhi hoảng hốt luống cuống, Bách Lý Tuấn không nhìn được cắt tiếng cười to, mà Dật bá và Thiên Dạ thì song song há hốc mồm.

“Tại sao có thể như vậy.” Dật bá cảm thấy không giải thích được.

Đối với Chung Uyển Nhi nhanh nhạy trong lòng Thiên Dạ vẫn còn sợ hãi, không nghĩ tới cô hôm nay xem tin tức mặt biên trước đã mất mặt to, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cuốn băng quan trọng như vậy trước khi công bố không kiểm tra lại sao?

“Ha ha ha.” Bách Lý Tuấn cười chảy cả nước mắt, trong lòng thấy thoải mái sau khi trả thù, không có biện pháp, ai bảo Chung gia những năm gần đây càng ngày càng sa sút, không chỉ có công ty thiết kế thời trang của Chung Uyển Nhi tràn ngập nguy cơ, ngay cả tình trạng tài vụ của Chuông Uyển Kinh cũng có vấn đề.

Cho nên sau khi Chung Uyển Nhi và Bách Lý Tuấn vạch mặt, em trai cô Chung Uyển Kinh liền mang theo băng ghi hình tìm đến hần, hỏi hần nguyện ý dùng bao nhiêu tiền mua cuốn băng gièm pha này.

Bách Lý Tuấn không nói hai lời, ột khoản chữ số để cho hần hài lòng, sau đó lấy lại cuộn băng.

Căn cứ theo việc hần biết Chung Uyển Nhi, cô tuyệt đối không thể nào chịu để yên, cho nên hần quyết định ăn miếng trả miếng, tìm người theo dõi cuộc sống hàng ngày của cô, không ngờ tới chộp được vụ bê bối này, cho nên đổi trắng thay đen đem cuộn băng trả lại.

Nếu như trong lòng Chung Uyển Nhi còn lương thiện chưa bỏ họ một đường, cuốn băng này sẽ không có bất kỳ tác dụng gì.

Nếu như Chung Uyển Nhi trước đó kiểm tra, cô sẽ biết uy hiếp đã không tồn tại.

Nếu như Chung Uyển Nhi.

Ngàn vạn nếu như, Bách Lý Tuấn cũng không hy vọng mình động tay chân để hãm hại người yêu cũ, nhưng hần phải bảo vệ danh dự Thiên Dạ và gia tộc, cho nên mới âm thầm phản kích, không có ngờ tới lại là.

“Thật ra thì em cũng thấy buồn cười.” Thấy đáng vẻ chặt vật của Chung Uyển Nhi trong màn ảnh, Thiên Dạ hé miệng mỉm cười.

“Cái này gọi là ác hữu ác báo!” Dật bá nhanh chóng ra kết luận.

Lúc này ký giả có hiện trường Chung Uyển Nhi nộ khí trùng thiên đoạt lại cuộn băng, nói Bách Lý Tuấn hãm hại cô, sau đó lập tức vội vàng rời đi.

“Cô ấy không ngốc!” Bách Lý Tuấn nhún vai.

“Hả? Thì ra là anh.” Thiên Dạ và cùng dật bá nhìn chăm chăm người đàn ông dương dương đắc ý bên cạnh.

“Có gì đâu! Bị cô ta hãm hại nhiều lần như vậy, thỉnh thoảng đáp lễ một lần không quá đáng chứ?” Bách Lý Tuấn nhún vai, “Anh cũng vậy không có bảo cô ấy để cuốn băng lại!”

“Ha ha ha.”

Đột nhiên tuôn ra tiếng cười vang tận mây xanh, không có ai biết trong phòng tĩnh dưỡng của Thiên Dạ tại sao lại có tiếng cười sung sướng như vậy, bắt quá chuyện như vậy hẳn là tốt mới đúng.

Đối với Bách Lý gia, coi là chuyện tốt nữa! Ha ha.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma>